

DAVID TASKER

REBEL·LIÓ I REDEMPCIÓ

DAVID TASKER

REBEL·LIÓ I REDEMPCIÓ

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició gener-març 2016

Rebel·lió i redempció

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició per a Adults

Gener-març 2016

Edició (no autoritzada)

Autor

David Tasker

Col·laboració

Clifford Goldstein

Direcció general

Clifford Goldstein

Direcció

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Rolando A. Itin

Disseny

Romina Genski

Traducció al català (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

DAVID TASKER: *Rebelión y redención*. Guía de Estudio de la Biblia
[Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Enero-Marzo de 2016.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. REBEL·LIÓ I REDEMPCIÓ	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	9
1. Crisi al cel	11
2. Crisi a l'Edèn	18
3. La rebel·lió global i els patriarques	25
4. Conflicte i crisi: Els jutges	32
5. La controvèrsia segueix	39
6. Victòria al desert	46
7. Les ensenyances de Jesús i la Gran Controvèrsia	53
8. Camarades d'armes	60
9. La Gran Controvèrsia i l'església primitiva	67
10. Pau i la rebel·lió	74
11. Pere i la Gran Controvèrsia	81
12. L'església militant	88
13. La redempció	95

INTRODUCCIÓ

REBEL·LIÓ I REDEMPCIÓ

D'alguna manera, i no sabem exactament per què, en la perfecta creació de Déu va sorgir el pecat, i aquest pecat va arribar a ser el punt inicial del que entenem com a la Gran Controvèrsia. Però sabem una cosa, i endemés molt bé: com a éssers humans, estem atrapats enmig d'aquest conflicte. És una batalla de la qual ningú de nosaltres en podem escapar.

Però no hauria d'haver estat així, si més no al principi. La creació va ser “bona” i beneïda per Déu. Tot i que el Senyor va ser reconegut com el Sustentador d'aquesta creació perfecta, a Adam i Eva els va donar la responsabilitat de tenir cura del que ell havia fet per a ells. La Gran Controvèrsia va venir a la Terra quan Satanàs va enganyar a Adam i a Eva amb adulació i engany, i va desviar la seva lleialtat a Déu vers a ell. Si hagueren restat fidels al que Déu els va dir, si hagueren obeït els seus mandats senzills, el món com avui el coneixem, amb totes les seves misèries, proves i patiments, mai hagués aparegut.

“En totes les èpoques Satanàs s'ha esforçat per desfigurar el caràcter de Déu, per donar als homes un concepte fals del Creador i fer que el considerin amb por i odi i no amb amor; ha esmerçat energies en suprimir la llei de Déu i fer creure al poble que no està subjecte a les seves exigències; i ha instigat persecucions contra aquells que gosen resistir-se als seus enganys. Són presents en la història dels patriarques, dels profetes i apòstols, dels màrtirs i reformadors” (GC 12).

Com a resposta a aquesta tragèdia, Déu, que havia previst “abans de la creació del món” (Efesis 1:4) que tot això succeiria, va preparar un pla de rescat. És el que coneixem com a Pla de Redempció. Aquesta redempció va ser prefigurada a l'informe de l'encontre de Déu amb Abram a Gènesi 15, quan va passar entre els animals partits. L'antiga cerimònia era una seguretat per a Abram, i per a tots nosaltres, que Déu està personalment involucrat en proveir una solució al problema causat pel pecat.

Sí, Deu s'ha compromès a carregar sobre ell mateix tota la responsabilitat per tota la rebel·lió humana i a patir les conseqüències de cada mal que hem comés. Només d'aquesta manera Déu podia restaurar la seva relació amb la raça humana, les relacions entre els humans i la relació de la humanitat amb la resta de la creació.

En aquest context que tot ho abasta, veiem la passió insaciable de Satanàs per desfigurar la creació i eliminar al poble de Déu. Les seves estratègies estan revelades a la Bíblia, on el bé i el mal es mostren entre germans, famílies i nacions sota setge. Es veu en temps d'opressió, de fam, d'esclavatge i d'exili; en els intents frustrats per a la reconstrucció després d'un desastre; en les lleialtats dividides i les atraccions de les pràctiques idolàtriques.

A totes les Escripures, Déu està constantment derrotant els propòsits de Satanàs. La vinguda de Jesús com Emmanuel, “Déu amb nosaltres”, va recuperar el territori robat a Adam i a Eva. Jesús va tenir èxit on Adam va fracassar. En el seu ministeri, Jesús va mostrar la seva autoritat sobre la creació i les forces del mal. Just abans del seu retorn al cel, va tornar a comissionar als seus seguidors, i a la Pentecosta els va donar poder per a estendre les fronteres del seu Regne celestial.

Jesús va guanyar la victòria decisiva a la Creu. El desafiament sempre ha estat on posem la nostra lleialtat, del costat que va triomfar o del costat que va perdre. Tot i que l'elecció hauria de ser fàcil i òbvia, ja que la controvèrsia encara brogeix i els enganys estan sempre presents, la batalla pels nostres cors i ments continua. La nostra esperança i oració, llavors, és que les lliçons d'aquest trimestre revelin alguns d'aquests enganys i així ens ajudin no només a escollir a Crist, sinó també a romandre amb ell, perquè ell ha promès que “el qui hagi resistit fins a la fi, se salvarà” (Mateu 24:13).

David Tasker, secretari de camp de la Divisió del Pacífic Sud, té un doctorat en Antic Testament. Ha estat pastor d'església a la seva nadiua Nova Zelanda, president de missió a les Illes Salomó, i professor d'Estudis Bíblics a la Universitat Adventista del Pacífic (Papua Nova Guinea) i a l'Institut Adventista Internacional d'Estudis Avançats (AIIAS, Filipines). Amb la seva esposa, Carol, té dos fills casats (Nathan i Stephen) i tres néts.

CLAU D'ABREVIATURES

BCI	<i>Bíblia Catalana Interconfessional</i>
BEC	<i>Bíblia Evangèlica Catalana</i> , “La Bíblia del 2000”
BJ	<i>Bíblia de Jerusalem</i>
BM	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
DTG	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
Ed	<i>La educación</i>
ELC	<i>En lugares celestiales</i>
GC	<i>La gran controversia</i> * [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i> . Safeliz, 2013]
HAp	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
MGD	<i>La maravillosa gracia de Dios</i>
MR	<i>Manuscript Releases</i> , 21 volums
NVI	<i>La Biblia</i> , Nueva Versión Internacional
PP	<i>Patriarcas y profetas</i>
PR	<i>Profetas y Reyes</i>
PVGM	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
R&H	<i>Review and Herald</i> [<i>Revista Adventist</i> , en anglès]
RVR	<i>La Biblia</i> , Versión Reina Valera 1960
SBT	<i>La Santa Biblia</i> , versió de la Societat Bíblica Trinitària [#]
ST	<i>Signs of the Times</i> [Señales de los tiempos]
VM	<i>La Biblia</i> , Versión Moderna

Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la *Bíblia Evangèlica Catalana*, “La Bíblia del 2000”.

Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).

S'ha utilitzat la forma “Jehová” en substitució de “el Senyor”.

BIBLIOGRAFIA

ELIOT, T. S. *The Complete Poems and Plays*, 1909-1950. New York: Harcourt Brace & Co., 1952.

NIETZSCHE, Friedrich. *On the Genealogy of Morals and Ecce Homo*. Vantage Books Edition: Random House, Inc. 1967.

STEFANMOVIC, Ranko. *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*. Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002.

WRIGHT, N. T. *Justification: God's plan and Paul's Vision*. InterVarsity Press, Kindle edition.

* WHITE, Ellen G. *La gran controversia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>.

CRISI AL CEL

Dissabte 26 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 114:4, 12-15; Ezequiel 28:2, 12-19; Joan 12:31; Apocalipsi 12:7-13; Lluc 10:1-21.

PER MEMORITZAR:

“Hosanna al nostre Déu, que seu al setial, i a l'Anyell!” (Apocalipsi 7:10).

“Sent la llei de l'amor el fonament del govern de Déu, la felicitat de tots els éssers intel·ligents depèn del seu perfecte acord amb els grans principis de justícia d'aquesta llei. Déu desitja de totes les seves criatures el servei que neix de l'amor, de la comprensió i de l'estima del seu caràcter. No troba plaer en una obediència forçada, i atorga a tots el lliure albir per a que puguin servir-lo voluntàriament” (*PP* 12).

Mentre tots els éssers creats van reconèixer la seva lleialtat d'amor, va haver-hi harmonia perfecta a l'univers sencer. Tot el que va fer falta va ser un rebel, Llucifer, i tot va canviar; aquest va pensar que podia fer una tasca millor que la que havia fet Déu. Volia el lloc de Déu i el prestigi que això implica.

La seva ànsia de poder va comportar una “guerra al cel” (Apocalipsi 12:7). A l'enganyar a Adam i Eva a l'arbre prohibit de l'Edèn, Satanàs va portar aquesta guerra a la terra i, des de llavors, hem estat vivint amb les conseqüències. El pla de salvació és la manera que Déu tracta amb la rebel·lió, i amb la restauració de l'ordre i l'harmonia que Satanàs va interrompre.

LA CAIGUDA AL CEL

Llegeix Isaïes 14:4 i 12 al 15. Quins trets del rei de Babilònia indiquen que Isaïes parla d'un altre ésser més gran que un simple governant humà?

Cap rei terrenal va caure del cel, cosa que suggereix que els versicles 12 al 15 consideren a algú més gran que un rei, tot i ser el de Babilònia. A més, les imatges d'ascendir al cel, d'estar en una posició més elevada que els àngels i de presidir l'assemblea divina sobre el puig, als confins del nord, totes són descripcions conegudes de divinitats a l'antic Orient Mitjà. Les ambicions de Satanàs apareixen aquí, en aquesta “doble” profecia.

Jesús utilitza un pla similar al descriure la destrucció de Jerusalem (Mateu 24). Els deixebles li van preguntar per la destrucció del Temple; però, en la seva resposta, Jesús descriu la destrucció de Jerusalem pels romans i, a més, la realitat major de la fi del món. Isaïes descriu els atributs d'un rei terrenal, però els aplica a quelcom molt més gran que un rei humà.

Llegeix Ezequiel 28:2 i 12 al 19. Com es descriu a Satanàs aquí?

Ezequiel descriu a un ésser perfecte, un querubí protector davant el tron de Déu, present al jardí de l'Edèn i engalanat amb pedres precioses (que més tard les veiem al pectoral del gran sacerdot). Però l'ésser perfecte es va corrompre a causa de la seva “bellesa”.

A l'utilitzar paral·lels humans, podem comprendre realitats divines. Els profetes van utilitzar allò que els hi era per a ells familiar, que els hi era més comprensible, per a explicar quelcom que podria ser difícil d'entendre. El que va succeir al cel no ens és fàcil de captar, però podem entendre els efectes de les ambicions polítiques destructives dels governants terrenals. Isaïes i Ezequiel ens ofereixen un cop d'ull a quelcom inexplicable: quan tot el que era perfecte i preciós a l'ordre diví va ser desfigurat per l'ambició destructora.

Si un ésser perfecte, creat per un Déu perfecte, en un ambient perfecte, es va espatllar tant a causa de l'orgull, què ens diu això de com de mortal és aquest sentiment?

EL PRÍNCIP D'AQUEST MÓN

Llegeix Joan 12:31; 14:30 i 16:11. Per què Jesús va anomenar a Satanàs “el príncep d'aquest món”?

Quan Déu va instal·lar Adam i Eva al jardí de l'Edèn, els hi va confiar l'administració de l'Edèn (Gènesi 2:8, 15), i que tinguessin cura de totes les criatures que vivien a les aigües, als cels i a sobre la terra (Gènesi 1:26, 28). Quan Adam va anomenar a tots els animals, va demostrar la seva majordomia sobre ells. Generalment, qui té autoritat sobre quelcom pot donar-li un nom; així, al anomenar a totes les criatures, Adam estava clarament demostrant la seva posició com a governant del món.

Quan Adam va perdre aquest domini, Satanàs molt ràpidament va omplir aquest buit. Part de la restauració de la raça humana, feta possible pel sacrifici de Crist al Calvari, succeirà quan els redimits rebran el privilegi d'Adam i d'Eva de regnar amb Déu per la resta de l'eternitat com a “reis i sacerdots” (Apocalipsi 1:6; 5:10).

Els capítols inicials del llibre de Job ens revelen com d'extensa va ser la pèrdua d'Adam. Al oferir-nos una ullada a la sala del Tron de l'univers, també podem veure com de subordinada a la naturalesa ha arribat a estar la raça humana des de la Caiguda.

Llegeix Job 1:6 i 7 i 2:1 i 2. Per què Satanàs es presenta a l'assemblea dels fills de Déu com el que “recorre la terra i l'observa”?

“Recórrer la terra i observar-la” no és només una acció dels turistes. A l'Escriptura, és un senyal de possessió. Quan Jesús li va donar la terra a Abram, li va dir que caminés “per aquesta terra, tot al seu llarg i ample” (Gènesi 13:17); i de manera semblant a Moisès i a Josuè (Deuteronomi 11:24; Josuè 1:3). Satanàs, en certa manera, s'està comportant com un fatxenda sota la forma del “déu d'aquest món”* (2 Corintis 4:4).

La presentació de Satanàs als primers dos capítols de Job és un paral·lel del que va succeir a Gènesi 3. Satanàs inicia els problemes al paradís i després deixa darrera seu a les víctimes humanes per a que pateixin.

Quina evidència de l'obra de Satanàs podem veure en aquest món? De quina manera podem trobar esperança en la promesa que un dia tot aquest desordre acabarà?

* “el déu d'aquest segle” (RVR).

GUERRA AL CEL

No tenim idea del que significa una guerra al cel; és a dir, no sabem quina classe de batalles físiques es van fer, fora de l'expulsió de Satanàs i els seus àngels. La Bíblia no diu res sobre les conseqüències físiques d'aquest conflicte celestial. En canvi, tracta dels resultats espirituals aquí sobre la Terra.

Llegeix Apocalipsi 12:7 al 16. De quina manera la Gran Controvèrsia va impactar el cel i, després, la Terra?

Fixa't en la manera positiva que Joan parla sobre la guerra continua entre “l'acusador dels nostres germans” i els vencedors. Ell la vincula amb la salvació i la vinguda del Regne de Déu (Apocalipsi 12.10, 11). Aquest tema positiu es subratllat a tot el capítol, i és un aspecte important a la Gran Controvèrsia.

És vital que ens fixem en el context general del capítol 12. Aquí es descriuen tres grans amenaces, però cada una es seguida per un alliberament sorprenent. És una visió dramàtica, a Joan se li mostra la lluita entre Crist i Satanàs, i com de desaparellada sembla ser aquesta lluita.

Per exemple, un gran drac roig (Satanàs, Apocalipsi 12:9) es prepara per a devorar un nadó (Jesús) a punt de néixer. Quin infant podria sobreviure a això? Però ho fa, i es arrabassat al Tron de Déu.

Després el drac intenta perseguir a la mare (símbol del poble de Déu; *veure* Apocalipsi 12:13). Quant pot defensar-se d'un drac una mare que acaba d'infantar? Però ella també fuig miraculosament (versicle 14).

En un tercer intent de destruir als escollits, el drac va llançar una riuada d'aigua rere la dona (versicle 15). Una dona contra una riuada? Però, una altra vegada, Déu intervé i l'allibera (versicle 16).

Aleshores, el drac fixa la seva atenció en el romanent de la descendència de la dona. Està ple de ràbia i fa la guerra contra ells. La història mostra la manera que el poble de Déu ha estat assetjat, perseguit i oprimat al llarg dels segles. Sovint veiem l'impossible que és la lluita, i ens preguntem com sobreviuran els fidels, oblidant-nos que la història no acaba aquí. Segueix a Apocalipsi 14, on veiem als fidels davant el Tron de Déu, ells també han estat alliberats.

Quant et sents aclaparat per forces més grans que tu mateix, com pots prendre ànim del Senyor, qui és més gran que totes les coses?

SATANÀS EXPULSAT

La guerra no es va limitar només al cel, també va afectar la Terra. Per un temps, sembla que Satanàs (“l’acusador dels nostres germans”, Apocalipsi 12:10) podia presentar-se davant el Tron de Déu i acusar al poble de Déu. Job va ser un personatge bíblic que va patir aquest afront.

Llegeix Lluc 10:1 al 21. Què signifiquen aquí les paraules de Crist sobre Satanàs?

Abans d'enviar els setanta-dos*, Jesús els va indicar que no portessin diners i equipatge (Lluc 10:4) i que demanessin la benedicció de Déu sobre els seus hostes (versicle 5). Els va advertir que serien com anyells que caminen entre llops (versicle 3), i això es reflexa a Apocalipsi 12, on el drac intenta fer guerra contra el poble de Déu.

Al retornar joiosos (Lluc 10:17), van informar que els dimonis estaven sotmesos, i això hauria d'haver agradat a Jesús (versicle 21). En aquest context, Jesús va declarar que Satanàs queia del cel com un llamp. Va advertir als seus deixebles que el seu goig no havia de recaure en l'èxit sobre els dimonis, sinó més aviat en tenir els seus noms escrits en el cel (versicle 20). Aquest recordatori posa, de manera ferma, la salvació humana on ha d'estar: a les mans de nostre Salvador. És Jesús, i no nosaltres, qui va derrotar a l'enemic.

Els seguidors de Jesús tenen el privilegi de testificar sobre la salvació que Jesús ha guanyat. Aquest episodi (a Lluc 10:17 al 20) sembla vincular l'obra de testificar, que Jesús confia al seu poble, amb el poder sobre Satanàs en aquest Gran Conflicte, en aquesta Gran Controvèrsia. Testificar erosiona el poder que Satanàs té sobre els habitants del món, i dona a la humanitat l'oportunitat de recuperar la seva tasca original: expandir les fronteres del Regne de Déu.

El poder sobre l'adversari només és possible a causa de la victòria que Jesús va guanyar a la Creu. Pau declara que Jesús va derrotar “els principats i les potestats”** i va triomfar sobre ells (Colossencs 2:15). En ell, el poble de Déu triomfa. La desaparició de Satanàs és segura. “Serà expulsat el príncep d'aquest món” (Joan 12.31) per a que mai més acusi al poble de Déu. Ens podem alegrar que la batalla sigui del Senyor!

“Alegreu-vos perquè els vostres noms han estat escrits en el cel”. Medita en aquestes paraules. Què ens diuen, i per què són una raó per alegrar-nos?

* En algunes altres edicions de la Bíblia, són setanta els enviats. (Nota del traductor).

** “Va desarmar als poders i a les potestats” (NVT).

LA BATALLA CONTINUA

Així com, a causa dels reflexos de contorsió, una serp verinosa acabada de morir pot injectar el seu verí a la persona que l'aixeca, la mossegada de Satanàs encara és mortal. Va ser derrotat al Calvari, però el perill encara no ha passat.

Llegeix Joan 16:33. De quina manera Jesús va advertir als seus deixebles sobre la contínua lluita contra el mal?

Jesús va ser clar al dir als seus seguidors que la seva vida no seria fàcil: però, en lloc de concentrar-se en els desafiaments, es va concentrar en la victòria que tindrien amb ell. Al reflexionar amb aquesta garantia, Pau va assegurar als creients de Roma que Déu aixafaria a Satanàs sota els seus peus (Romans 16:20); i Joan li va dir a l'església dels darrers dies el mateix: la seva victòria estava assegurada per mitjà de la sang de l'Anyell (Apocalipsi 12:11).

Llegeix Hebreus 12:1 i 2. Qui són els “testimonis”, i com ens animen? Veure Hebreus 11.

Hebreus 11 esbossa breument les vides d'alguns dels famosos herois de la fe. Abel va oferir un sacrifici perfecte, i encara mort no ha estat oblidat. Henoc habitualment es va apropar a Déu, i va ser traslladat directament al cel per a estar amb Déu. Noè va advertir al món submergit en pecat sobre esdeveniments invisibles, i li va oferir salvació. Abraham va abandonar una gran civilització per anar a una terra de promesa. Sara, tot i que era estèril i d'edat massa avançada per a concebre, va donar a llum al fill promès. Moisès va elegir patir amb el seu poble abans que viure en el palau d'un rei. I Rahab va testificar sobre la grandiositat de Déu (Josuè 2:9-11). Aquests són alguns dels que componen el gran núvol de testimonis mencionada a Hebreus 12:1. No són testimonis passius, com espectadors que miren un joc; en canvi, testifiquen activament que Déu és fidel i els va sustentar en totes les lluites que van afrontar. No estem sols en aquesta gran batalla.

Considera alguns dels personatges mencionats a Hebreus 11. Qui i com eren? Quin ànim podem obtenir del fet que no van ser éssers humans impecables i perfectes, sinó persones amb debilitats just com les nostres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: No sabem per què el pecat va sorgir en Llucifer. Ellen G. White ens diu que “poc a poc, Llucifer va arribar a albergar el desig d'enaltir-se” (PP 13). El fet que això va ocórrer en un ésser perfecte revela d'una manera poderosa la realitat del lliure albir i la llibertat d'elecció com a part del govern de Déu. Déu va crear bones a totes les criatures intel·ligents; eren éssers morals amb una bona naturalesa moral. No hi havia res en elles que les inclinés vers el mal. Aleshores, com va sorgir el pecat en Llucifer? La resposta és que no hi ha resposta. No hi ha excusa per al pecat. Si es poguera trobar una excusa, llavors Déu, en darrera instància, seria responsable pel pecat. Com humans, estem acostumats a les relacions de causa i efecte. Però el pecat no té una causa; senzillament, no hi ha cap raó per a ell. És irracional i no té cap sentit. Llucifer no podia justificar les seves accions, especialment per haver estat tan afavorit per Déu. No obstant, d'alguna manera, per l'abús de la seva llibertat d'elecció, Llucifer es va corrompre i, de ser un “portador de llum”, va arribar a ser Satanàs, “l'adversari”. Encara que no comprenem moltes coses, hem d'entendre el suficient com per a ser curosos amb el sagrat do de la llibertat d'elecció i el lliure albir.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. La gelosia va exercir un paper destacat en la rebel·lió de Satanàs contra Déu. A la teva pròpia experiència, quina classe de mals t'ha causat la gelosia? De quina manera pots aprendre a lluitar contra aquesta emoció tan comú?
2. Medita en el sorprenent do de la llibertat d'elecció i el lliure albir. De quines maneres utilitzem aquests dons cada dia? Considera algunes de les terribles conseqüències del mal ús d'aquest do. Com pots aprendre a utilitzar-lo correctament?
3. Pensa en la funció de la Llei en el context de la llibertat d'elecció. El sol fet que Déu té una llei hauria de ser un testimoni de la realitat del lliure albir. Després de tot, quin és el propòsit d'una llei moral a menys que hi hagi criatures morals que puguin elegir seguir-la? Medita sobre les implicacions de la Llei i el que diu sobre la llibertat humana.
4. Hi ha una forta tendència, en certes parts del món, a rebutjar la idea de l'existència literal del diable. Per què aquesta tendència és tan contrària fins i tot a la comprensió més bàsica de la Bíblia?

CRISI A L'EDÈN

Dissabte 2 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 1:28; Romans 8:17; Mateu 6:26; Gènesi 2:15-17; 3:1-7, 10-19.

PER MEMORITZAR:

“Faré que hi hagi enemistat entre tu i la dona, i entre la teva descendència i la seva descendència; aquesta t'aixafarà el cap i tu li atacaràs el taló” (Gènesi, 3:15).

Després de la creació del món, Déu va declarar a Gènesi 1:31 que tot “el que havia fet era bo”. Però ara és obvi que no tot en el món “és bo”. Malgrat els diferents “ismes” i ideologies que, al llarg dels segles, han tractat d'arreglar les coses, el nostre món va cap al caos, la inseguretat, la violència, la guerra, la contaminació, l'opressió i l'explotació. El segle xx va començar amb gran optimisme sobre el futur, pensant que els humans podrien millorar-lo, però al segle xxi aquest optimisme s'ha perdut, i amb bones raons.

Com arribem a aquesta situació? La resposta la trobem a la Gran Controvèrsia, que, encara que va començar al cel, va venir a la Terra i, a més, bastant d'hora en la seva història.

Aquesta setmana considerarem la manera en que Satanàs va poder explotar la llibertat humana i començar així la devastació que tothom experimentem avui. La història de la Caiguda és un poderós recordatori que la nostra única seguretat com a éssers humans és creure el que Déu ens diu i obeir el que ell ens mana.

TRES BENEDICCIONS

En el context de la Creació, la frase “Déu veié que [allò creat] era bo” apareix set vegades: la llum (Gènesi 1:4); la “terra” i el “mar” (versicle 10); les herbes que granen i els arbres que donen fruits amb la seva llavor (versicle 12); el sol, la lluna i les estrelles (versicle 16, 18); els peixos i les aus (versicle 21); i els animals feréstecs, els domèstics i tots els terrestres (versicle 25). I al acabar el que havia fet, diu: “I Déu veié que tot el que havia fet era bo” (versicle 31); però va donar un pas més i va “beneir” la seva creació en tres àrees específiques.

Primer, va beneir les criatures de les aigües i les aus. Les va estimular dient: “Creixeu i reproduïu-vos i ompliu les aigües dels mars; i que els animals que volen es multipliquin sobre la terra” (Gènesi 1:22). Segon, quan Adam i Eva van ser creats, Déu els va beneir i els hi va dir: “Creixeu i reproduïu-vos; ompliu la terra” (versicle 28).

Llegeix Gènesi 1:22 i 28. Ambdues benediccions comencen de la mateixa manera, però què es va afegir per a Adam i Eva?

Els éssers humans compartim amb els peixos i les aus el mandat diví de fructificar i multiplicar-se, però la diferència rau en que a Adam i a Eva se'ls dona la responsabilitat de tenir cura de la Terra i de totes les seves criatures. Aquí veiem un indici del significat de ser creats a la imatge de Déu. El Creador va convidar als nostres primers pares a ser coregents amb ell, i a sustentar i cuidar l'àmbit creat (*veure* Romans 8:17; Hebreus 1:2, 3).

La tercera benedicció és el dissabte, el setè dia (Gènesi 2:3). Aquesta és una confirmació addicional que les persones són molt més que animals; van ser creats per a tenir companyonia amb el Creador com cap de les altres criatures poden. Els éssers humans tenen un lloc especial en la Creació. Jesús ho va subratllar: “Mireu els ocells del cel: no sembren ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. No valeu molt més vosaltres que no pas ells?” (Mateu 6:26). Sense menysprear a les altres criatures, ell va indicar que les persones són singulars i especials sobre la Terra.

En quin sentit l'informe bíblic de la Creació ofereix a la humanitat, i a cada individu, la dignitat que l'evolucionisme no pot atorgar? Segons això, pregunta't: *Estic tractant a cada persona com mereix ser tractada?*

LA PROVA D'UN ARBRE

Déu va crear tot amb una sèrie de parts amb límits clarament definits i especificats: la llum i l'obscuritat, les aigües de sota el firmament i les que hi ha al damunt, la terra i el mar, la nit i el dia, les criatures d'acord amb el seu gènere, un dia separat dels altres, una dona separada de l'home, i un arbre separat dels altres.

Llegeix Gènesi 1:4, 6, 7, 14, 18, 21, 24 i 25. Per què era important que es tracessin uns límits clarament especificats fins i tot abans de la creació dels ésser humans?

Així com Déu va formar a homes, bèsties i aus (Gènesi 2:7, 19), també “va fer que de la terra naixessin tota mena d'arbres agradables de mirar i bons per a menjar” (versicles 8, 9). Déu també va elegir una part especial de la Terra on va plantar un hort. Només podem tractar d'imaginar la seva bellesa; els meravellosos jardins que avui veiem segurament són pobres reflexos de com hauria estat l'Edèn. Enmig d'aquest jardí plantat especialment a l'Edèn (separat de la resta del món), hi havia dos arbres singulars: l'arbre de la vida, i l'arbre del coneixement del bé i del mal. El fruit del segon arbre no s'havia de menjar, o hi haurien greus conseqüències (Gènesi 2:17).

Llegeix Gènesi 2:15 al 17. De quina manera es revela aquí la idea de la separació, en aquesta prova d'obediència a Déu?

La divisió és clara i concreta: menga de tots els arbres, però no d'aquest arbre especial, que va ser separat dels altres. No hi ha cap ambigüitat en les paraules de Déu. Adam i Eva van ser creats com a éssers morals, i la moralitat no pot existir sense llibertat. Aquí se'ls va presentar una prova per a veure que farien amb aquesta llibertat. “L'arbre de la saviesa havia estat posat com una prova de la seva obediència i del seu amor a Déu. El Senyor havia decidit imposar-los una sola prohibició pel que fa a l'ús del que hi havia a l'hort. Si menyspreaven la seva voluntat en aquest punt especial, es farien culpables de transgressió” (PP 35).

Quines són algunes coses en la teva vida de les que decididament necessites separar-te?

LA CAIGUDA (1a part)

Descrita com l'animal “més astut de tots” (Gènesi 3:1), la serp va arribar a ser un poderós símbol en tota la història bíblica. Moisès va aixecar una serp de bronze per aturar la mort causada per una plaga de serps verinoses durant l'Èxode (Nombres 21:5-9). La mateixa serp de bronze va arribar a ser un objecte d'idolatria i va ser destruïda pel rei Ezequies set-cents anys més tard (2 Reis 18:4). Al llibre de l'Apocalipsi, la “serp antiga” s'identifica clarament com “diable i Satanàs” (Apocalipsi 12:9).

Llegeix Gènesi 3:1 al 5. Quina tàctica va utilitzar Satanàs en el seu intent d'enganyar a Eva?

Les primeres paraules dites per la serp van ser de cinisme i dubte: “De debò que Déu us ha dit...?” (Gènesi 3:1). En lloc que Eva es preguntés com era que una serp parlés, va ser atreta a una provocació destructora de la fe. Quan Satanàs va preguntar: “De debò que Déu us ha dit que no mengeu de cap dels arbres del jardí?” (Gènesi 3:1), la implicació (basada en l'original) era que Déu els havia prohibit menjar de *tots els arbres*, tot i que això no era el que Déu els hi havia prohibit.

El caràcter de Déu aquí es posa en dubte. Aquest va ser una atac directe a ell. La serp va deixar a Eva confosa, perquè la resposta d'ella afegeix un detall que Déu no havia donat: “Del fruit dels arbres del jardí, sí que en mengem; però del fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit: No en mengeu *ni el toqueu*, perquè morireu” (Gènesi 3:2, 3; comparar amb 2:17, èmfasi afegit). Ella va afegir la part de no tocar-lo, potser a causa de la pròpia confusió.

L'èxit de Satanàs ara el va encoratjar; així que, directament, va desafiar l'autoritat de Déu: “I ca! No morireu pas!” (Gènesi 3:4). El fet que la serp estava tocant el fruit i seguia viva va fer que la seva declaració semblés creïble. Aleshores va afirmar: “Prou sap Déu que el dia que en mengeu se us obriran els ulls i sereu com déus, coneixedors del bé i el mal” (versicle 5). El temptador va fer que Déu aparegues no només com a deshonest, sinó també com algú que retenia quelcom de bo.

Satanàs va barrejar veritat amb error. Quines són algunes de les coses que la gent creu, i que són barreja de veritat i error? Per què sempre és una barreja mortal, especialment en teologia?

LA CAIGUDA (2a part)

Quan Déu va decidir crear a Adam i a Eva, va declarar que serien fets a la imatge de Déu i conforme a la seva semblança (Gènesi 1:26). La carnada de l'“ham” del temptador va ser que, si menjaven del fruit prohibit, arribarien a ser “com déus”. La realitat és que ja eren com Déu. Havien estat creats a la seva imatge, però el trist factor és que, en l'escalfor de la temptació, van perdre de vista aquesta veritat sagrada.

És més: Déu era el proveïdor original dels seus aliments, però part de la rebel·lió va implicar que Adam i Eva escollissin menjar quelcom fora dels límits establerts per Déu. Era com si convidessis algú a casa teva i, en lloc de menjar de la teva taula, la persona anés al frigorífic i prengués el que li vingués de gust. No només seria un insult per als amos de la llar, sinó també seria una demostració que no valora prou la relació que té amb tu.

Llegeix Gènesi 3:4 al 7. El temptador havia assegurat a Eva que, al menjar del fruit, els seus ulls s'obririen. Què van veure quan els seus ulls es van obrir, i què simbolitzava aquesta nova vista?

Eva va quedar aclaparada pels seus sentits (Gènesi 3:6). L'arbre era agradable a la vista, i ella va mossegar la fruita, imaginant-se que entrava en un nou nivell d'existència. Quan va compartir la seva experiència amb Adam, els seus ulls sí que van ser oberts (versicle 7), però van avergonyir-se del que veien.

Un dels principals problemes va ser rebutjar a Déu com el Proveïdor de tota cosa bona i escollir, en canvi, solucions fetes per l'home per a les necessitats humanes (en aquest cas, el desig de menjar). Déu havia assegurat a Adam i a Eva que tindrien aliment i havia previst l'apat. Menjar de l'arbre prohibit era sortir d'aquesta provisió i mostrar una manca de fe que no corresponia, especialment donades les peculiars circumstàncies.

Quina mena de “fruit prohibit” (que ben sovint apareix tan temptador, tan agradable i tan ple de promeses) avui es troba disponible per a nosaltres? De quina manera podem aprendre a no cometre la mateixa mena d'error quan se'ns presenta una enganyifa tan poderosa?

LES CONSEQÜÈNCIES

Tal vegada a l'eternitat comprendrem plenament quant mal va causar aquest incident al costat de l'arbre. Tot el que Déu va fer durant la Creació va començar a desfer-se. Les relacions que Déu va establir es van fracturar: entre les persones i Déu (ells es van amagar de Déu); entre ells (Adam va donar la culpa a Eva per les seves dificultats); i entre els humans i l'ambient (la serp va arribar a ser una enemiga, el sòl produiria ara espines i cards, i només proporcionaria aliment després de molta suor humana).

Llegeix Gènesi 3:10 al 19. Quines excuses d'Adam i d'Eva revelen de quina manera el mal ja els havia afectat?

De quina manera Déu va tractar aquestes excuses? Abans que Déu poguera redimir-los, Adam i Eva tenien que admetre la seva responsabilitat pel que havien fet, i Déu els va explicar els resultats de les seves accions. No obstant, primer va maleir a la serp, la qual menjaria pols, seria detestada per la dona i el seu cap seria aixafat (Gènesi 3:14, 15).

Llavors, Déu va dir a Eva que tindria patiment i grans dolors al donar a llum als seus fills (Gènesi 3:16). Adam, al seu torn, hauria de treballar amb fatiga i suor per a obtenir el menjar, en lloc de viure com un rei (Gènesi 3:17-19).

Adam i Eva havien de triar entre seguir en rebel·lia o tornar a Déu. L'acceptació de responsabilitats per la seva errada va ser un primer pas per a tornar a Déu., però això no va ser prou per a resoldre el problema del pecat.

Hauria d'haver-hi una altra manera d'assegurar el futur de la raça humana, i Déu va proveir un sacrifici animal (Gènesi 3:21). Una criatura (una serp) els va introduir al pecat i a la fractura de les relacions divines-humanes; seria una altra criatura (un anyell, que assenyalaria vers l'Alliberador futur) la que asseguraria la restauració, la reconciliació i un futur (*veure* Gènesi 3:15). Ara, en comptes de ser regents, Adam i Eva dependrien de la terra i l'un de l'altre com mai abans havia succeït. “Adam havia estat rei del éssers inferiors i, mentre va romandre fidel a Déu, tota la naturalesa va reconèixer el seu govern, Però, quan va pecar, va perdre el seu dret al domini” (*Ed* 26).

Immediatament després de la Caiguda, se'ns va donar esperança de salvació (Gènesi 3:15). Com pots fer teva aquesta esperança? De quina manera pots gaudir-ne d'ella, sabent que s'aplica a tu sense importar les teves eleccions anteriors?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Tot i que estem molt lluny de l'Edèn i de la Creació original, encara hi ha molt a la creació que ens parla de la bondat de Déu. Mira al teu voltant: podem veure no només una increïble bellesa, sinó també un increïble disseny, testificant tot això l'amor del nostre Creador. Per exemple, pensa en coses com pomes, mandarines, taronges, maduixes i maduixots, llimones, síndries, ametlles, nous, peres, prunes, pastanagues, bledes, bananes o plàtans, pinyes tropicals, magranes, bròquils, cols de Brussel·les, cols, coliflors, cebes, cireres, api, papaies, albergínies, ruibarbres, espinacs, melons, etc., etc. Serà per atzar que tots aquests productes naturals són tan saborosos (bé, a alguns no els hi agrada el bròquil...), tan bons per a nosaltres, i que creixen del sòl i produeixen les seves pròpies llavors? Per descomptat que no. Però no tots tenen accés a aquesta abundància, i hi ha inundacions i pesta, i hi ha gent que passa fam. Per descomptat, això és testimoni de com de malmès ha quedat el nostre món a causa del pecat. Però si, per un moment, podem posar-nos “darrera” del mal fet a la creació i considerar només la creació per si mateixa: quin poderós testimoni és de l'amor de Déu! Només hem de recordar que l'esperança no està en la mateixa creació, sinó només en el Creador.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com a éssers humans, no vam nàixer per a morir. La mort és una aberració, quelcom que els humans mai hagueren d'haver conegut ni experimentat. Per això, la repulsió universal vers la mort que tots sentim és, sens dubte, un vestigi del que nosaltres hem portat de l'Edèn. Medita en totes les promeses de vida eterna que ens han estat donades a la Bíblia. Com pot ajudar-nos a tractar amb el terrible trauma que ara és la mort?
2. Quines parts del món creat et parlen a tu d'una manera poderosa sobre la realitat de Déu i del seu amor vers nosaltres?
3. Llegeix una altra vegada a Gènesi 3 la manera que Adam i Eva van començar a justificar el seu pecat. Per què és tan fàcil fer això? De quines maneres procurem fer el mateix? És a dir, com de sovint diem que l'herència, l'ambient o altres persones són la causa de les nostres equivocacions? Com podem espolsar-nos d'aquesta perillosa manera de pensar, i acceptar la nostra responsabilitat per les nostres accions?

LA REBEL·LIÓ GLOBAL I ELS PATRIARQUES

Dissabte 9 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 3:9, 10; 4:1-15; 4:9; 6:1-13; Salm 51:1; Gènesi 22; 28:12-15.

PER MEMORITZAR:

“Jo sóc amb tu i et guardaré vagis on vagis i et tornaré en aquesta terra; no et deixaré pas sense haver complert el que t'he promès” (Gènesi 28:15).

Les històries que segueixen a la Caiguda tracten els temes de l'engany i de les relacions trencades, primerament vistes a l'Edèn a un nivell més profund. Durant aquest temps, el conflicte es difon i es diversifica sobre el globus terraquí.

En la història de Caín i d'Abel, l'adoració va ser el catalitzador de la discòrdia i la mort, un tema que es repeteix al llarg de la història.

La narració del Diluvi ens revela de quina manera la rebel·lió i el pecat fan que tot el que Déu va crear s'emboliqui. El pecat no només distorsiona la creació, directament la destrueix.

L'experiència d'Abraham és un gran estímul positiu enmig del conflicte, doncs Déu demostra la seva disposició d'assumir les conseqüències de la rebel·lió sobre si mateix. Ell arribaria a ser el nostre Substitut.

Pel que fa a les històries de Jacob i d'Esau, i de Josep i dels seus germans, hi veiem la contínua interacció de relacions fracturades com el mitjà que Satanàs utilitza per a destruir famílies i pobles.

No obstant això, la fidelitat de Déu continua sostenint i nodrint als seus fills assetjats.

CAÍN I ABEL

Llegeix Gènesi 4:1 al 15. Què ens diu sobre com de profund ha arribat a arrelar el pecat?

Eva estava extasiada quan va nàixer Caín. Creia plenament que acabava d'infantar a l'Alliberador promès a Gènesi 3:15. “Per voluntat de Jehovà, he obtingut un home” (Gènesi 4:1). Una traducció literal del text diu: “He fet a un home, el Senyor”. Això revela que Eva va pensar que havia portat a Aquell que Déu li havia promès (Gènesi 3:15).

No se'ns diu res de la infància de Caín, ni d'aquests nous pares gaudint del seu primer nadó. La narració salta a un segon naixement i, després, als dos joves en adoració. Però a vegades les diferències sobre l'adoració porten a la tragèdia.

Llegeix Gènesi 3:9 i 10, i 4:9. Compara la reacció d'Adam amb la reacció de Caín quan Déu els va interrogar després de pecar. Què hi ha de semblant? Què hi ha de diferent?

Fixa't en les diferències de les emocions d'Adam comparades amb les de Caín. Adam sembla confós, espantat i avergonyit (Gènesi 3:10), però Caín està disgustat i enutjat (Gènesi 4:5), és cínic i rebel (versicle 9). En lloc d'oferir una excusa com va fer Adam, Caín diu una flagrant mentida.

Però, fins i tot en la desesperació, sorgeix certa mesura d'esperança. Amb el naixement de Set, Eva creu altra vegada que ha engendrat al Promès (Gènesi 4:25). El nom “Set” ve d'una paraula que significa “posar” o “ubicar”, la mateixa paraula utilitzada a Gènesi 3:15 per a indicar a un Alliberador que seria posat per a desafiar a la serp i aixafar el seu cap. En un paral·lel addicional a Gènesi 3:15, Eva descriu al seu nou fill com “un altre descendent” (“*otro hijo*” [“un altre fill”, *RVR*]; “*otra simiente*” [“una altra llavor”, *VM*]) per a reemplaçar a Abel. D'aquesta manera, a mida que la Gran Controvèrsia entre el bé i el mal continua, les persones encara s'aferren a l'esperança de la redempció. Sense ella, què ens queda?

Imagina't el dolor d'Adam i d'Eva per la mort del seu fill, agreujat pel fet que el seu altre fill l'hagés matat. D'aquesta manera, van perdre als dos. Nosaltres, hem après la dura lliçó que el pecat té conseqüències molt més enllà del pecat immediat?

EL DILUVI

Llegeix Gènesi 6:1 al 13. De quines maneres veiem expressat aquí el gran conflicte entre el bé i el mal, només que ara més intensament que abans?

En el Diluvi veiem una inversió parcial dels actes especials de la Creació; moltes d'aquestes coses que Déu havia separat, ara s'uneixen de nou. Les aigües de sota i del damunt, el cúmul de les aigües (“mar”) i la massa sòlida (“terra”), la reunió dels peixos del mar, les aus de l'aire i totes les criatures que es mouen sobre la terra. La terra sembla retrocedir vers l'estadi que Gènesi 1:2 ens descriu: “La terra era caòtica i desolada”^{*}.

Malgrat d'aquesta aparent victòria de les forces del mal, el geni creador de Déu encara està operant. Ell inicia una nova creació, al separar els diferents elements. Primer, separa a Noè (un home just i honrat)^{**} de la gent del seu temps, la maldat dels quals era gran i el seu pensament era només per al mal, la corrupció i la violència (*comparar* Gènesi 6:8 i 9 amb els versicles 5 i 11 al 13). Déu llavors li dona a Noè la tasca de construir una arca enorme. Després separa un petit grup de persones, aus i animals, i els posa a la seguretat de l'arca, de manera que puguin sobreviure al que s'acosta. Basada en la gràcia de Déu, la vida seguirà, i sorgirà un nou món de les restes de l'anterior. Hi ha una creació nova.

Però difícilment és una creació perfecta. Temps després del Diluvi, a l'establir-se de nou Noè i la seva família, se'ls fa recordar la fragilitat de la bondat humana. Noè s'embriagà, i van ocórrer coses vergonyoses (Gènesi 9:20-27). D'aquesta manera, fins i tot un dels herois de la fe (*veure* Hebreus 11:7) va tenir els seus moments dolents. La Gran Controvèrsia continua, no només a una gran escala, sinó també dins el cor de les persones.

La Bíblia descriu el Diluvi com l'extermini de tota la vida (Gènesi 7.4, *BJ*). Expressions semblants (“esborrar”, “destruir”) s'utilitzen a altres parts de la Bíblia per a descriure les accions del Redemptor al perdonar els pecats (Isaïes 25.8; 43:25; Salms 51:1). O s'esborra la nostra vida, o s'esborren els nostres pecats. De quina manera ens mostra aquesta crua realitat que aquests problemes són assumptes de blanc o negre?

^{*} A *RVR*: “desordenada y vacía” (“desendreçada i buida”). (Nota del traductor).

^{**} A l'original espanyol: “(un hombre justo y perfecto)”. *Veure* Gènesi 6:9 a *RVR*. (Nota del traductor).

ABRAHAM

Encara que Abraham (que abans era anomenat Abram) sigui conegut per la seva fidelitat, les seves experiències tracten, principalment, sobre la fidelitat de Déu vers Abraham.

Dues vegades Déu va assegurar a Abraham que tindria un fill. Primer li va dir quan tenia uns 75 anys (Gènesi 12:2, 4), i li ho va repetir uns deu anys després (Gènesi 13:16).

Finalment, després que Abraham hagués sofert molts entrebancs, va néixer el fill de la prometença –el fill del pacte, de l'aliança–, i es va revelar la fidelitat de Déu al seu serf, qui alguna vegada havia vacil·lat (*veure* Gènesi 17:19, 21; 21:3-5).

Llegeix Gènesi 22:1 al 19. Quina esperança es revela aquí respecte a la Gran Controvèrsia?

“Va ser per a gravar a la ment d'Abraham la realitat de l'evangeli, i també per a provar la seva fe, el fet que Déu li manés sacrificar al seu fill. L'agonia que va patir durant els infausts dies d'aquella terrible prova va ser permesa per a que compregués per la seva pròpia experiència quelcom de la grandesa del sacrifici fet pel Déu infinit a favor de la redempció de l'home. Cap altra prova podria haver causat en Abraham tanta angoixa com la que li va causar el haver d'oferir al seu propi fill.

“Déu va donar al seu Fill per a que morís en l'agonia i la vergonya. Als àngels que van presenciar la humiliació i l'angoixa del Fill de Déu, no se'ls va permetre intervenir com va ocórrer en el cas d'Isaac. No hi va haver una veu que clamés: 'Prou!'. El Rei de la glòria va donar la seva vida per a salvar la raça caiguda. Quina major prova es pot donar de l'amor infinit i de la compassió de Deu? [Es cita Romans 8:32].

“El sacrifici exigít a Abraham no va ser només pel seu propi bé, ni tampoc exclusivament per a benefici de les futures generacions; també va ser per a instruir als éssers sense pecat del cel i d'altres mons. El camp de batalla entre Crist i Satanàs, el terreny on es desenvolupa el pla de la redempció, és el llibre de text de l'univers. Per haver demostrat Abraham manca de fe en les promeses de Déu, Satanàs el va acusar davant els àngels i davant Déu de no ser digne de les seves benediccions. Déu desitjava provar la lleialtat del seu serf davant tot el cel, per a demostrar que no es pot acceptar quelcom inferior a l'obediència perfecta i per a revelar més plenament el pla de la salvació” (PP 150, 151).

JACOB I ESAÚ

La lluita entre el propòsit de Déu i la rebel·lió individual se'ns mostra també a la història de Jacob i d'Esaú. A l'antiguitat, era costum que el fill gran (el primogènit) rebés la benedicció del pare abans que aquest morís. El primer fill rebia la major part de la riquesa de la família i passava a fer-se responsable del benestar de la família.

Esaú va odiar al seu germà després que aquest el desposseís amb engany d'aquest gran honor, i va fer plans per a matar-lo després que el seu pare morís (Gènesi 27:41). Rebeca el va fer fugir per a protegir-lo, pensant que tot tornaria a estar bé després d'uns pocs dies (versicles 43, 44). Els pocs dies es van convertir en 20 anys, i Rebeca mai més va tornar a veure a Jacob.

Llegeix Gènesi 28:12 al 15. Quina gran esperança va trobar Jacob en aquest somni?

Al repetir les promeses fetes a Abraham, Déu li estava assegurant a Jacob que els seus plans seguien vigents. Tot i que Jacob semblava ignorar els plans divins, Déu encara estava allà per a ell. Però Jacob va haver de suportar vint anys sent enganyat pel seu sogre, primer amb el seu casament i després amb el seu salari (Gènesi 29:20, 23, 25, 27; 31:7). No obstant, en un gir imprevist, tots aquests anys de servir per a la seva esposa li van semblar uns pocs dies, el mateix temps que Rebeca va pensar que Jacob estaria lluny (Gènesi 29:20).

Quan Jacob va decidir tornar a casa seva, primer el va perseguir Laban (Gènesi 31:25, 26), i després Esaú va sortir a trobar-lo amb quatre-cents homes. Totes dues situacions eren una amenaça a la seva vida, i Déu va haver d'alliberar-lo dues vegades: primer amb un somni donat a Laban, per a que no fes mal a Jacob (versicle 24); després en persona, per lluitar contra Jacob i ferir-lo (Gènesi 32:24-30). En veure a Jacob coix i recolzat amb un bastó, podria haver suggerit a Esaú que el seu germà ja no era cap amenaça. Els regals enviats per Jacob i la manera curosa en la que va parlar van semblar suficients per a sanar la ruptura entre els dos germans. El darrer que sabem d'ells junts va ser quan van sepultar al seu pare (Gènesi 35:29); i qualsevol pla previ d'Esaú de matar a Jacob després del funeral ara estava oblidat.

Considera el dolor i el patiment que les eleccions nècies van comportar a aquestes persones, tant a les innocents com a les culpables. Com podem aprendre a pensar, pensar, pensar i pensar abans d'actuar?

JOSEP I ELS SEUS GERMANS

Així com Jacob era mereixedor d'una sort pitjor que la del seu germà Esaú per la manera en que el va tractar, veiem quelcom de semblant en la història de Josep i els seus germans.

Aquí, una altra vegada, veiem al germà que odia al germà perquè un va rebre ,és favors que l'altre (Gènesi 37:3, 4). La túnica de molts colors no va ser feta simplement d'un llençol ratllat. La paraula original implica que era un costós mantell que utilitzaven les famílies reials, i que hauria estat cobert amb rics brodats i labors que representaven un any de feina.

A més, quan Josep va explicar als seus germans els somnis que havia tingut (Gènesi 37:5-11), es va produir encara més odi i enveja contra ell. Per això, a la primera oportunitat van idear un pla per a eliminar-lo (Gènesi 37:19, 20). Sembla ser que els germans es van congratular per la facilitat amb que s'havien tret de les seves vides a Josep. No obstant, cap d'ells tenia la més mínima idea de la manera que Déu utilitzaria aquesta situació per a salvar a tota la família de Josep anys més tard.

Llegeix Gènesi 45:4 a l'11. Quin va ser el quadre més gran que Josep va veure? En què es va concentrar?

Pensa en el que va poder passar per la ment de Josep com a jovenet en cadenes, caminant darrera un camell i mirant vers els turons de la llar de la seva infantesa mentre desapareixien en la distància. Llavors, va ser exposat per a ser venut i els inquisitius compradors el van humiliar mentre l'inspeccionaven abans de fer la seva oferta. Molts han renunciat a la seva fe per una humiliació i patiment menor que aquest.

Josep va poder amagar-se i tornar-se contra Déu però, en canvi, va decidir mantenir la seva fe enmig d'aquesta lluita angoixant, experimentant la Gran Controvèrsia en la seva pròpia vida de manera dramàtica. Aviat es va adaptar a la llar d'un dels militars més importants del país i, sota benedicció de Déu, va guanyar la seva confiança (Gènesi 39:1-4). Finalment, l'esclau va arribar a ser un líder d'Egipte.

Malgrat la increïble disfunció familiar revelada en aquesta història, malgrat la traïció i el mal, el final va ser feliç. No obstant, de quina manera podem mantenir intacte la nostra fe i tenir una actitud plena de gràcia quan les coses no semblen sortir tant bé com a Josep?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Com ho mostren aquestes històries, no hi ha dubtes que la vida sobre aquesta Terra, enmig de la Gran Controvèrsia, no sempre resulta com voldríem. Per exemple, Adam i Eva no podrien haver previst, mentre tenien en braços als seus nadons, que un mataria a l'altre. Siporà, al casar-se amb Moisès, no va tenir el futur que de ben segur havia esperat. I, creus que el matrimoni de Lia va ser el que, com a nena, havia somiat que tindria? El jove Jeremies –qualssevol que hagi estat les seves esperances i ambicions– certament no incloïen ser insultat, castigat i considerat traïdor per a la seva pròpia nació. David i Betsabé, no haurien volgut una experiència diferent de la que en darrera instància es va desenvolupar (sense cap mena de dubte, Uries sí)? I, què dir de Jesús? Per descomptat, ell va venir a la terra per a morir, aquest era el principal objectiu. Però, des del seu vessant humà, el vessant format per la mateixa argila que nosaltres, qui va clamar a Getsemaní: “Pare meu, si és possible, que s'allunyi de mi aquesta copa...” (Mateu 26:39), ser assotat, burlat, insultat i crucificat als 33 anys segurament no era el que hom haguera esperat. No hi ha dubtes, la vida pot jugar-nos males passades, i això no hauria de sorprendre'ns, veritat? Què esperes d'un món caigut, pecaminós: el paradís? L'Edèn va passar fa molt de temps. Però tornarà; i quant això succeeixi, l'esvoranc entre la vida actual i la futura serà infinitament més gran que l'esvoranc entre el que esperem i el que, en canvi, rebem.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines són les importants diferències entre els germans que van mantenir la seva fe en Déu i els qui no van veure la necessitat de fer-ho?
2. Avui, quan les rivalitats i la gelosia entre germans semblen superar els propòsits de Déu per a les famílies, com és possible que vegin un demà positiu? Què es pot fer per a que les famílies de la teva església ajudin a altres a veure el propòsit major que Déu té per a elles?
3. Què es pot fer per les persones de la teva congregació que senten que estan soles al món i que les seves vides no tenen sentit ni valor?
4. Quan la teva vida no resulta ser com havies esperat, de quina manera la promesa de vida eterna pot ajudar-te a evitar que la desil·lusió t'aclapari?

CONFLICTE I CRISI: ELS JUTGES

Dissabte 16 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Jutges 4:6; 14; Hebreus 11:32; 1 Samuel 2:12-25; 8:1-7.

PER MEMORITZAR:

“Llavors Anna va fer aquesta pregària: ‘El meu cor s'alegra en Jehovà. Ell m'ha fet alçar el front; la meva boca es burla dels meus enemics, perquè gaudeixo de la teva salvació’” (1 Samuel 2:1).

El temps dels jutges va ser un període caòtic a Israel. El poble de Déu es va comportar malament als ulls de Jehovà, i Déu els va “vendre” a mans d'un opressor. Ells clamaven al Senyor, i Déu suscitava un alliberador que portava pau a la terra, fins que el mateix trist cicle començava de nou.

Dèbora, que feia de jutge a Israel, va ser notable perquè va inspirar confiança als altres. Ella i Jael van ser heroïnes, mentre que els homes que les envoltaven no tenien ànim per la seva timidesa i manca de fe. Un subtema recurrent a la Gran Controvèrsia el trobem també a la història de Gedeó, quan el poble de Déu afrontava una situació impossible.

Samsó va ser un dels darrers jutges. Després d'ell, la Nació va caure en l'anarquia. Ell va ser un heroi mal disposat, que estava més interessat en les dones que no pas en seguir a Déu: un paral·lel dels seus conciutadans, més interessats en adorar a ídols que en servir a Jehovà.

Samuel va portar esperança a la Nació. Després, va establir una nova estructura de lideratge, amb reis, i un dels seus darrers actes va ser ungir al futur rei David.

DÈBORA

La història de Dèbora afegeix detalls interessants al tema de la Gran Controvèrsia. Aquí veiem al poble de Déu patint opressió i enfrontant-se a situacions difícils. Això és un paral·lelisme del que vam veure al capítol 12 de l'Apocalipsi, amb la lluita increïblement desigual entre un drac de set caps i un nadó acabat de néixer (*veure* la secció del dimarts de la lliçó 1).

Els principals personatges d'aquesta història inclouen a Jabín, rei de Canaan; a Sisserà, cap del seu exercit; i a Dèbora, profetessa que feia de jutge (resolia disputes civils entre grups o persones) que, per aquells temps, tenia un grau molt inusual d'autoritat i influència per a una dona.

Llegeix Jutges, capítol 4. ¿De quina manera veus que s'expressa aquí el tema de la Gran Controvèrsia? Al final, qui va produir la victòria per a Israel, malgrat la seva indignitat?

L'heroïna de la història és Jael, la muller d'Hèber, qui no va témer d'identificar-se amb el poble de Déu i que va desenvolupar un paper vital en la derrota dels enemics de Déu. Jutjar les seves accions des de la nostra perspectiva actual no és fàcil. Però no hem d'utilitzar els seus actes per a justificar l'engany i la violència com a mitjà per aconseguir les nostres finalitats, no importa el correctes que aquests puguin ser.

A les discussions que condueixen al conflicte, Dèbora assegura a Barac que la batalla serà de Déu (un ressò de la Gran Controvèrsia, per cert). S'utilitzen dos verbs per a descriure com faria Déu això (Jutges 4:7): “Jo *atrauré* Sisserà [...] al torrent de Quixon [el verb suggereix la pesca amb xarxa] [...] i els *posaré* a les teves mans [les mans de Barac]” (els èmfasis i els comentaris entre [] són nostres). El càntic de gratitud de Dèbora (Jutges 5) revela alguns detalls. Els carros de Sisserà es van destrossar als estrets camins prop del torrent de Quixon a causa de les fortes pluges. El cel era “generós” i els núvols “degotaven” aigua (versicle 4) i les muntanyes “s'escolaven” (versicle 5), produint torrenteres que es van emportar a molts soldats enemics (versicle 21); i Israel va ser alliberat.

Pensa en la confiança que van dipositar aquests homes guerrers en Dèbora. Encara que en un cert nivell això era, òbviament, bo, per què hem de ser sempre curosos en saber quanta confiança posem en una persona?

GEDEÓ

Llegeix Jutges 6:1. Què passa aquí? Veure Jutges 6:10.

Després de Deborah, la terra va gaudir de pau durant els següents quaranta anys; però aviat van tornar a caure a mans d'opressors. Aquesta vegada van ser els medianites, qui, amb els seus aliats, entraven a Israel, i destruïen les collites i robaven el bestiar (Jutges 6:3-5). Israel es va empobrir molt i va clamar a Jehovà (versicles 6 i 7). Es donaven compte que, aleshores, els déus de moda no servien per res.

Llegeix Jutges 6:12 al 16. Què va dir l'àngel de Jehovà? Quina va ser la reacció de Gedeó? Aquest, no hauria d'haver sabut per què el poble es trobava en aquesta situació? Veure Jutges 6:7-10.

Malgrat la queixa de Gedeó, que no tenia cap fonament (havien estat desobedients, i per això eren oprimits), Déu estava a punt per a alliberar-los. És interessant notar que Déu anomena a Gedeó “home fort i valent”, encara que ell es considerés d'una manera molt diferent: “Ai, Senyor meu! Amb què he de salvar, jo, Israel? Fixa't que el meu clan és el més petit a casa del meu pare” (Jutges 6:15). Sens dubte, un component vital de la fortalesa de Gedeó va ser el seu propi sentit de debilitat i manca d'importància.

Fixa't, també, què és el que va demanar Gedeó a Déu (*veure* Jutges 6:36 al 40). És a dir, coneixent tots els desavantatges i les seves pròpies debilitats, va buscar una seguretat especial de la presència de Déu. Llavors, tenim aquí a un home que es donava compte plenament de la seva total dependència de Déu. Podem llegir a Jutges 7 sobre l'èxit sorprenent contra els opressors del poble i l'alliberament que Déu va donar a Israel.

Per què Déu va elegir d'utilitzar a éssers humans caiguts en aquest alliberament? És a dir, Déu no podria haver cridat a “més de dotze legions d'àngels” (Mateu 26:53) per a fer tot el necessari per a Israel en aquell moment? Quina funció tenim nosaltres, com a éssers humans caiguts, tant a la Gran Controvèrsia com en la difusió de l'evangelí?

SAMSÓ

Les línies de batalla entre el bé i el mal esdevenen esborralls en la història de Samsó. La seva vida comença d'una manera impressionant, amb un anunci de l'àngel de Jehovà que ell seria nazireu* des del si matern. L'àngel instrueix als pares de Samsó sobre com preparar-se per a un nadó tant especial. La mare no havia de prendre alcohol o menjar aliments prohibits (Jutges 13:4, 13, 14; *veure també* Levític 11). Déu tenia plans especials per a Samsó; però les coses no van anar tant bé de com haurien d'haver anat.

“Precisament quan arribava a l'edat viril, quan havia d'acomplir la seva missió divina, el moment en que més fidel a Déu hauria d'haver estat, Samsó es va emparentar amb els enemics d'Israel. No es va preguntar si, a l'unir-se amb l'objecte de la seva elecció, podria glorificar millor a Déu o si s'estava col·locant en una posició que no li permetria accomplir el propòsit que havia d'assolir la seva vida. A tothom que tracte primer d'honrar-lo, Déu els ha promès saviesa, però no existeix promesa per als que s'obstinen a satisfer els seus propis desitjos” (PP 606).

Llegeix Jutges 14:1 al 4. De quina manera va utilitzar Déu la debilitat de Samsó per a les dones com un “motiu contra els filisteus” (versicle 4)?

Samsó va trobar “motius contra els filisteus” de diverses maneres, cada una com a resposta a menyspreus personals. Primer va matar a trenta homes i els hi va prendre la seva roba per portar-la al banquet de noces a fi de pagar un deute (Jutges 14:19). Després, va destrossar les collites quan la seva esposa va ser donada al seu millor amic (14:20; 15:1-5). Més tard, Samsó va matar a molts com a venjança perquè els filisteus van assassinar a la seva dona i al pare d'ella (15:6-8). Després, quan van tractar de venjar aquest acte (versicles 9, 10), va matar a mil homes amb una mandíbula d'ase (versicles 14, 15). Per acabar, va enderrocar el temple dels filisteus i va matar a tres mil d'ells per haver-lo deixat cec (16:21, 28, 30).

És un heroi amb moltes mancances i defectes. Sembla que hi ha poca cosa a imitar de Samsó, tot i que el trobem a la llista d'Hebreus 11 (versicle 32) junt amb alguns altres personatges exaltats. Però en aquesta història hi podem trobar més del que es veu en un primer cop d'ull. Pensa amb el que Déu podria haver fet amb Samsó. Què pot fer Déu amb nosaltres? Què més podríem fer si visquéssim a l'alçada del nostre potencial?

* Sobre el vot de nazireat, *veure* Nombres, capítol 6. (Nota del traductor).

RUT

La història de Rut no parla de grans exercits enemics que amenaçaven al poble de Déu, sinó d'una família moribunda que reviu. Encara que inclou dos temes majors –la destrucció de la creació de Déu, i el seu poble amenaçat–, Rut també parla de la Gran Controvèrsia a nivell personal, on sempre es dona la batalla.

No sorprèn que la terra de Judà hagués patit fam durant el temps dels jutges (Rut 1:1; Deuteronomi 28:48; 32:24; *veure també* Jutges 17:6; 21:25). Aquesta era un senyal que el poble del Pacte havia abandonat a Déu. El pecat i la rebel·lió havien reduït la terra a un camp polsinós i erm, però Déu “va visitar” la seva terra, i va posar vida en ella “per a donar-los pa” (*cf.* Rut 1:6).

Quan Elimèlec, la seva dona, Noemí, i els seus dos fills joves van anar a Moab; ho van fer perquè volien un futur. La terra de l'enemic va donar un alleujament temporal però, amb la mort del seu espòs i els seus dos fills, Noemí va decidir tornar a casa.

Llegeix Rut 1:8, 16 i 17. Quina és la importància del fet que Rut volgués anar amb Noemí?

Rut era d'una nació enemiga que varies vegades havia tractat de destruir a Israel; però ella va elegir identificar-se amb el poble de Noemí i adorar al seu Déu. A més, ella va trobar favor als ulls del seu poble d'adopció, no només en Booz (Rut 2:10) sinó també en els que la van conèixer (versicle 11). Booz tenia la confiança que ella havia trobat gràcia als ulls de Déu (versicle 12) i, portant la seva admiració més endavant, va estar d'acord en casar-se amb ella (Rut 3:10, 11).

Hi havia un parent més proper que Booz, el qual tenia dret a ser el primer a reclamar les terres del mort, si es casava amb Rut. Però a aquest parent no l'interessava tenir cap altra dona perquè li complicava els seus plans financers (Rut 4:6). En aquest moment, l'assemblea de testimonis va beneir a Rut, a semblança amb les grans dones de la història d'Israel (versicles 11, 12), el que es va complir quan va arribar a ser una ascendent del Messies (versicles 13, 17; Mateu 1:5, 6).

És una història del tipus “... i visqueren feliços per sempre”. A la Bíblia no n'hi han moltes d'aquestes històries; tampoc a la vida real. Però aquí podem veure com, malgrat els tombs que dona la vida, al final la voluntat de Déu preval; i aquestes són bones noves per a tots els qui l'estimen i confien en ell.

SAMUEL

Què té a veure el principi del llibre de Samuel amb la gran controvèrsia? No hi ha una amenaça òbvia a l'ordre creat, ni grans exercits a les fronteres; l'atac del mal és més subtil, però no menys real.

Llegeix 1 Samuel 2:12 al 15. De quina manera es revela en aquests tristos versicles la veritat del bé *versus* el mal?

“Però tot i que [Elí] havia estat nomenat per a que governés al poble, no regia bé la seva pròpia llar. Elí era un pare indulgent. Estimava tant la pau i la comoditat que no exercia la seva autoritat per a corregir els mals hàbits i les passions dels seus fills. Abans de contendre amb ells, o castigar-los, preferia sotmetres a la voluntat d'ells, i cedia en tot” (PP 621).

En contrast a ells, veiem a un infant vestit com un sacerdot (1 Samuel 2:18, 19) qui, com Jesús, “anava creixent i es feia agradable tant al Senyor com als homes” (versicle 26; Lluc 2:52)*. Aquest Samuel va arribar a ser un líder fort i fidel a Israel. “De manera que tot Israel, des de Dan fins a Beerxeba, va reconèixer que Samuel era un veritable profeta del Senyor” (1 Samuel 3:20)*.

Però això no significa que tot vagi bé. La Nació afrontava una invasió dels filisteus, i els dos fills d'Elí van ser morts; els filisteus van capturar l'Arca de Déu; i Elí, de 98 anys, va morir quan va escoltar les notícies (1 Samuel 4:14-18).

El trist és que Samuel va enfrontar el mateix problema que Elí: fills que no van seguir les passes de fidelitat i lleialtat dels seus progenitors (1 Samuel 8:1-7).

Samuel va marcar un punt de transició en la història del poble de Déu. Va ser el darrer dels jutges i una figura clau en el desenvolupament de la Gran Controvèrsia. La seva influència estabilitzadora va guiar al poble en un moment crític. Encara que Déu no depèn de dinasties humanes, és una llàstima que els fills de Samuel no seguissin les seves petjades. Com a resultat de l'apostasia dels fills de Samuel, els ancians van demanar un rei; la qual cosa no va ser el millor pas, segons va revelar la història dels segles posteriors.

Més enllà que la vida a la nostra llar sigui bona o dolenta, som responsables davant a qui servim en la Gran Controvèrsia. Siguin quins siguin els errors que hàgim comès, per què hem de recordar que ara i avui és el millor moment per arreglar les coses amb Déu? Demà podria ser massa tard, però no avui.

* A l'original espanyol, la cita literal és de la *NVI*. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La Bíblia no passa per alt els pecats humans. Com podria fer-ho i, al mateix temps, relatar amb exactitud l'estat de la humanitat? Una descripció aguda del mal humà es troba a 1 Samuel 2:12 al 25, quan els fills d'Elí es presenten en contrast amb el jove Samuel. 1 Samuel 2:12 diu: “Els fills d'Elí eren uns malvats (“fills de Belial”, *VM*) que no reconeixien a Jehovà”. Fixa't amb el contrast: la descendència exercia una important funció en la vida bíblica, i ara “els fill d'Elí” són “fills de Belial”. Belial és una paraula rica, utilitzada en diverses formes i contextos, quasi sempre negatius. Es relaciona amb l'hebreu *bl* i *bli*, que signifiquen “no” o “sense”. Belial significa “sense valor”, “sense utilitat”. Altres homes a la Bíblia van ser anomenats “fills de Belial” (2 Cròniques 13:7, *VM*; 1 Reis 21:13, *VM*). A Proverbis 6:12 se'ls iguala amb els malvats o els malèfics. (En altres literatures de l'antic Orient Pròxim, Belial és un altre nom per al mateix Satanàs). Quasi cada vegada que s'utilitza a la Bíblia dita paraula, apareix amb un sentit negatiu. Els éssers humans, creats a imatge de Déu, van ser creats amb un propòsit; i no obstant, d'acord amb la Bíblia, aquests homes eren “fills d'inutilitat”. Quin malbaratament de vides! O som del Senyor, fent quelcom amb sentit i propòsit per a ell, o som, al cap i a la fi, inútils. Això té sentit, considerant que tota la nostra existència i el propòsit per a la vida només provenen d'ell.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. La Bíblia ho deixa clar. No existeix terme mig a la Gran Controvèrsia: o estem en un cantó o estem en l'altre, o del costat de Crist o del de Satanàs. Però la vida no sempre es desenvolupa amb un contrast tan clar i agut. A vegades no estem segurs de quina és la decisió correcta i quina és l'equivocada; i també enfrontem dilemes morals. No sempre és fàcil determinar què fer. Quines són algunes de les maneres en les que podem buscar criteris que ens ajudin a prendre decisions correctes quan, a vegades, no és fàcil saber quines són aquestes?
2. T'han fastiguejat d'alguna manera persones a qui has admirat? Al mateix temps, de quines maneres potser has desil·lusionat als qui t'admiraven? Què vas aprendre d'aquests incidents sobre la fe, la confiança, la gràcia i la fragilitat humana?

EL CONFLICTE SEGUEIX

Dissabte 23 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Samuel 17:43-51;
2 Samuel 11:1-17; 1 Reis 18:21-39; 2 Reis 19:21-34; Ester 3:8-11; Nehemies 1.

PER MEMORITZAR:

“Després els vaig explicar com la mà del meu Déu m'havia protegit, i també les paraules que el rei m'havia dit. I van dir: ‘Alcem-nos i posem-nos a reconstruir!’ Així es van encoratjar noblement” (Nehemies 2:18).

Quan comparem les vides de David, Elies, Ezequies, Ester i Nehemies, sorgeixen temes similars: Déu és capaç d'utilitzar persones “insignificants” per a invertir la marea del mal. Per algun d'aquests informes veiem que, malgrat trobar grans obstacles, no necessitem enfonsar-nos sota el mal aclaparador, sinó que podem mantenir-nos fermes amb el poder de Déu, qui és fidel a les seves promeses, complides per a nosaltres en Jesús. Quan el poble de Déu es sostengui amb el poder de Déu, les forces del mal no seran tan poderoses per a prevaldre al final.

El repte és alegrar-nos en l'alliberament que Déu ens dóna. Això no sempre té sentit enfront als desafiaments aclaparadors que a vegades enfrontem i que són més grans que nosaltres mateixos. Alegrar-se en l'alliberament de Déu abans de l'alliberament és més un acte de fe i adoració que la conseqüència lògica del que succeeix al nostre voltant. Per altra banda, gràcies al que Crist va fer per a nosaltres, confiar en la seva fidelitat és, realment, l'única acció lògica que podem realitzar.

DAVID, GOLIAT I BETSABÉ

La vida és complicada perquè, com a éssers humans, som complicats. Imagina't: criatures fetes a imatge de Déu, que es van corrompre. No és estrany que el nostre potencial, tant per al bé com per al mal, pugui assolir nivells notables. Algunes persones assoleixen nivells elevats de “bondat” mentre que altres, lamentablement, cauen als extrems de la depravació. A més, tots dos extrems poden manifestar-se en la mateixa persona! La bona notícia és que alguns que van estar molt avall pogueren, per la gràcia de Déu, fer grans coses per a ell i per a la humanitat. Però el contrari també pot passar: qui són a les alçades poden caure a les profunditats. Satanàs és real, la Gran Controvèrsia és real i, a menys que estiguem connectats amb el Senyor, fins i tot el millor de nosaltres pot caure pres del nostre enemic (1 Pere 5:8).

Llegeix 1 Samuel 17:43 al 51. Què va dir David que és vital per a entendre la seva victòria? Compara amb 2 Samuel 11:1 al 17. Quin important contrast veiem aquí en el mateix home? Què va marcar la diferència?

El mateix David que va derrotar al gegant Goliat és el David que va ser derrotat per la seva pròpia luxúria i arrogància. Quantes dones ja tenia aquest home? Arriba una dona més, una *casada*, i on està tot el tema que “la batalla és de Jehovà” (1 Samuel 17:47) o que “hi ha Déu a Israel” (versicle 46)? Si va haver un moment que David va necessitar saber que “la batalla és de Jehovà”, i que havia de lliurar aquesta batalla amb l'armadura de Déu, no era a la guerra sinó al seu propi cor, on també es lliure la Gran Controvèrsia en cadascun de nosaltres.

Al tornar en si després d'aquesta terrible caiguda amb Betsabé, David tenia suficient tristesa i culpa per a que li durés tota la vida. El seu dolor el va portar a escriure el Salm 51, on prega per “un cor ben pur” (versicle 10) i la restauració de la seva companyonia amb Déu (versicles 11, 12). A gran lluita còsmica, els homes poderosos són tan vulnerables com la persona de menys rang; això no obstant, Déu està disposat a treballar amb tots els qui verdaderament se'n penedeixen.

Pensa en tu mateix: els teus triomfs, desenganys, victòries i fracassos. Quines lliçons de totes dues històries pots aplicar a qualsevol situació que et puguis estar enfrontant ara mateix?

TORNAR ELS SEUS CORS

Elies el tixbita és un dels personatges més acolorits de les Escriptures. El trobem primer davant un rei, dient-li que no hi haurà pluges en tres anys (1 Reis 17:1). No era fàcil apropar-se al rei o fugir d'ell, però aquest home s'escapoleix entre els guardians, entrega el missatge de Déu i després corre a les muntanyes a uns dotze quilometres de distància.

Aquests eren temps tristos pel regne del nord d'Israel. La majoria havia abandonat a Jehovà Déu (1 Reis 19:10) i estaven adorant als déus de la fertilitat. Dir que no plouria era un desafiament directe a Baal, el déu de les pluges, les quals asseguraven les collites i els ramats de bestiar. Els ritus religiosos prevalents es concentraven en la fertilitat i els ingressos.

Durant els següents tres anys, els déus de la fertilitat van ser impotents. Després, Elies va confrontar al rei una altra vegada i li va demanar una trobada amb els profetes de Baal i de la deessa Astarte (deessa de la fertilitat): un home contra 850 (1 Reis 18:17-20).

Va arribar el dia i es va aplegar una multitud a la muntanya del Carmel. Elies va dir al poble: “Fins quan anireu coixeiant entre dues crosses?” (1 Reis 18:21). Van triar dos vedells i se'ls va preparar per al sacrifici. La gent va esperar per a veure quin déu respondria amb foc del cel. El vedell era l'objecte més poderós a les religions de fertilitat i aquestes mostrarien la seva força.

Llegeix 1 Reis 18:21 al 39. Malgrat l'obvietat de la realitat de la Gran Controvèrsia que aquí hi trobem, què desitjava veure Elies que passés a Israel, i per què és això tan rellevant per a nosaltres, avui?

El versicle d'1 Reis 18:37 ho diu tot. El miracle, tot i que va ser impressionant, no era el tema real: el problema era la fidelitat d'Israel al Pacte. Fixa't també qui va donar un tomb al seu cor. Va ser el mateix Déu, fins i tot abans del desenvolupament del miracle en ell mateix. Però Déu no força els cors perquè retornin a ell. Envia al seu Sant Esperit i, responnent a aquest Esperit, les persones primer han de fer l'elecció de tornar a ell; només llavors, en la seva fortalesa, poden actuar sobre aquesta decisió. Avui no és diferent. El poder de Déu és el que sosté el batec de cada cor, però no força a cap d'aquests cors que bateguen per a que el segueixin.

PARAULES DE DESAFIAMENT

Ezequies era el rei de Judà quan Assíria va conquerir Israel, el Regne del Nord, i va escampar els seus habitants per tota Mesopotàmia (2 Reis 18:9-12). “En els terribles càstigs que van caure sobre les deu tribus, el Senyor tenia un propòsit savi i misericordiós. El que ja no podia aconseguir per mitjà d'elles en la terra dels seus pares, procuraria fer-ho escampant-les entre els pagans. El seu pla per a salvar a tots els que volguessin obtenir el perdó mitjançant el Salvador de la família humana encara havia de complir-se; i a les afliccions imposades a Israel, estava preparant el terreny per a que la seva glòria es revelés a les nacions de la Terra” (PR 217, 218).

Pocs anys més tard, el rei assiri Sennaquerib va posar la seva atenció a Judà, va capturar totes les seves ciutats fortificades i va imposar un tribut molt gravos (2 Reis 18:13-15). Tot i que Ezequies va buidar les tresoreries del Temple i del seu palau, el rei assiri no estava satisfet, i va enviar oficials per a negociar la rendició de Jerusalem.

Els assiris, llavors, es van burlar de la gent advertint-los que, ja que els déus de les nacions al voltant d'ells no els havien salvat dels assiris, per què els jueus haurien de pensar que el seu Déu podria haver-ho fet millor? (*Veure* 2 Reis 18:28-30, 33-35).

Ezequies va fer l'únic que li era possible: orar (2 Reis 19:15-19). Déu ja havia utilitzat a Isaïes per animar a Ezequies (versicle 6), i ara va enviar una altra vegada al profeta.

Llegeix 2 Reis 19:21 al 34, especialment els versicles 21 i 22. Quin és el missatge de Déu al seu poble enmig d'aquesta terrible crisi?

El resultat de tot plegat es va veure quan l'enorme exercit assiri va acampar al voltant dels murs de Jerusalem. Els espantats habitants de la ciutat assetjada es van aixecar un matí, no per a veure les darreres accions d'un exercit conqueridor a punt d'obrir les defenses de la ciutat assetjada, sinó per a veure soldats escampats pel terra, en silenci sepulcral, fins on els ulls podien veure (2 Reis 19:35). I el rei assiri, caigut en desgràcia, va tornar a casa seva, només per trobar la seva fi a mans de dos dels seus propis fills (versicles 36, 37).

Com podem aprendre a confiar en Déu, fins i tot enmig de les situacions més descoratjadores i pel que sembla impossibles? Per què sempre hem de recordar el marc amb tota la seva amplitud, especialment quan les coses, almenys ara per ara, no sempre acaben de manera positiva?

DECRET DE MORT

És difícil per a nosaltres avui (com sens dubte ho va ser per a les persones de diverses cultures al llarg dels segles) comprendre els costums i les tradicions de l'antic Imperi persa, on es desenvolupa la història d'Ester. No obstant, una cosa és segura: Déu va utilitzar aquest imperi en el procés de complir les promeses del Pacte a la nació d'Israel, promeses que venien des d'Abraham (*veure* Gènesi 12:1-3; Isaïes 45:1; 2 Cròniques 36:23).

La jove jueva Ester es va trobar de sobte en que era reina. Encara que el seu ascens al tro va ser d'una manera ben diferent, per exemple, a la de Josep a Egipte o a la de Daniel a Babilònia, ella va estar en el lloc on Déu volia que estigués. Va ser utilitzada per Déu d'una manera poderosa, i això il·lustra com es pot desenvolupar el tema de la Gran Controvèrsia en la història.

Llegeix Ester 3:8 a l'11. Recordant quins eren el plans de Déu pels jueus, especialment respecte a la vinguda del Messies, quines conseqüències hauria tingut aquest decret?

“Poc comprenia el rei els tràgics resultats que haurien acompanyat l'execució completa d'aquest decret. El mateix Satanàs, l'instigador ocult del pla, estava procurant treure de la terra als qui conservaven el coneixement del Déu vertader” (*PR* 442).

És fascinant veure com, al principi, el problema es va centrar en l'adoració (*veure* Ester 3:5, 8), i que un poble distintiu va refusar seguir les lleis i els costums dels qui ostentaven el poder. Encara que, per descomptat, el context serà diferent al final del temps, la realitat que s'amaga darrera d'ell –la Gran Controvèrsia entre Crist i Satanàs– és encara la mateixa, i els que procuren ser fidels a Déu s'enfrontaran a quelcom de semblant al que es van enfrontar els jueus. Se'ns ha advertit que, a les escenes finals de la història de la Terra, es promulgarà el decret que declara que s'imposarà “la pena de mort a tots aquells qui no vulguin adorar la imatge de la bèstia” (Apocalipsi 13:15). El que aprenem de la història és que no aprenem de la història.

Per què tan sovint desconfiem d'aquells que són diferents a nosaltres? Per què les poderoses veritats de la Creació i la Redempció, veritats que revelen el valor de cada ésser humà, ens mostren l'equivocada que és aquesta actitud? De quina manera podem eliminar dels nostres cors aquesta errada tendència?

NEHEMIES

La història de Nehemies succeeix en un moment quan la nació d'Israel ja no existia com a entitat política, sinó com un romanent escampat per terres estrangeres. No obstant això, Déu seria fidel a les promeses del seu pacte, com sempre, fins i tot quan la gent no vivia a l'alçada de la seva participació en el Pacte.

Llegeix Nehemies 1. Quins són els antecedents d'aquesta pregaria? De quina manera ens recorda l'oració de Daniel, a Daniel 9:4 al 19? En tots dos casos, quin era el problema, i de quina forma es desenvolupa en tot el drama de la Gran Controvèrsia?

Per mitjà de la gràcia del rei, Nehemies va rebre permís per a retornar a Jerusalem i reedificar-la. Al arribar allà, va passar els primers dies senzillament mirant. Va intentar investigar la ciutat de nit, però els munts de runes eren tan extensos que no va poder arribar gaire lluny (Nehemies 2:14); per això, va sortir per a explorar-la des de fora dels murs (versicle 15).

Llegeix Nehemies 2:16 al 18. De quina manera creus que Nehemies va poder convèncer als líders que comencessin un treball que ells pensaven que era impossible? Què podria ensenyar Nehemies, avui, a la nostra església?

Tot i que en un principi Nehemies no va dir als dirigents per a què havia vingut, algunes persones no estaven contentes i van fer tot el possible per evitar que es realitzés cap treball per a millorar Jerusalem (Nehemies 2:10, 19, 20). Quan va començar l'obra de reparar les muralles (Nehemies 3), un d'aquests oficials estrangers “es va enfurismar, i ple de ràbia, va començar a burlar-se dels jueus” (Nehemies 4:1), actitud que va ser compartida per molts altres enemics del poble d'Israel (versicles 2, 3). Quan van veure que el poble de Déu “va posar el cor a la feina” (versicle 6), “es van enfurismar molt” i van planejar un atac (versicles 7, 8).

Hagués estat molt fàcil retrocedir; no obstant, i malgrat tota classe de maquinacions en contra seva, van persistir. Confiant en Déu, Nehemies va seguir la reconstrucció del mur, i va deixar les amenaces dels seus enemics en mans de Déu (Nehemies 6:14, 15).

Tots enfrontem obstacles. De quina manera podem saber quan retrocedir i quan seguir avançant?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Com hem estudiat aquesta setmana, no hi ha dubte que la Paraula de Déu mostre, una vegada rere altra, la fidelitat de Déu vers el seu poble. Per descomptat, en molts casos, aquesta fidelitat no era sempre òbvia o aparent al moment que passaven certes coses. Però, als informes que hem considerat, hem vist el principi de la fi: alguns dels personatges involucrats, com Urias l'hitita, no ho van veure. Avui, nosaltres estem immersos dins la Gran Controvèrsia de manera tan fefaent com les persones que hem estudiat. I no només aquestes, sinó també moltes altres, tan reals com les que figuren al text, però que no sempre van viure per a veure com acabaven bé les coses. Per això és important que nosaltres, com a cristians, recordem les paraules meravelloses de Pau, especialment quan els temps són difícils (com ben sovint poden ser-ho): “Per això, no ens acovardim; al contrari, malgrat que la nostra humanitat externa va decaient, dins nostre ens anem renovant dia a dia. Perquè els nostres actuals sofriments són lleugers i duren poc, però produeixen en nosaltres un pes de glòria immens que no tindrà fi. El nostre objectiu no és pas el món que es veu, sinó el món que no es veu, perquè el món que veiem dura poc, i el món que no es veu dura per sempre” (2 Corintis 4:16-18). Aquí Pau està procurant assenyalar quelcom que està més enllà de les lluites, debilitats i treballs diaris de la humanitat, vers l'única esperança que fa que la vida aquí sigui quelcom més que una cruel farsa.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines altres promeses bíbliques ens assenyalen la nostra màxima esperança? Reuneix tantes com puguis, i sol o a classe, llegeix-les en veu alta i medita sobre el que diuen. Quina mena de quadre ens presenten?
2. El que va fer que la caiguda de David fos tan tràgica va ser que David havia estat notablement beneït per Déu. Malgrat tot el que se li havia donat, va pecar de la manera en que ho va fer. Però, enlloc de concentrar-nos en la part negativa, pensa sobre un aspecte positiu de tota aquesta sòrdida història: es veu la gràcia de Déu, fins i tot a favor d'algué que va caure de tant amunt fins al més profund. Què ens diu això sobre de com de plena i completa és realment la redempció que tenim en Jesús? Com podem tenir la seguretat que, sense importar el que hàgim fet o fins a on hàgim caigut, si ens penedim, com David, el perdó de Déu és nostre?

VICTÒRIA AL DESERT

Dissabte 30 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 1:20-23; Joan 9:39; Mateu 3:7-12; 4:1-10; Deuteronomi 34:1-4; Apocalipsi 21:10.

PER MEMORITZAR:

“Perquè el Fill de l'Home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut” (Lluc 19:10).

“Quan Satanàs va saber que existiria enemistat entre ell i la dona, i entre la seva llavor i la llavor d'ella, es va donar compte que la seva obra de depravació de la naturalesa humana seria interrompuda [...]. Però quan el pla de redempció es va donar a conèixer, Satanàs es va alegrar amb els seus àngels al pensar que, per haver causat la caiguda de l'home, ara podia fer caure al Fill de Déu de la seva elevada posició. Satanàs va declarar que fins aquella data els seus plans havien estat exitosos a la Terra i que, quan Crist prengué la naturalesa humana, ell també podria ser vençut, i així evitaria la redempció de la raça caiguda” (*PP* 51, 52).

Aquesta setmana, al considerar les temptacions al desert, podrem veure en aquesta batalla, clarament revelada a la Bíblia, la Gran Controvèrsia entre Crist i Satanàs. Aquest havia reclamat el món com a seu i Crist va venir per a reconquerir-lo. I en el centre d'aquest reclam estava el pla de salvació. No havent pogut matar a Jesús després del seu naixement, Satanàs va intentar una altra manera de sabotejar la redempció de la raça humana. Veiem aquest desenvolupament en el desert de la temptació.

EMMANUEL AL RESCAT

Llegeix Mateu 1:20 al 23. “Emmanuel”: Quina és la importància d'aquest nom donat a Crist?

Per què va venir Jesús a aquesta Terra per a “estar amb nosaltres”?

Primer, va venir per a restaurar el domini que Adam havia perdut (Romans 5:12, 15). Captem una besllum de l'aspecte real de Jesús (tenint domini) quan va inspirar a les multituds (cinc mil el van voler coronar rei) i quan els nens li van cantar hosannes (una mena d'alabança dirigida a aquell que salvaria a la gent dels seus enemics). Veiem el seu poder sobre la seva creació humana, com la seva capacitat de restaurar a homes trencats una altra vegada en éssers integrals (per exemple, l'home que va néixer cec i la dona que patia pèrdues de sang des de feia dotze anys). També el seu poder es va manifestar quan va calmar una tempesta, i va dir als vents i a les ones que s'aquietessin.

Segon, va venir per a portar judici i destruir les obres del diable (Joan 9:39; 1 Joan 3:8). Com de sovint ens preguntem per què el mal prospera? Jesús tracta amb la injustícia i ens assegura que la fi està a la vista. Crist va ser reconegut pels dimonis com a posseïdor de poder sobre ells mateixos; sovint cridaven la seva vertadera identitat, algunes vegades abans que Jesús estigués llest per a revelar-la. Va donar pau a persones posseïdes pel dimoni, i els va restaurar la seva salut mental quan altres fugien plens de temor.

Tercer, Jesús va venir al món per a buscar i salvar als perduts (Lluc 19:10) i per a treure els seus pecats (Joan 1:29). Va ser fet com un de nosaltres, per a poder ser el nostre fidel gran pontífex (Hebreus 4:14, 15)* i restaurar-nos per a Déu (Hebreus 2:7). “Tractar amb el pecat, salvar als humans del pecat, donar-lis gràcia, perdó, justificació i glorificació: tot això va ser el propòsit de l'únic pacte des del principi, ara complet en Crist Jesús” (N. T. WRIGHT, *Justification: God's plan and Paul's Vision* [ed. Kindle], posició 1.462-1.463).

Finalment, Jesús va venir a mostrar-nos com és Déu, per a revelar a nosaltres —i a l'univers que ens contempla— quin és el seu vertader caràcter (Joan 14:9).

De quina manera aquestes raons poden i han d'enfortir la nostra vida mentre esperem la vinguda de Crist i al caminar amb Déu?

* “Gran pontífex” és el mateix que “Gran sacerdot”. La referència bíblica és afegida pel traductor. (Nota del traductor).

EL BAPTISME DE JESÚS

L'aparició de Joan el Baptista va haver de despertar pertorbació i agitació per tota la regió. Aquí havia algú que s'assemblava al profeta Elies (Mateu 3:4; 2 Reis 1:8). Era la primera veu profètica que el poble escoltava després de quatre-cents anys. Déu mai havia guardat silenci durant tant de temps. Ara ell tornava a parlar al poble una altra vegada. Òbviament, quelcom important estava per a succeir.

Llegeix Mateu 3:7 al 12. En la seva presentació del Messies, per què Joan relacionaria temes del judici: “el càstig que s'acosta” [“el judici que s'acosta”, *BCI*; “la ira que s'acosta”, *BM*] (versicle 7); “la destralt encarada a la soca dels arbres” (versicle 10); “netejar la seva era” i cremar la palla “a la foguera que no s'apaga mai” (versicle 12).?

La gent pensava que vivia als darrers dies. Van veure venir Joan del desert i els va animar a passar per les aigües del Jordà mitjançant el baptisme. Això era com un nou Èxode, i mollar-se (en lloc de caminar pel llit sec del riu) era necessari per a la purificació i la preparació per a la nova Terra Promesa. La majoria de la gent pensava que el Messies els hi donaria una victòria sobre els romans i els introduiria al regne etern de Déu esmentat pels profetes.

Però ni Joan ni Jesús estaven dirigint un moviment polític; era un esdeveniment de salvació. L'explicació de Lluc sobre el que feia Joan és una cita d'Isaïes, que descriu la manera que Déu prepararia el camí per a que tornessin els exiliats a la Terra Promesa (Lluc 3:3-6). Jeremies va explicar la raó d'aquest camí especial: fer-lo transitable per als més vulnerables de la societat —els cecs, els coixos, les embarassades, les mares amb fills petits— i per a que tots els altres que desitgessin tornar a la Terra Promesa pogueren fer-ho (Jeremies 31:7-9). No és estrany que la gent acudís en massa a Joan; s'havia encès la seva esperança d'arribar a estar llestos per al gran dia de Déu, que aviat vindria sobre ells.

Però el Messies va venir d'una manera que la majoria no esperava; s'havia predit, però no van entendre el significat de les Escriptures (Lluc 24:25-27).

Les persones fidels tenien conceptes equivocats respecte la naturalesa de la primera vinguda del Senyor. De quina manera els fidels als darrers dies podrien evitar conceptes erronis sobre la naturalesa de la seva segona vinguda?

PEDRES EN PA

Llegeix Mateu 4:1 al 3. Què succeeix aquí, i per què? De quina manera es desenvolupa la Gran Controvèrsia?

“Quan Jesús va ser portat al desert per a ser temptat, va ser portat per l'Esperit de Déu. Ell no va convidar a la temptació. Va anar al desert per a estar sol, per a contemplar la seva missió i la seva obra. Amb el dejú i l'oració, havia d'enfortir-se per caminar pel sender tacat de sang que anava a recórrer. Però Satanàs sabia que el Salvador havia anat al desert, i va pensar que aquella era la millor ocasió per a atacar-lo” (*DGT* 89).

Existeixen semblances dramàtiques entre l'informe de les temptacions de Jesús i les experiències dels israelites en la seva peregrinació després de l'Èxode. Després de passar per l'aigua, Jesús va anar al desert, on no va menjar res i va ser probat durant quaranta dies. De manera semblant, els israelites van passar per l'aigua (el mar Roig), van entrar al desert on no hi havia pa, i van restar allà durant quaranta anys. Llegeix això a Deuteronomi 8:2 i 3.

Mateu diu que, després de quaranta dies, Jesús va tenir fam (Mateu 4:2). Llavors, algú apareix amb un consell “servicial” (com amb Job). Aquesta no era la primera vegada que Satanàs arribava per “ajudar” a algú en situació crítica. El capítol 3 del llibre de Zacaries registra la història d'un gran sacerdot en temps de la reconstrucció de Jerusalem després de l'exili babilònic. A l'estar davant Déu en visió, algú va apareixer a la seva dreta. L'amic de més confiança acostumava a estar aturat a la dreta per a protegir i guardar davant qualsevol possible atacant. Però, al capítol 3 de Zacaries, qui estava a la dreta era l’“Acusador”, pretenent ser un amic de confiança.

El mateix li va succeir a Jesús al desert. Qui va anar per “ajudar” es va descobrir a si mateix quan va dir: “Si ets Fill de Déu, mana que aquestes pedres es tornin pans” (Mateu 4:3). Un àngel de Déu no hauria tingut dubtes sobre la divinitat de Jesús.

Fixa't també com la resposta de Jesús (Mateu 4:4) és una cita vinculada a l'Èxode: “[Jehovà va] alimentar-te amb aquell manà que tu no havies conegut [...] per fer-te veure que l'home no viu sols de pa, sinó que l'home viu de tot el que surt de la boca de Jehovà” (Deuteronomi 8:3).

Per important que sigui no caure en la temptació, no és més important assegurar-te que, sense donar-te compte, no estiguis guiant a algú a la temptació?

UNA ALTRA TEMPTACIÓ

La primera temptació és paral·lela a l'Èxode, però té les seves arrels a la Caiguda. Al posar la prioritat en la fidelitat a Déu en lloc de cedir a la gana, Jesús va recuperar el terreny que Adam va perdre a l'Edèn. Però per a cobrir completament l'esvoranc que existia entre la raça humana i Déu des del temps d'Adam, Jesús havia de ser subjecte a altres dues temptacions.

D'acord amb Mateu, a la segona temptació Satanàs va portar a Jesús a la part més alta del temple, tal vegada a la cantonada sud-est que estava encarada a un profund barranc. De nou es va sentir la desafiant declaració: “Si ets Fill de Déu”, el que demostrava que el temptador no era amic de Jesús.

Satanàs, aquí, a què estava apel·lant? Que hauria demostrat Jesús si hagués saltat? (Veure Mateu 4:5-7).

Jesús no estava fent teatre barat. La seva confiança en Déu era genuïna, no era quelcom fabricat per a impressionar als altres. La completa confiança de Jesús en el seu Pare s'havia manifestat al deixar el cel i fer-se un ésser humà, patint la indignitat, les representacions equivocades, la humiliació pública i la injustícia de la seva mor (*veure* Filipencs 2:5-8). Aquest era el seu destí, i ell estava plenament preparat per a complir-lo. La seva missió era recuperar el món que Adam i els seus descendents havien perdut. En Jesús, totes les promeses del Pacte havien de complir-se, i el món tindria una oportunitat de salvació.

Jesús va respondre amb un “Hi ha escrit”, citant una altra vegada Deuteronomi, i vinculant la seva experiència amb l'Èxode: “No temptaràs a Jehovà, el teu Déu, com el vas temptar a Massà” (Deuteronomi 6:16). Massà era el lloc on els israelites es van queixar amargament per la manca d'aigua, i Moisès va colpejar la roca per a proveir-ne. A l'avaluar aquesta experiència, Moisès va declarar que “els fills d'Israel havien temptat a Jehovà tot dient: 'Jhovà, és o no entre nosaltres?'” (Èxode 17:7). Per descomptat, Jesús sabia de què es tractava això, i no va caure a la trampa tot i que aquesta aquesta vegada el diable li va tornar la frase “Hi ha escrit” (Mateu 4:4, 6).

No sempre és fàcil veure el límit entre la confiança que tenim en Déu al demanar un miracle, i el ser presumptuosos respecte el que esperem de Déu quan preguem. Has après a diferenciar una cosa de l'altra? De quina manera? Porta la teva resposta a la classe del dissabte.

L'ADORACIÓ DEL DIABLE

A la versió de Mateu, mentre la primera temptació es va concentrar en la gana i el segon en manipular a Déu, la tercera era un desafiament directe a Crist mateix, a la seva majestat i a la seva missió a la Terra.

Llegeix Mateu 4:8 al 10, Deuteronomi 34:1 al 4 i Apocalipsi 21:10. Quin és el significat de la “muntanya molt alta” a la que Satanàs va dur a Jesús?

Jutjant per la forma que la Bíblia utilitza el tema de pujar al cim d'una muntanya molt alta per a mirar les nacions i reialmes, podem comprendre que el viatge de Jesús no era per a veure cap vista panoràmica. Aquest escenari es vinculava amb una visió profètica. Des d'un cim, Moisès veu la Terra Promesa com seria més tard; i Joan veu la futura Nova Jerusalem. De manera similar, Jesús veu quelcom més que els països de l'antic món romà. Fixa't que Satanàs mostra tot de la millor manera. Mostra les seves riqueses i la brillantor glamurosa, però no el crim, el patiment i la injustícia.

Satanàs, llavors li diu: “Tot això el donaré si et prosternes i m'adores” (Mateu 4:9). De la mateixa manera que Satanàs va enganyar a Adam i a Eva, fent-los desitjar ser com Déu (quan ja havien estat fets a la seva imatge), Satanàs va pretendre que ell era Déu, que la propietat de les nacions del món era exclusivament seva i que, a canvi d'un petit homenatge, ell podia donar tot a Jesús (*veure* Lluç 4:6; comparar amb Salms 2:7, 8).

L'eix central en aquesta prova era la lleialtat. La humanitat, a qui li deu la seva màxima lleialtat? A l'Edèn, quan Adam i Eva van cedir front a la serp, el que realment van fer va ser donar la seva primera lleialtat a Satanàs, i aquesta infecció es va propagar amb rapidesa a través de cada generació successiva. Sense la directa intervenció divina, la Gran Controvèrsia s'hauria decidit a favor de Satanàs. La raça humana, i tal vegada la vida sobre la Terra, no podria haver continuat. Hi havia molt en joc.

Fixa't que Jesús, com Josep amb l'esposa de Putifar, no va permetre que el mal estigués prop d'ell, de manera que va sortir de l'escena del potencial mal (Gènesi 39:11, 12). És també una senzilla lliçó per a nosaltres.

Davant les tres temptacions, Jesús va utilitzar les Escriptures com a defensa. Què significa això per a nosaltres, en termes pràctics? És a dir, de quina manera podem nosaltres, quan ens envesteix la temptació, utilitzar les Escriptures per a aconseguir el mateix tipus de victòria?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Encara que puguem trobar escriptors que a través dels segles toquin el tema de la Gran Controvèrsia, i tot i que alguns evangèlics avui estiguin considerant de més a prop aquesta idea, ningú ha desenvolupat profundament una cosmovisió de la Gran Controvèrsia com l'Església Adventista del Setè Dia. Un conflicte literal, físic, moral i espiritual entre Crist i Satanàs és una característica del pensament adventista. I no ens ha d'estranyar: A tota la Bíblia apareix el que un escriptor evangèlic ha anomenat “el tema de la guerra còsmica” i, a vegades –com ho hem vist en aquesta lliçó a les temptacions al desert–, aquest tema apareix de manera molt crua i directa. La idea d'una batalla entre el bé i el mal pot veure's fins i tot fora del context específicament religiós.

El poeta dels Estats Units d'Amèrica del Nord T. S. Eliot va escriure: “El món gira i el món canvia / però una cosa no canvia. / En tots els meus anys, una cosa no canvia... / La lluita perpetua entre el Bé i el Mal” (*The Complete Poems and Plays*, 1909-1950, Nova York: Harcourt Brace & Co., 1952, pàg. 98). L'autor ateu alemany Friedrich Nietzsche va escriure: “Acabem. Els dos valors oposats 'bo i dolent', 'bé i mal' han estat ocupats en una temible lluita sobre la Terra durant milers d'anys” (*On the Genealogy of Morals and Ecce Homo*, Vantage Books Edition: Random House, Inc., 1967, pàg. 52). L'Escriptura, ajudada per l'Esperit de Profecia, revela clarament la verdadera naturalesa d'aquesta controvèrsia, d'aquest conflicte i els temes eterns que estan en joc en ella.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Repasseu, a la classe, les respostes a la pregunta del dimecres sobre quin és el límit entre confiar en els miracles i ser presumtuós. De quina manera distingim la diferència?
2. La temptació ve de moltes maneres, formes, mides i colors, tots curiosament dissenyats per atrapar-nos allà on estiguem. I, per descomptat, algunes coses que tempten a una persona no ho fa a una altra. A més dels pecats obvis, quines són algunes de les maneres en les que podem ser temptats?
3. Llegeix una altra vegada les temptacions de Jesús al desert i la humiliació a que va ser subjecte. Al fer-ho, pensa sobre el fet que aquest mateix Jesús va ser realment “Déu amb nosaltres” (Mateu 1:23) i que “tot va ser creat per ell” (Joan 1:3). De quina manera podem captar aquí l'increïble concepte de que Déu –Déu!– ha suportat tota aquesta temible lluita en favor nostre? Considerant aquesta veritat, quina altra cosa importa?

LES ENSENYANCES DE JESÚS I LA GRAN CONTROVÈRSIA

Dissabte 6 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 11:29; Romans 4:1-6;
Mateu 13:3-8, 18-23; 7:21-27; Jaume 2:17; Mateu 7:1-5.

PER MEMORITZAR:

**“Veni a mi tots els qui esteu abatuts i afeixugats, que jo us donaré repòs”
(Mateu 11:28).**

Quan pensem en el tema de la Gran Controvèrsia, tenim tendència a fer-ho en termes grandiosos i generalitzant. És a dir, tenim una visió àmplia del marc complet. És el que s'anomena una “metanarració”: una història que cobreix i explica una porció gran de la realitat, a diferència d'una història narrativa local que explica quelcom molt més limitat. Per exemple, un petit incident d'un pròcer seria una narració local, en contrast amb la narració molt més gran i àmplia de la Revolució que va alliberar un país.

Però el tema de la Gran Controvèrsia, i dels seus immensos problemes, es desenvolupa diàriament aquí sobre la terra, en les nostres pròpies vides, i en com ens relacionem amb Déu, amb la temptació i amb els altres. I així com la Gran Controvèrsia impacta la nostra existència diària, cadascú de nosaltres també l'enfronta, en un grau major, a través d'esdeveniments més grans que la política o l'economia.

En aquesta lliçó, considerarem algunes de les ensenyances de Jesús en assumptes ben pràctics, al mateix temps que procurem conèixer i fer la voluntat de Déu enmig de la Gran Controvèrsia.

MOLTES MENES DE DESCANS

“Carregeu-vos el meu jou i apreneu de mi, que sóc de cor benigne i humil, i trobareu descans per a l'ànima”(Mateu 11:29). De quina manera el prendre el seu “jou” ens dóna descans a l'ànima?

Aquesta oferta apunta a una dimensió personal enmig de la missió més àmplia de Jesús, d'alliberar a les persones de l'enemic. Les seves paraules són una adaptació de Jeremies, qui promet al poble descans per a les seves ànimes si retornen a la religió dels seus pares, en lloc de continuar en el paganisme que els envolta (Jeremies 6:16).

La idea de descans és molt rica a les Escripures. Comença amb Déu mateix. Ell va descansar quan va acabar la seva obra de creació (Gènesi 2:2). El seu descans introdueix un repòs sabàtic que es celebrat setmanalment. El repòs també es celebrava durant l'any en les festes anuals (per exemple, Levític 16:31); cada set anys a l'“any sabàtic de la terra” (Èxode 23:11); i cada cinquanta anys al jubileu, quan s'alliberaven als esclaus i es perdonaven els deutes (Levític 25:10).

El descans podia apreciar-se quan Déu estava present amb el seu poble (Èxode 33:14), on no hi havia “enemics” (1 Reis 5:4; Deuteronomi 25:19) “ni cap adversitat” (1 Reis 5:4). El repòs es gaudia a la terra que Déu va donar al seu poble (Josuè 1:13), i quan ells van tornar del captiveri i de l'exili (Jeremies 30:10). El repòs es compartia amb hospitalitat amb els estranys (Gènesi 18:4) i en el goig d'una família estable (Rut 1:9; Proverbis 29:17).

Al seu torn, el descans va ser absent durant el captiveri (Èxode 5:4, 5; Lamentacions 1:3). El repòs escapa dels impius que, com la mar tempestuosa, no poden descansar (Isaïes 57:20). L'únic repòs que aquestes persones poden esperar és la mort i el sepulcre (Job 3:11, 13, 16-18). Apocalipsi 14:11 també adverteix seriosament que no hi haurà descans pels qui estiguin al lloc equivocat de la Gran Controvèrsia als darrers dies.

El repòs que Jesús ofereix és molt generós. Inclou el do del dissabte, donant-nos temps amb el Creador. Crist reconeix la nostra condició perduda i ens restaura. I quan caiem, encara tenim la certesa del descans al costat del nostre Salvador.

De quines altres maneres, a més del dissabte, podem gaudir del descans que Déu ens ofereix?
De quina manera trobem en Jesús repòs per a les nostres ànimes. *Veure també* Romans 4:1-6.

SEMBRAR I COLLIR

El tema de la Gran Controvèrsia es troba implícit a la paràbola de Jesús sobre el sembrador. L'enumeració de quatre tipus de resposta al missatge de l'evangeli indica que al món hi ha més que persones “bones” i “dolentes”. La vida és més complexa que això, així que hem de ser curosos respecte a la manera que ens apropem a qui no sembla respondre a l'evangeli de com pensem que ho hauria de fer.

Llegeix Mateu 13:3 al 8, i després els versicles 18 al 23. De quina manera podem veure clarament la realitat de la Gran Controvèrsia revelada en aquesta història?

La batalla per les ànimes és real, i l'enemic utilitza qualsevol mitjà que pot per allunyar-les de la salvació. Per exemple, en el context de la llavor que cau arran del camí, Ellen G. White va escriure: “Satanàs i els seus àngels es troben a les reunions on es predica l'evangeli. Mentre que els àngels del cel tracten d'impressionar els cors amb la Paraula de Déu, l'enemic està alerta per fer que no tingui cap efecte. Amb un fervor només igualable a la seva malícia, tracta de desbaratar l'obra de l'Esperit de Déu. Mentre Crist atrau l'ànima pel seu amor, Satanàs tracta de desviar l'atenció del qui és induït a buscar al Salvador” (PVGM 26).

Podem preguntar: *Per què el llaurador no pot ser més curós i no desaprofitar llavors, al deixar-les caure arran del camí? Per què no és més diligent en eliminar les pedres? Per què no treu les males herbes?*

Quan es sembra la llavor de l'evangeli, l'esforç humà sempre és limitat. Hem de sembrar per tot arreu. No som jutges del que és un terreny bo o un terreny dolent. L'aparició de les males herbes senzillament indica que no som capaços d'impedir que el mal sorgeixi als llocs menys esperats. El Senyor de la collita treballa darrera de l'escena i assegura que tots els que puguin salvar-se siguin salvats. Nosaltres fem la nostra tasca i hem d'aprendre a confiar que ell farà la seva.

En quines situacions podem veure la realitat d'aquesta paràbola? Per què, a vegades, ens trobem amb les següents situacions: persones que han pres recentment el baptisme i se'n van de l'església, altres senzillament no mostren cap mena d'interès i altres arriben a estar fermament arrelades en la fe?

CONSTRUIR SOBRE LA ROCA

El problema d'on estem en la lluita còsmica que es desenvolupa al nostre voltant es fa molt personal a la paràbola de l'home que edificava la seva casa damunt la roca.

Llegeix Mateu 7:21 al 27. Què és el que espanta en aquesta paràbola?

Què ens ve a la ment quan imaginem aquesta història? On és la roca i on és la sorra? Per algunes persones, la sorra es troba només a la platja; però és molt possible que aquesta història no es refereixi a cap residència a la vora del mar. El lloc més probable es troba entre els turons i muntanyes, a les valls on s'ubiquen la major part dels llogarets.

Jesús descriu dues cases; una edificada directament sobre la superfície de la terra, sense fonaments, mentre que l'altre va ser edificada amb fonaments assentats damunt la roca (Lluc 6:48). No hi ha manera de veure la diferència entre aquestes dues cases acabades de construir, fins que cau un aiguat sobre els turons i muntanyes i una torrentada baixa per la vall, rugint. Per a un dels constructors, això no és cap motiu de preocupació, doncs la casa està fermament ancorada; però l'altre constructor té un problema. Sense un fonament segur, la casa construïda sobre la superfície és presa fàcil de les aigües tèrboles de la torrentada.

Jesús va compartir aquesta paràbola perquè ell sabia quant ens enganyem a nosaltres mateixos. La lluita és seriosa, i sense el seu ajut no tenim possibilitats de sobreviure a ella. Jesús va vèncer el mal, i per això l'anomenem la Roca.

Aquesta batalla personal contra el mal pot guanyar-se només si edifiquem les nostres vides fermament sobre ell, quelcom que únicament podem aconseguir mitjançant l'obediència. “Per això, tot aquell qui escolta les meves paraules i les practica, s'assembla a un home assenyat que va edificar la seva casa damunt la roca” (Mateu 7:24). És així de senzill. Per més que la fe sigui un component vital, la fe sense obres, diu la Bíblia, és “morta” (*veure* Jaume 2:17, 20, 26) i, en aquesta paràbola, veiem just com de morta realment és.

Llegeix Mateu 7:22 i 23. Expulsar dimonis en nom de Jesús, o profetitzar en nom seu, revela que hi ha alguna mena de “fe” en aquestes persones. I no obstant, quina és la seva sort? Pregunta't, sobre quin fonament està edificada la teva casa? Quina és la teva resposta?

NO JUTGIS

Jesús va pronunciar el sermó de la muntanya als primerencs dies del seu ministeri. Va ser revolucionari. Per a començar, va dir a la gent normal que ells eren valuosos i beneïts als ulls de Déu (Mateu 5:3-12), i que eren la sal (versicle 13) i la llum (versicles 14-16), dos elements molt valuosos. Va parlar de la importància de la Llei de Déu (versicles 17-19), però va advertir en contra de tractar d'impressionar a altres amb la seva pròpia bona conducta (versicle 20). Jesús també va assenyalar que la moralitat es determina pel que la persona pensa, no només per les seves accions (versicles 21-28), tot i que les accions també han de ser vigilades (versicles 29, 30). Al llegir el sermó sencer, es pot veure que ell va cobrir tots els aspectes de l'existència humana i les seves relacions (Mateu 5-7:27).

Llegeix Mateu 7:1 al 5. De quines maneres la realitat de la Gran Controvèrsia es revela en aquest passatge? És a dir, com es manifesta aquí la interacció del bé i del mal?

“No jutgeu i noï sereu jutjats’. No us estimeu millors que els altres ni us erigiu en els seus jutges. Ja que no podeu discernir els motius, no podeu jutjar a l’altre. Si el critiqueu, esteu sentenciant sobre el vostre propi cas; perquè demostreu ser partícips amb Satanàs, l’acusador dels germans. El Senyor diu: ‘Feu un examen de consciència per veure si us manteniu en la fe, proveu-vos a vosaltres mateixos’. Aquesta és la nostra obra” (DTG 280, 281).

Quan Jesús va dir a la seva audiència que no jutges, va plantejar dos punts importants. El primer és que jutgem als altres perquè fem exactament les mateixes obres que estem condemnant (Mateu 7:1, 2). Distraïem l’atenció de nosaltres i ens assegurem que tots qui ens envolten estiguin mirant a la persona que condemnem, en comptes de mirar-nos a nosaltres.

L’altre punt que Jesús planteja és que, sovint, el problema que veiem en el nostre germà és només una fracció de la mida d’un problema propi que, tal vegada, ni ens adonem que tenim. És molt fàcil per a nosaltres veure una petita quantitat de serradures a l’ull de l’altre, però som incapaços de veure la gran biga que tenim al nostre.

Quina és la diferència entre jutjar a una persona i jutjar la bondat o l’error de les seves accions? Per què és important que fem aquesta distinció?

“SERÉ AMB VOSALTRES CADA DIA”

Mateu conclou el seu Evangeli amb algunes de les paraules més tranquil·litzadores que Jesús hagi dit: “Sapigueu que seré amb vosaltres cada dia, fins a la fi del món” (Mateu 28:20). Per a nosaltres, que ha de significar això en termes pràctics, a les nostres vides, a les nostres lluites, fracassos i desenganys, fins i tot quan creiem que Déu ens ha abandonat?

És interessant que Mateu comenci el seu Evangeli amb paraules similars. Després d'enumerar tots els seus avantpassats, i d'informar de la visita de l'àngel, primer a Maria i després a Josep, Mateu explica que el nadó que anava a néixer seria Emmanuel, Déu amb nosaltres (Mateu 1:23).

Déu va prometre: “Jo seré amb vosaltres” moltes vegades a les Escriptures. Va prometre estar amb Isaac (Gènesi 26:24), amb Jacob (Gènesi 28:15), amb Jeremies (Jeremies 1:8, 9) i amb els fills d'Israel (Isaïes 41:10; 43:5). El context de moltes d'aquestes referències són temps difícils, quan les paraules de Déu eren molt rellevants.

Un versicle paral·lel utilitza paraules semblants: “No et deixaré ni t'abandonaré” (Hebreus 13:5). Només uns quants versicles més endavant, afegeix: “Jesucrist és el mateix ahir, avui i pels segles” (versicle 8). Aquesta promesa també es repeteix varies vegades. Realment, ve de quan Moisès va traspasar el lideratge a Josuè (Deuteronomi 31:6, 8) i Déu diu a Josuè, després de la mort de Moisès: “No et deixaré ni et desampararé” (Josuè 1:5). David, quan entrega el tron a Salomó, també li diu que Déu no el deixaria ni el desampararia (1 Cròniques 28:20).

Jesús, que mai canvia i està sempre amb nosaltres, va donar una gran seguretat als nostres avantpassats en la fe. Ells van afrontar dificultats i proves, i van tenir grans desafiaments en les seves vides; això no obstant, se'ls va assegurar la presència contínua de Déu.

Per a l'església de Crist de la fi del temps, aquestes seguretats són importants. La promesa de Jesús d'estar amb nosaltres fins el mateix final està en el context de fer deixebles anant, bategant i ensenyant. Allà és el focus: en el goig de rescatar persones que es troben, en la Gran Controvèrsia, en el lloc perdor.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'autor Leon Wieseltier va escriure sobre el que ell va dir que era “una de les històries més tristes del món”. Va referir-se a un senyor anglès, identificat com “S. B.”, que era cec de naixement. Però la bona notícia és que, als 52 anys d'edat, S. B. va ser sotmès a un trasplantament de còrnia que li va donar la visió. Per primer cop a la seva vida, S. B. podia veure! Hauria de ser increïblement excitant per a ell, finalment, veure el món que havia existit al seu davant durant tota la seva vida, però que, literalment, no havia pogut veure. Però Wieseltier després cita el llibre on va llegir la història per primer vegada. L'autor deia que S. B. “va trobar que el món era ombrívol, i que el molestaven les pintures descarades i les taques [...]. Notava més i més les imperfeccions en les coses, i examinava les petites irregularitats i marques a les fustes i les pintures, que trobava molestes; evidentment, esperava un món més perfecte. Li agradaven els colors brillants, però es deprimia quan la llum disminuïa. La seva depressió va arribar a ser notable i generalitzada. Gradualment va abandonar la vida activa, i tres anys després va morir” (www.newrepublic.com/article/113312). Per un costat sembla quelcom difícil d'entendre, però des d'un altre punt de vista, no. El nostre món és un lloc ferit. La Gran Controvèrsia ha estat desenvolupant-se durant uns sis mil anys. Una guerra de sis mil anys deixa moltes runes darrera seu. I, malgrat tots els nostres intents per a fer que aquest món sigui millor, la història no sembla avançar en la correcta direcció. En realitat, només empitjorarà. Per això necessitem la promesa de la Redempció, que ens ve únicament de la victòria de Crist en la Gran Controvèrsia, una victòria que va ser assegurada a la Creu i oferida lliurament a tots nosaltres.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines lliçons pots treure per a tu mateix de la història de S. B.?
2. Com hem vist a la secció del dimarts, els que van dir “Senyor, Senyor [...] en el teu nom hem fet molts miracles” eren creients en Jesús. Al mateix temps, fixa't l'èmfasi de la seva resposta. En qui es concentraven? En què es concentraven? De quina manera la resposta aquí revela per què estaven tan autoenganyats?
3. Si tens un amic o algun membre de la teva família fent quelcom de dolent, de quina manera tractes aquest problema per a no ser crític ni *semblar* crític?

CAMARADES D'ARMES

Dissabte 13 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 5:6-8, 11; Marc 3:14; Mateu 8:23-27; Marc 4:35-41; 9:33-37; Mateu 20:20-28.

PER MEMORITZAR:

“I es deien l'un a l'altre: ‘No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens explicava el sentit de les Escripures?’” (Lluc 24:32).

Des dels primers dies del seu ministeri, Jesús no va treballar sol. Va escollir humans per a participar en la predicació, l'ensenyança i la tasca ministerial. I tot i que els quatre evangelis enfoquen principalment la seva vida, la seva mort i la seva resurrecció, ben sovint ho fan dins el context dels seus deixebles, els que estaven més propers a ell.

Així, mentre la Gran Controvèrsia brogia al voltant de Jesús, també ho feia entre els seus deixebles, fins el mateix amarg final, quan Jesús va exclamar: “Tot s'ha complert”. A Satanàs li va resultar impossible fer que Jesús ensopegués i caigués. Però els seguidors de Crist van ser preses més fàcils. Les falles dels seus caràcters van obrir una porta que l'enemic va aprofitar ràpidament.

L'orgull, el dubte, la tossuderia, l'autosuficiència, la mesquinesa: qualsevol que hagueren estat les seves falles, aquestes obrien el camí a Satanàs. La meitat dels seus problemes eren generats pels seus preconceptes i no per escoltar el que Jesús deia que passaria. Tenien moltes dures lliçons per aprendre. També les tenim nosaltres.

LA CRIDA DE PERE

Quan considerem l'increïble problema que estava en joc en la Gran Controvèrsia, no és sorprenent que Jesús utilitzés éssers humans per a que l'ajudessin en el ministeri, especialment uns que tenien tantes falles com aquells que va triar. Per descomptat, si considerem la condició de la humanitat caiguda, qualsevol que ell triés tindria defectes morals.

Caminant per la riba del llac de Genesaret*, seguit per una multitud, Jesús es va fixar en dues barques de pescadors, els amos de les quals estaven rentant les xarxes després d'una nit improductiva. Aquests pescadors ja havien escoltat de Jesús, que havia ensenyat en la sinagoga de Cafarnaüm, on tothom quedava admirat per les seves paraules (Lluc 4:31, 32). Jesús fins i tot va expulsar un dimoni d'un home i tots estaven estupefactes (versicles 33-36). Havien vist a Jesús a la casa de Pere, sanant a la sogra d'aquest (versicles 38, 39) i, més tard, aquell mateix dia, guarint a molts altres (versicles 40, 41).

No és rar que una multitud haguera seguit a Jesús per la riba. Jesús va entrar a la barca de Pere, la va empènyer una mica per allunyar-la de la riba, de manera que la gent el pogués veure, i després els va parlar (Lluc 5:3). Quan va acabar, li va dir a Pere que llencés al mar la xarxa que havien acabat de netejar. Segurament, Pere va pensar que no s'aconseguiria res; però, per respecte a Jesús, va fer el que li havia indicat.

Llegeix Lluc 5:6 al 8. Què ens ensenya la reacció de Pere sobre ell mateix? De quina manera ens ajuda a entendre per què, malgrat les falles òbvies de Pere, Jesús el va escollir?

La reacció de Pere és notable. Potser podem traçar un paral·lelisme amb l'experiència de Jacob lluitant amb l'àngel: la mateixa percepció de la Presència divina i un aclaparador sentit d'indignitat (Gènesi 32:24-30). Una cosa és clara. Pere es va donar compte de la seva pecaminositat, perquè sabia que el Senyor estava allà. La oberta i sincera confessió de la seva culpabilitat presenta un alt contrast, per exemple, amb la reacció d'alguns líders religiosos que es referien a Jesús com a un pecador (*veure* Joan 9:24) en lloc de reconèixer, encara que estaven davant la seva presència, la pròpia pecaminositat.

Lluc 5:11 diu que ells, “deixant-ho tot”, el van seguir; això significa que, quan les seves xarxes estaven tan plenes que es trencaven, els homes van deixar tot per a seguir a Jesús. Quin missatge hi trobem aquí per a nosaltres?

* També anomenat mar de Galilea. (Nota del traductor).

“AMB ELL”

Quan Jesús va cridar als primers deixebles a les ribes del mar de Galilea, ja havien presenciat el seu poder sobre el mal. L'havien vist desafiar dimonis (Lluc 4:34-36), guarir malalts (versicles 38-41), governar la naturalesa (Lluc 5:4-6), revelar el pecat i, després, assegurar a Pere que no havia de témer per res (versicle 10).

Algun temps més tard, després de pregar tota la nit (Lluc 6:12), Jesús va reunir als seus seguidors (deixebles) i, d'un grup més gran, va triar a dotze i els va anomenar apòstols (versicle 13; la paraula grega *apóstolos* significa “enviats”). Abans que Jesús els envies, va passar un cert temps donant-los instruccions (Lluc 9:1-5), que van ser similars als detalls que va donar a un grup més gran, de setanta-dos*, cert temps més tard (Lluc 10:1-6).

Llegeix Marc 3:14. Què volia fer Jesús abans d'enviar-los? Quin important missatge hi ha aquí per a tots nosaltres?

Quantes vegades els deixebles moderns estan ansiosos per córrer a treballar per Jesús en lloc de passar temps amb ell? La senzilla realitat és que, quan sortim per a complir la comissió evangèlica, anant d'aquí cap allà amb la nostra pròpia llista de com fer les coses, passem de llarg al Salvador del món i tractem de reemplaçar-lo per nosaltres mateixos. És massa fàcil tenir “complex de Messies”, creient que ens correspon a nosaltres salvar el món, oblidant que només Jesús és el Salvador.

No seria cap desgavell dir que molta història del cristianisme està tacada per aquells que van professar el nom de Jesús sense conèixe'l, sense haver passat temps amb ell, sense haver estat transformats per ell. L'últim que necessita el nostre món o la nostra església són persones que corrin en nom de Crist sense haver estat “amb ell”. Una de les més més grans estratègies de Satanàs a la Gran Controvèrsia ha estat la seva capacitat d'apropriar-se d'aquells que reclamen el nom de Crist, i utilitzar-los per a deshonrar aquest nom. Per això, abans d'enviar-los, Jesús volia que aquests homes estiguessin amb ell, sens dubte per a que aprenguessin d'ell.

Què significa per a nosaltres, ara, sense tenir la presència física de Jesús, estar “amb ell”? Quines són algunes maneres pràctiques en les que avui podem passar temps real amb ell?

* En algunes altres versions de les Escripures, setanta. (Nota del traductor).

EL DOMINI DE JESÚS SOBRE LA NATURESA

Llegeix Mateu 8:23 al 27, Marc 4:35 al 41 i Lluc 8:22 al 25. Quina és la realitat de la Gran Controvèrsia que es revela en aquests textos?

Encara que no compreguem plenament en quin grau Satanàs impacta el món natural, l'Escriptura revela que la seva influència està allà, com es veu a la història de Job (*veure* Job 1:18, 19). Ellen G. White també ens diu que “Satanàs ara està procurant, mitjançant desastres en la terra i el mar, segellar la sort de tants com sigui possible” (*ELC* 348). Aquesta és una altra indicació del seu poder en la seva àrea. És enmig dels interminables desastres naturals que colpegen al món que es pot veure la realitat de la Gran Controvèrsia que es juga aquí a la Terra.

En aquesta història, en arribar al vespre d'un llarg jorn d'ensenyança, Jesús va suggerir als apòstols anar a un lloc menys habitat, a la riba oposada. A meitat del viatge, un sobtat temporal de vent els va atacar i les onades entraven a l'embarcació (Marc 4:37). Jesús estava tan esgotat que dormia tranquil·lament a la popa, aliè a la situació. Els deixebles estaven tan atrafegats lluitant contra la tempesta que va passar una estona abans que es donessin compte que Jesús estava dormint.

Jesús no va dir res quan van clamar-li. No va donar cap sermó per a explicar la situació en la que es trobaven, ni va suggerir maneres en les que els deixebles poguessin actuar per a sortir victoriosos de la situació. Simplement es va posar dempeus, va aixecar la seva mà, i va dir al vent i a les onades que es calmessin, com si només fossin nens inquiets.

Davant d'això, els deixebles van quedar aclaparats d'admiració. Ells “estaven esverats de mala manera, i entre ells comentaven: 'Qui deu ser aquest que fins i tot el vent i el llac l'obeeixen?'” (Marc 4:41).

En aquesta història tenim moltes lliçons; veiem el poder de Jesús i, afegit a això, la nostra necessitat de confiar en ell, sense importar el que succeeixi.

Encara que podem veure la realitat del poder del Senyor fins i tot sobre la naturalesa, hi ha un lloc on ell no ens forçarà amb el seu poder, i és la nostra pròpia voluntat. Què ens diu això sobre com de curosos hem de ser amb el do de la llibertat d'elecció? De quina manera la realitat de la Gran Controvèrsia ens ha de portar a ser encara més curosos amb l'ús d'aquest do?

QUI ÉS EL PRIMER?

Llegeix Marc 9:33 al 37. Quina lliçó va ensenyar aquí Jesús als deixebles, i quin és el missatge per a qualsevol que pretengui seguir a Jesús? Veure també Mateu 18:3-5.

Aquest debat entre els deixebles sens dubte estava relacionat amb els seus conceptes sobre el futur. Pensaven que Jesús alliberaria Israel dels romans, restauraria el regne de David i governaria com el seu nou rei, amb tota la glòria que la Nació va experimentar sota el rei Salomó. Quan això passés, tenien la certitud que ells, com a part del cercle íntim de Crist, tindrien llocs destacats i importants funcions per a exercir al regne recentment restaurat. Però això no era suficient: volien saber qui d'entre ells seria el “més important” en el Regne dels cels. Això sembla, definitivament, una insinuació de Llucifer. (*Veure* Isaïes 14:14).

Llegeix Mateu 20:20 al 28. De quina manera va respondre Jesús a aquesta darrera pregunta? Quin era el seu punt principal?

Potser el que porta més desengany en aquest patètic incident és el seu context. Estaven de camí a Jerusalem on Jesús ben aviat seria crucificat. Ell acabava d'explicar-los que seria traït, burlat, assotat, condemnat a mort i crucificat, i que al tercer dia ressuscitaria (Mateu 20:18, 19). Tan aviat va acabar de dir tot això, la pregunta de qui seria el primer va tornar a sortir. Ells no van escoltar el que Jesús havia dit. Era obvi que no estaven escoltant, interessats en les seves pròpies ambicions mesquines, van perdre de vista els grans problemes en joc, concentrant-se en falsos conceptes d'un regne terrenal que mai vindria, i perdent el que Jesús els hi deia respecte al Regne etern que els estava oferint per mitjà de la seva pròpia mort esdevenidora.

És fàcil pensar com de curts de vista i de gambals eren els deixebles. Mira't a tu mateix, i pregunta't: “Quina escassetat de visió i mesquinesa necessito purgar de la meva pròpia ànima?”.

TROBADA DIVINA AMB LA PARAULA

Era el tercer dia després de la mort de Jesús. Els seus seguidors estaven muts, commocionats. Ells havien pensat que Jesús aixafaria als romans; però, en canvi, semblava que els romans havien aixafat a ell.

Molts deixebles es van reunir amb els apòstols després de la crucifixió. Diverses dones van visitar la tomba el diumenge, de bon matí. Lluc anomena a tres d'elles, però també hi havia altres que havien vingut amb Jesús, de Galilea (Lluc 23:55; 24:1, 10). Van tornar de la tomba buida per a explicar, “als Onze i a tots els altres”, sobre dos homes amb vestidures resplendents que allà havien vist (versicle 9).

Lluc registra que aquell mateix diumenge, a la tarda, dos dels seguidors de Jesús tornaven de Jerusalem a la seva llar a Emmaús; un recorregut de dues o tres hores (Lluc 24:13). És probable que estiguessin tan concentrats en la seva discussió del que havia passat el cap de setmana que no es van adonar que un estrany caminava prop d'ells. Potser mai l'haguessin notat si ell no hagués intervingut en la conversa, preguntant per la mena de polèmica que mantenien entre ells (Lluc 24:17).

Aquesta pregunta va encendre a Cleofàs. Es preguntava com aquest home podia ignorar tot el que havia succeït. “Què hi ha passat?” va preguntar l'estrany (Lluc 24:19, *BCI*).

Llegeix Lluc 24:19 al 35. Què van dir aquestes persones que revelaven la seva manca de comprensió, i com els va explicar Jesús la veritat?

Fixa't la manera que Jesús va emfatitzar les Escriptures. Així com va recórrer a les Escriptures en la seva batalla amb Satanàs al desert, va utilitzar les Escriptures per a aclarir la foscor en la que es trobaven aquestes dues persones. Després d'haver-los refermat en les ensenyances bíbliques sobre ell i la seva missió, Jesús els va oferir dues poderoses experiències que els ajudarien a afirmar aquestes ensenyances: primer, es va revelar a ells, mostrant-los que veritablement havia ressuscitat dels morts; segon, “desaparegué del seu davant” (versicle 31, *BCI*). Entre l'estudi bíblic sobre la mort expiatòria de Jesús i aquestes dues vivències úniques, aquests deixebles tenien un bon fonament per a la seva fe.

Aquí, i en tots els evangelis, veiem a Jesús mantenint la Bíblia en el centre. De quina manera podem protegir-nos de qualsevol pensament que ens faci posar en dubte l'autoritat de les Escriptures?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Quan estigué en la carn, Jesús va expulsar dimonis (Lluc 6:18), va donar esperança als desesperats (versicles 20-23), va mostrar a la gent com viure l'amor *agape* (versicles 27-49), va guarir al criat del centurió (Lluc 7:2-10), va ressuscitar al fill de la viuda (versicles 12-16), va calmar una tempesta (Lluc 8:22-25); va alliberar l'endimoniat de Gadara dels seus dimonis (versicles 26-39), va sanar la dona que patia pèrdues de sang des de feia dotze anys (versicles 43-48), va ressuscitar a la filla de Jaire (versicles 41, 42, 49-56) i fins i tot va ressuscitar a Llâtzer dels morts després de quatre dies (Joan 11:39-44). Amb tot el que va fer, i molt més, el poble encara lluitava per a creure en ell. “Fins i tot els mateixos deixebles de Jesús van ser lents per aprendre i entendre. Malgrat del seu amor per a ell i la reverència pel seu caràcter, la seva fe en que era el Fill de Déu va vacil·lar. La freqüent referència d'ells a les tradicions dels pares i la seva continua mala comprensió dels discursos de Crist mostraven la dificultat que per a ells era alliberar-se de la superstició” (MR 18:116). La fe és un do de Déu, però és un do que les persones poden resistir perquè, com hem estat advertits, Satanàs és real, la Gran Controvèrsia és real, i l'enemic treballa molt per a fer-nos dubtar i no creure. La salvació només es troba per fe en el que Crist va fer per a nosaltres; Satanàs ho sap i, per això, farà tot el que pugui per apartar-nos d'aquesta fe. Però sempre hem de recordar que, gràcies a Déu, Jesús és infinitament més poderós que el diable i, si ens aferrem a ell, Satanàs no pot derrotar-nos.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Respon a això: “Si Jesús té tant poder sobre la naturalesa, per què tanta gent, fins i tot cristiana, cau víctima de desastres naturals?”.
2. Quines són algunes de les raons per les quals tenim fe en Jesús i en el que la Bíblia diu sobre ell? Malgrat aquestes molt bones raons, per què tantes persones lluiten amb la fe? Quines són les coses que ens fan dubtar, i quina és la millor manera de tractar amb elles?
3. Com hem vist aquesta setmana, Jesús va triar persones amb falles per a treballar amb ell. Quina esperança et dóna això, respecte a la manera que Jesús pot utilitzar-te, malgrat les teves pròpies debilitats?

LA GRAN CONTROVÈRSIA I L'ESGLÉSIA PRIMITIVA

Dissabte 20 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 1:6-8; 2:5-12;
Gènesi 11:1-9; Fets 4:1-30; 7:54; 10:12-29.

PER MEMORITZAR:

“Veient la gosadia de Pere i Joan, i entenent que eren uns homes vulgars i sense estudis, estaven admirats. Reconeixien que havien estat amb Jesús” (Fets 4:13).

La barrera més gran que va afrontar Jesús amb els seus seguidors eren les opinions preconcebudes. Descartaven el que Jesús deia si no concordava amb les seves pròpies idees respecte al Messies. Fins a la seva ascensió, els seus deixebles encara preguntaven a Jesús sobre l'alliberament d'Israel de l'opressió de l'Imperi romà.

Només després de deu dies d'oració i intima comunió amb Déu, aquests preconceptes van ser reemplaçats amb la veritat i van estar llestos per a escoltar el que Déu els deia. Això va aplanar el camí per a aquesta primera Pentecosta.

Però l'església afrontava molts desafiaments, en especial l'oposició d'alguns dirigents religiosos locals que volien aturar el creixement de l'església.

Aquesta setmana veurem el tema de la Gran Controvèrsia desenvolupat de diferents maneres. El veurem manifestat quan els que estan en el poder són inspirats per Satanàs per a reprimir la veritat. També el veurem, en una manera més subtil, però més vital: al cor humà.

L'INICI D'UN NOU COMENÇAMENT

Després d'haver ressuscitat, Jesús va passar quaranta dies amb els deixebles per a reafirmar la seva resurrecció i per ajudar-los a entendre millor el Regne de Déu (Fets 1:3; 1 Corintis 15:4-7). Però just abans que Jesús anés al cel, el tema que més els ocupava la seva ment era si finalment havia arribat el moment que Jesús conqueriria o no al romans (Fets 1:6).

Les seves pròpies idees del que havia de passar eren tan fortes que, senzillament, no escoltaven el que Jesús els estava dient. Fins i tot després de tres anys i mig (l'equivalent a un grau terciari o universitari) d'instrucció detallada del millor Mestre que el món va conèixer, els deixebles encara tenien moltes idees equivocades.

Llegeix Fets 1:6 al 8. Com va respondre Jesús davant tanta ignorància?

Jesús, en lloc de perdre temps corregint les falses idees dels seus deixebles, es va concentrar en el veritable problema. Per als seus deixebles, rebre poder de l'Esperit Sant era molt més important que les discussions polítiques.

Després de contemplar a Jesús ascendint als núvols, els deixebles van veure com dos homes es van posar al seu costat. Aquests els van dir que Jesús tornaria. Així com al cel era un Rei conqueridor, vindria com el Rei i el Conqueridor que ells somiaven quan volien la restauració del regne a Israel. Però aquell dia sobrepassaria fins i tot els somnis més grandiosos: perquè vindria com a Rei de tota la creació, no només com a rei d'un tros de terra al Pròxim Orient.

Els onze deixebles van tornar a Jerusalem, plens de records i amb els cors resplendents amb les veritats revelades per Jesús (les que entenien). No obstant, necessitaven quelcom més. Havien d'esperar fins que l'Esperit Sant els bateges (Fets 1:4, 5), perquè, tot i que l'enemic havia estat derrotat, encara no estava acabat, i ells necessitarien el poder de dalt per a fer el que Jesús els havia manat.

Llegeix Fets 1:14. Compara la manera que els deixebles ara es relacionaven amb la manera en que abans ho feien (Mateu 20:20 al 24). Quin missatge hi ha aquí per a nosaltres en aquest canvi d'actitud? De quina manera pots posar el jo a un costat per a preparar-te pel vessament de l'Esperit Sant?

PENTECOSTA

Durant deu dies els seguidors de Jesús van pregar, avaluant les seves experiències amb Jesús a la llum de les Escriptures, i mostrant humilitat i acceptació mútues; finalment, van permetre que l'Esperit Sant impressionés en ells la veritat. Així com l'Esperit es movia sobre l'abisme al principi del procés de la Creació, l'esperit de Déu es movia sobre els deixebles, apareixent com llengües de foc sobre cadascun d'ells (Fets 2:2, 3). Era un principi nou, una nova creació.

Llegeix Fets 2:5 al 12. Quina és la importància del que va succeir, com ho revelen aquests texts? Comparar amb Gènesi 11:1-9.

Temps després del Diluvi, els habitants de la Terra van decidir edificar una torre que arribés fins el cel (Gènesi 11:1-9). Per a impedir-los aquesta empresa arrogant i nècia (així com els nous mals que havien estat dissenyant, versicles 5, 6), Déu va confondre la llengua comuna dels humans i els va dispersar “per tota l'extensió de la terra” (versicles 7-9).

A a Pentecosta, Déu va fer el contrari. Aquí ell podia veure a un grup de persones preparades per a proclamar les bones noves que un dia el mal serà eliminat per sempre.

Persones “de totes les nacions de sota el cel” (Fets 2:5, *SBT*; comparar amb la dispersió de la torre de Babel) es van reunir sorpreses, doncs cadascú escoltava en el seu propi idioma el que deien els deixebles (Fets 2:6-11).

Pere va utilitzar això com una oportunitat per parlar-los d'un vessament de l'Esperit Sant que prepararia a un poble per trobar-se amb Déu (Fets 2:17-21). Va assenyalar la vertadera missió del Messies i els va reprendre per crucificar-lo (versicle 23). Ells “foren compungits de cor” (versicle 37, *SBT*), i tres mil persones van ser batejades i es van unir als deixebles (versicle 41).

Alguns que, sota la inspiració de Satanàs, van consentir en la mort de Jesús, es van convertir sota la influència de l'Esperit Sant. Què ens diu això del poder de Déu, no només per perdonar el pitjor dels pecats, sinó també per canviar els cors més endurits?

ENFRONTANT ALS SADUCEUS

Llegeix Fets 4:1 al 30. Com es manifesta aquí el tema de la Gran Controvèrsia? En quin sentit això és només un exemple de la manera que es va desenvolupar al llarg de tota la història? De quina manera actuen aquí Déu i Satanàs?

Els sacerdots i els governants veien que Crist era més exalçat que ells. Com els saduceus no creien en la resurrecció, s'indignaven en escoltar als deixebles afirmar que Crist havia ressuscitat dels morts, doncs comprenien que, si es deixava als apòstols predicar a un Salvador ressuscitat i obrar miracles en nom seu, tots rebutjarien la doctrina que no hi ha resurrecció, i ben aviat la secta dels saduceus s'extingiria” (*HAp* 65, 66).

El que molestava principalment a aquests líders era la guarició que el Senyor va fer per mitjà de Pere (*veure* Fets 3:1-10). Però quan els líders van confrontar als deixebles, aquests no van dubtar. Els sacerdots no esperaven això d'uns “homes vulgars i sense estudis” (Fets 4:13). Els sacerdots van fer sortir als deixebles de la sala i van deliberar entre ells pensant que, si ordenaven als deixebles que no parlessin ni ensenyessin més en nom de Jesús, ells obeirien (versicle 18). Com d'equivocats n'estaven!

Els deixebles van tornar i es van unir als altres, i junts lloaven a Déu (Fets 4:24). Van pregar demanant més coratge i que Déu permetés que hagueren més guaricions (versicles 29, 30). No van necessitar esperar massa. La popularitat dels deixebles creixia, i la gent portava els seus malalts als carrers, per a permetre que l'ombra de Pere passés sobre ells (Fets 5:15). Multituds van venir de pobles propers, i els seus malalts eren guarits (versicle 16).

En tot això podem veure la Gran Controvèrsia: líders sense escrúpols que procuraven suprimir la veritat; persones fidels llegeixen les Escriptures i pregunten demanant poder diví, malalts són sanats i ànimes són guanyades. Encara que les coses no sempre surten tan bé com aquí, mai hem d'oblidar que la Gran Controvèrsia es desenvoluparà i que la victòria final és nostra, perquè el que Jesús va realitzar per a tota la humanitat és segur.

L'APEDREGAMENT D'ESTEVE

Els deixebles no van ser els únics a qui els dirigents religiosos van confrontar durant els primers dies de l'església. Esteve, “ple de gràcia i poder” (Fets 6:8), va ser portat davant d'ells. El seu testimoni va ser tan convincent que els seus adversaris van fabricar històries falses i acusadores contra ell, pel que va ser arrossegat davant el Sanedrí (Fets 6:11, 12)*.

A Fets 7:2 al 53, Esteve va donar una poderosa resposta als que l'acusaven. Llegeix Fets 7:54, que diu que “la ràbia els rosegava el cor”; és a dir, es van convèncer per les seves paraules. A Fets 2:37, després d'escoltar una acusació similar contra ells, altres també es van convèncer. Quina va ser la diferència en les seves respostes, i com de vital és un cor entregat a Déu?

Els apòstols fins aquest moment havien tingut èxit a l'hora de desafiar als líders; però quan Esteve va tractar de fer el mateix, va ser mort per una torba airada. La mort d'Esteve va marcar el principi d'un esforç de Satanàs per a eliminar el nou moviment. Fins llavors, els seguidors de Jesús havien estat amenaçats, però Esteve va ser el primer en ser mort. Si Satanàs va poder inspirar a alguns líders per a que executessin a Jesús, els seus seguidors no podien esperar gens menys.

Per descomptat, al llarg de la Gran Controvèrsia, de tant en tant, el Senyor suscita una victòria del que sembla una derrota. Aquí, no va ser diferent.

“Després de la mort d'Esteve, Saule va ser elegit membre del Sanedrí com a reconeixement pel paper que havia desenvolupat en aquella ocasió. Durant un cert temps, va ser un poderós instrument a les mans de Satanàs per a prosseguir la seva rebel·lió contra el Fill de Déu. Però aviat, aquest impecable perseguidor seria utilitzat per a edificar a l'església que aleshores estava demolint. Algú més poderós que Satanàs havia escollit a Saule per a ocupar el lloc del martiritzat Esteve, per a predicar i patir pel Nom, i difondre per tot arreu les noves de la salvació mitjançant la seva sang” (*HAp* 85).

Algunes vegades veiem que quelcom bo surt del que és òbviament dolent. No obstant, què fem quan veiem que no surt res de bo del mal, sinó que només hi ha mal?

* A l'original, Fets 9:14. (Nota del traductor).

CANVI D'ACTITUDS

Els deixebles tenien idees preconcebudes que els impedién entendre el que Jesús els ensenyava: a més, compartien prejudicis nacionals. Un exemple, la història de la dona samaritana a la que Jesús li va demanar aigua. Ella es va sorprendre perquè “els jueus no es fan amb els samaritans” (Joan 4:9).

Els prejudicis nacionals també apareixen a l'informe de Corneli, un centurió romà amb base a Cesarea. Corneli era un “home devot i temorós de Déu” (Fets 10:2) i molt apreciat per tot el poble jueu (versicle 22). Va rebre un avís d'un àngel per a que cridés a Pere a Jafa (versicles 22 i 23; *veure també* els versicles 3-8).

Mentrestant, a Jafa, Pere va pujar al terrat a pregar (versicle 9). Va començar a tenir gana i, mentre esperava que els seus hostes prepararessin el menjar, li sobrevingué una estranya visió. Del cel va baixar un objecte com un llençol lligat pels quatre caps, i el despenjaven sobre la terra. Dintre hi havia criatures que ell considerava “impures”. D'elles se li va dir que matés i en mengés (versicles 11-14).

Quina va ser la reacció de Pere quan se li va dir que mengés aliments “impurs”, i que significava la visió? Fets 10:12-29.

Aquí Déu ensenya a Pere una important lliçó. Algunes persones, avui, pensen que aquest va ser el moment que Déu va canviar la dieta humana, per a permetre que la gent mengés qualsevol cosa que li agrades. Això no és el que Pere va rebre de la visió. Primer, es va preguntar què significa; al principi, no hi ha res d'obvi (Fets 10:17). Quan arriben els homes de Corneli i expliquen la seva missió, Pere es veu impulsat a anar amb ells (versicles 22, 23). Quan Pere es troba amb Corneli, li explica la visió i el seu significat: Crist és el Salvador de tot el món. Els gentils també són ànimes precioses per las que Crist va morir (versicles 34-48).

Pere va aprendre una lliçó que tots hem d'aprendre. En Crist, totes les barreres han estat enderrocades, i la distinció entre les persones ja no existeix més, “sinó que acull tothom qui li és fidel i pràctica el bé, sigui d'on sigui” [“sinó que tota nació, aquell qui el tem i obra la justícia li és acceptable”, *SBT*] (Fets 10:35).

Es agradable creure que tots som un en Crist. Però no sempre ho sentim així, inclús a l'església. Primer, què podem fer per a reconèixer els prejudicis que tenim? Segon, en el poder de Déu, com podem eliminar aquests prejudicis?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'autor rus Fiódor Dostoievski va escriure sobre el retorn de Jesús a la Terra, però no com es prediu a la Bíblia. En canvi, en aquesta història fabricada per l'autor rus, Jesús va tornar en la culminació de la Inquisició, quan els líders religiosos utilitzaven el seu poder per al mal. El Gran Inquisidor va fer que Jesús, que va venir com un humil camperol, fos arrestat i llançat dins d'una masmorra. Aquella nit, va visitar a Jesús a la presó i el va castigar per haver donat llibertat als humans. “En lloc de treure'ls la llibertat als homes”, va declarar, “tu la vas fer més gran que mai. Et vas oblidar que l'home prefereix la pau, i fins i tot la mort, a la llibertat d'elecció en el coneixement del bé i el mal? No hi ha res més seductor per a l'home que la seva llibertat de consciència, però no hi ha res que sigui major causa de patiment”. Malgrat la seva audàcia i cinisme, l'escriptor tenia clar una cosa: considerem el que els humans han fet amb la seva llibertat. Dolor, mal, pecat, patiment, mort... Tot sorgeix de la llibertat o de l'abús d'ella. Però Déu ens va crear com a éssers amants, i només podem estimar si som lliures. El que la gent ha fet, i encara fa, amb el costós (la Creu revela el cost) i sagrat do de la llibertat impacta la Gran Controvèrsia en aquest món. Com hem vist aquesta setmana, alguns, quan es van confrontar amb l'evangeli, es van penedir i van donar el seu cor a Jesús; altres van assassinar al missatger. La llibertat és un do preciós, però necessitem ser curosos amb el que fem amb ella.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. No hi ha dubtes que el Nou Testament emfatitza la unitat que tenim en Crist. Aquesta és una idea molt poderosa, que va ser revolucionària en el seu temps. Lamentablement, avui al segle XXI, un dels mals més grans que encara existeixen és el prejudici ètnic, racial i nacional. Només Déu sap quan dolor ha fet aquest mal. Això ho veiem al món, però què passa a les esglésies, i a la *nostra* església? Com es manifesta? Per què aquesta actitud és tan contradictòria amb l'ensenyança més bàsica i fonamental de l'evangeli?
2. A vegades, tots ens sentim convictes per l'Esperit Sant. Com reaccions quan sents aquesta convicció? En el cor és on realment es lliure la Gran Controvèrsia. De quina manera les eleccions que fas, quan estàs sota la convicció de l'Esperit, revela de quin costat estàs?

PAU I LA REBEL·LIÓ

Dissabte 27 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 5:12-21; 1 Corintis 3:12-17; 12:14-26; Efesis 6:11-17; 1 Corintis 15:12-18.

PER MEMORITZAR:

“I quan això corruptible sigui vestit d'incorruptibilitat, i *quan* això mortal sigui vestit d'immortalitat, llavors es complirà la paraula escrita: La mort ha estat engolida en la victòria” (1 Corintis 15:54, SBT).

Als escrits de Pau abunda el tema de la Gran Controvèrsia, doncs creia no només en la realitat de Satanàs, sinó també que la seva obra d'engany i mort era real. A molts llocs, Pau adverteix contra “l'astúcia” de Satanàs (Efesis 6:11), contra els seus grans enganys (2 Corintis 11:14) i fins i tot contra els seus poders sobrenaturals (2 Tessalonicencs 2:9).

Qualsevol que llegeixi a Pau sap que l'èmfasi de l'apòstol sempre va ser Crist i la seva victòria final per a nosaltres. Encara que Satanàs va tenir èxit en vèncer al poble del pacte de Déu a través dels segles, el diable va fracassar totalment amb Jesús. En Jesús es van complir totes les promeses del Pacte, i així es va assegurar la salvació per a tots els que la reclamen amb fe i obediència. La fidelitat de Crist assegura l'eliminació de Satanàs (Hebreus 2:14) i la fi de la Gran Controvèrsia.

Aquesta setmana considerarem algunes imatges i metàfores que Pau va utilitzar per a explicar la realitat de la batalla, i la manera que hem de viure i treballar junts, com a comunitat de creients, per al bé de tots.

ADAM I JESÚS

Tot i que Pau és més conegut per la seva clara exposició de l'evangeli, les seves explicacions sobre la Gran Controvèrsia són també vitals. Enmig de la seva ensenyança de les bones noves, resumeix els seus punts principals: hem estat “justificats per la fe” per mitjà de Jesucrist (Romans 5:1); tenim accés directe a Déu, tenint “el goig en l'esperança” (versicle 2); i les tribulacions ja no ens preocupen (versicles 3-5). També ens promet que, “essent nosaltres encara pecadors, Crist va morir per nosaltres” (versicle 8, *SBT*), i que ara som “salvats” per la vida i la mort de Crist en favor nostre. També som salvats del judici final de Déu contra el pecat (versicles 9, 10), i ens sentim gojosos perquè hem estat reconciliats amb ell (versicle 11).

Llegeix Romans 5:12 al 21. De quina manera, en aquest passatge, es revela la Gran Controvèrsia?

Després de parlar del que Crist va fer per a nosaltres, Pau explica com ho va fer. Degut al mal causat per Adam en el jardí de l'Edèn, no hauria esperança d'un futur etern i Satanàs seria el triomfador en la Gran Controvèrsia. Amb el que va fer, Adam va portar la mort a tothom (Romans 5:12). Tot i donar els Deu Manaments en la muntanya del Sinaí, aquest fet no podia aturar el problema del pecat i la mort. La llei només va clarificar el que era el pecat, però no era la resposta al pecat. El problema del pecat i la mort només podrien resoldre's per mitjà del sacrifici de Jesús. Jesús va pagar el deute mitjançant el do ple de gràcia de la seva pròpia vida (versicles 15, 16).

Ara la humanitat pot ser restaurada. Així com la mort havia “regnat” a causa del pecat d'Adam, ara “l'abundància de la gràcia” i el “do que justifica” podien regnar a causa de la fidelitat de Jesús (Romans 5:17). No és just que haguem perdut el paradís a causa d'Adam. No vam prendre part en la seva elecció equivocada, però patim les conseqüències d'aquesta tria. Així mateix, tampoc és just que recuperem el Paradís. No vam tenir res a veure amb el que Jesús va fer ara fa dos mil anys. Pau resumeix el seu argument a Romans 5:18 al 21. El primer Adam va portar condemna i mort; el segon va portar reconciliació i vida.

“Déu demostra el seu amor per *nosaltres* en el fet que, essent *nosaltres* encara pecadors, Crist va morir per *nosaltres*” (Romans 5:8, *SBT*; èmfasi afegit). Posa el teu propi nom en l'anterior frase, i reclama aquesta promesa per a tu. Quina esperança et dóna?

L'“EDIFICI” DE L'ESGLÉSIA

“L'església de Crist, per debilitada i defectuosa que sigui, és l'únic objecte a la Terra al qual ell concedeix la seva suprema consideració” (*ELC* 286).

En cap altra part aquesta declaració clàssica d'Ellen G. White està més ben il·lustrada que a la primera carta de Pau als corintis. A 1 Corintis 3, Pau fa semblança de l'església a un camp on hi treballen diverses persones: una persona hi planta la llavor, l'altra la rega, però Déu mateix és el responsable de la seva creixença i maduració (1 Corintis 3:4-9).

Pau continua el seu punt, i ara descriu a l'església com un edifici. Algú posa el fonaments i, després, un altre hi edifica al damunt (1 Corintis 3:10). Com el fonament no és cap altre que Crist (versicle 11), els que segueixen han de se curosos sobre quina mena de material utilitzen. El judici futur distingirà entre els “materials de construcció” inferiors i els adequats (versicles 12-15).

Llegeix 1 Corintis 3:12 al 15. Compara amb Mateu 7:24 al 27. Quines dues coses ens revelen de quin costat, en la Gran Controvèrsia, ens trobem?

Ara considera això: “No sabeu que sou santuari de Déu, i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú destrueix el santuari de Déu, Déu el destruirà a ell, perquè el temple de Déu és sant, i aquest temple sou vosaltres” (1 Corintis 3:16, 17).

Necessitem fixar-nos en un parell d'assumpes. Primer, el context: està parlant sobre l'església i com s'edifica. El tema principal no és la salut. Déu no destrueix a les persones que abusen dels seus cossos amb males eleccions d'hàbits d'estil de vida; es destrueixen a ells mateixos. (Més endavant, a 1 Corintis 6:15-20, Pau sí que ens parla sobre els nostres cossos com a temples de l'Esperit Sant en relació a les nostres eleccions morals). Segon: en aquests dos versicles, l'original grec de la paraula *vosaltres* també apareix en plural totes les vegades. No es dirigeix a una persona, sinó a un grup. Així, si algú fa quelcom que pot destruir a l'església, aquesta persona està en seriosos problemes. Déu adverteix que destruirà a la persona que tracti de destruir a l'església.

 Com pots estar segur que, en tot el que dius i fas, estàs edificant a l'església, i no destruint-la?

L'ESGLÉSIA COM UN COS

Les funcions de l'església estan clarament dibuixades a 1 Corintis 12. Aquí trobem que l'església s'assembla a un cos, on la funció de cada membre està clarament especificada i ells operen junts com un tot harmoniós (1 Corintis 12:12).

Llegeix 1 Corintis 12:14 al 26. Quin és el missatge essencial d'aquest passatge?

Pere parla d'una manera aparentment ridícula, preguntant-se que passaria si un peu o una orella diguessin que no són part del cos. Després, va més enllà al preguntar-se que passaria si tot el cos fos ull o orella (1 Corintis 12:17). Imagina't una gran orella obrint-se pas per l'habitació, dient-nos “Hola!”. Encara que sembli ridícul, de fet passa quan la gent tracta de controlar a l'església com si fos de la seva propietat.

Prèviament, Pau ens presenta un esbós de diverses activitats de l'església, descrivint cada una com un do de l'Esperit Sant. Hi ha els qui parlen amb saviesa i els qui coneixen molt de les Escripures (1 Corintis 12:8). Alguns tenen una fe que inspiren a tots i altres tenen un do sanador (versicle 9). Hi ha qui fa miracles, persones amb percepcions profètiques, els que poden distingir clarament entre el bé i el mal, i aquells que poden travessar les barreres del llenguatge (versicle 10). Fixa't que els individus no són els que decideixen quina és la seva pròpia habilitat. En canvi, l'Esperit Sant tria individualment a cada un d'ells, per a edificar i produir unitat al cos, l'església (versicles 11-13). Pau repeteix: Déu és qui decideix on li correspon estar a cada membre (versicle 18).

Però el més important és que, malgrat els nombrosos membres, el cos és un de sol; cada membre està vitalment vinculat a tots els altres, fins i tot a aquells que no es consideren a ells mateixos com de molt valor (1 Corintis 12:20-24). Aquesta interdependència es manifesta quan els dolors i les alegries són compartides (versicle 26).

Algunes persones pateixen malalties autoimmunes, que són aquelles en les que una part del cos percep a altra com a malalta i, llavors, s'ataca a si mateix al atacar a aquesta part. Aquestes malalties poden ser debilitants i, a vegades, inclús fatals. Considerant els textos per avui, com treballa l'enemic per a socavar el cos i de quina manera podem ser utilitzats per Déu per ajudar a aturar aquest atac?

L'ARMADURA DE DÉU

La realitat de la Gran Controvèrsia, i que estem en una batalla literal amb un enemic real (Efesis 6:11), es revela en l'ús que fa Pau d'imatges de la guerra a Efesis 6.

Llegeix Efesis 6:11 al 17. Què ens diuen aquests versicles sobre com de real i personal és la batalla?

El que importa no és tant què és cada part de l'armadura, sinó més aviat allò què representa. Fixa't que Pau emfatitza que necessitem prendre *tota l'armadura (l'armadura completa)*, no només les peces seleccionades d'ella. Al fer-ho, restarem dempeus (Efesis 6:13), una metàfora que la Bíblia utilitza per a descriure la innocència en el judici (*comparar amb* Salms 1:5). En altres paraules, serem victoriosos.

El que manté a tota l'armadura en el seu lloc és el cinturó, utilitzat com una metàfora de la veritat (Efesis 6:14). Així, la veritat sosté les nostres defenses espirituals en el seu lloc. Jesús sovint va parlar sobre la veritat (Joan 1:14, 17; 4:24; 8:32; 14:6). Segueix la cuirassa de la justícia* (Efesis 6:14, *SBT*); “justícia” és una altra paraula clau en els discursos de Jesús (*per exemple*, Mateu 5:6, 10; 6:33). A l'Antic Testament, la rectitud s'entenia com sostenint la justícia i assegurant que tots tinguessin un tracte just.

Les sandàlies militars (Efesis 6:15) representen l'evangelí de pau, expressió presa d'Isaïes 52:7, que parla sobre la gent que camina grans distàncies per a que els captius sàpiguen que Jerusalem ha estat reconstruïda i que Déu ha restaurat la llibertat al seu poble. És una altra manera de dir que part de la baralla contra el mal és fer que la gent sàpiga que Déu ha guanyat la batalla, i que ara poden viure en pau amb ells mateixos, amb els altres i amb Déu.

L'escut de la fe (Efesis 6:16) impedeix que les “fletxes incendiàries” colpegin el blanc i causin destrucció massiva. El casc de la salvació (versicle 17) és paral·lel amb la corona que Jesús comparteix amb nosaltres (Apocalipsi 1:6; 2:10), i l'espasa de l'Esperit (la Paraula de Déu) és la nostra única arma d'autodefensa, per a ser utilitzada com Jesús ho va fer quan va ser temptat pel diable (Mateu 4:4, 7, 10).

El fet que l'armadura és completa, què ens diu sobre la nostra total dependència de Déu en la Gran Controvèrsia? Com podem assegurar-nos que cap part de nosaltres estigui sense protecció?

* A la *Bíblia Evangèlica Catalana*, “cuirassa de la rectitud”. (Nota del traductor).

EL DARRER ENEMIC

Evidentment, alguns a l'església de Corint estaven confusos sobre la resurrecció. Pau explica acuradament la seva importància com un element clau de l'evangeli (1 Corintis 15:1-4). Sembla que hi havia alguna preocupació en referència als creients morts (versicle 6) i alguns suggerien que aquests no veurien el retorn de Jesús (versicle 12). Una situació similar també la trobem a Tessalònica (1 Tessalonicencs 4:13-17).

Llegeix 1 Corintis 15:12 al 18. Què implica negar la resurrecció dels morts?

Pau acaba el seu argument dient que “si l'esperança que tenim en Crist se centra només en aquesta vida, som els més desventurats de tots els homes” (1 Corintis 15:19). Pel contrari, Crist realment ha ressuscitat dels morts, i ha arribat a ser “primícia d'aquells que són morts” (versicle 20).

Després, Pau compara Crist amb Adam: “Així com en Adam tots moren, també en Crist tots reviuran” (1 Corintis 15:22), i especifica quan serà aquesta resurrecció general: “el dia de la seva vinguda” (versicle 23). Més endavant, en el mateix capítol, segueix amb la comparació dels dos “Adam” (versicles 45-49). El primer home va ser fet de la pols, però l'Home celeste és del cel; i així, un dia, nosaltres també serem com ell (versicles 47-49). En una descripció del què passarà a la Segona Vinguda, s'explica el que això significa: “sonarà la trompeta i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats. Perquè és necessari que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, i que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat” (versicles 52-53).

Tot i que en un principi Adam va ser fet per a viure per sempre, la raça humana ben aviat es va deteriorar al punt de viure només un temps relativament curt. Si hem d'heretar la vida eterna, serem fets per durar per sempre, i això és el que rebrem.

Llegeix 1 Corintis 15:23 al 26. Encara que estiguem immersos en la Gran Controvèrsia, i encara que la mort, el mal i les forces impies semblin dominar el món, què ens diuen aquests versicles sobre el final de la Gran Controvèrsia? Com podem aprendre a mirar més enllà del que veiem i captar el que aquestes promeses signifiquen per a cada un de nosaltres, personalment?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “No només l'home, sinó la Terra, pel pecat, també ha arribat a estar sota el control de l'impíu, i havia de ser restaurada pel pla de redempció. En la seva creació, Adam va ser posat per dominar sobre la Terra. Però, al cedir a la temptació, va ser posat sota el poder de Satanàs i el domini que tenia va passar al seu conqueridor. D'aquesta manera, Satanàs ha arribat a ser “el príncep d'aquest món”. Ell va usurpar el domini sobre la Terra que havia estat donat originalment a Adam. Però Crist, al pagar la penalitat del pecat pel seu sacrifici, no només va redimir a l'home, sinó també va recuperar el domini que aquest havia abandonat. Tot el que el primer Adam havia perdut és restaurat pel segon” (*ST*, 4 de novembre de 1908). Encara que és molt fàcil oblidar-ho al mirar el món que ens envolta, la veritat vital és que Satanàs va ser derrotat i que “li queda poc temps” (*Apocalipsi* 12:12). El mal, la mort i el patiment prevalen en aquest món, tot i que se'ns ha promès que, per causa del que Crist ha fet, tot això serà eradicat. A més, si encara no està clar, hauria d'estar-ho: el mal no serà eliminat per quelcom que els humans puguem fer, a menys que destruïm completament la Terra i tota la vida que existeix (el que seria probable si se'ns donés el temps suficient i Déu no ens retingués). Només la intervenció sobrenatural de Déu portarà els canvis promesos. Nosaltres no podem resoldre aquest problema.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “Debilitada i defectuosa, necessitada d'advertències i consells constants, l'església és, no obstant, l'objecte de la suprema consideració de Crist. Ell està fent experiments de gràcia en els cors humans i està efectuant transformacions de caràcter que sorprenen als àngels, els quals expressen el seu goig amb cants de lloança. S'alegren al pensar que els éssers humans pecaminosos i esgarriats poden ser transformats d'aquesta manera” (*RH*, 20 de gener de 1903). De quines maneres som transformats pel que Jesús fa per nosaltres i en nosaltres?
2. De quina manera la Gran Controvèrsia es desenvolupa dins de l'església tant en l'àmbit local com en el mundial? Quins són els problemes que ens divideixen o debiliten, i ens impedeixen fer l'obra que s'ens ha cridat a fer? Com podem portar sanitat i unitat quan la gent no es posa d'acord en alguns punts essencials?

PERE I LA GRAN CONTROVÈRSIA

Dissabte 5 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 2:9, 10; Deuteronomi 14:2; 1 Pere 3 4:1-7; 2 Pere 1:16-21; 3:3-14; Daniel 2:34, 35.

PER MEMORITZAR:

“Vosaltres, en canvi, sou llinatge escollit, sacerdoci reial, nació santa, poble adquirit per a proclamar les proeses d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable” (1 Pere 2:9).

Als escrits de Pere hi trobem abundants referències a la Gran Controvèrsia. Tal vegada sigui perquè ell sabia per si mateix com de fàcil és caure presoner dels enganys de Satanàs. Ell se'n adonava com de real és la lluita. Per això, Pere va escriure: “Estigueu atents i vigileu. El vostre adversari, el diable, rugint com un lleó, ronda buscant qui devorar” (1 Pere 5:8).

Pere veu que la lluita es desenvolupa de diverses maneres. Veu una lluita dins l'església, que inclou als que una vegada van tenir comunió amb els creients però que ara són cíncics i rebutgen a Déu i qualsevol idea del retorn de Crist. Ell s'expressa amb força contra els qui se'n burlen perquè, si es perdés la fe en la promesa del retorn de Crist, quina esperança quedaria?

Pere afirma la seva fe tan positivament a causa dels seus propis fracassos. Ell sabia el que era negar a Jesús i tractar d'adaptar-se a la multitud per a no ser condemnat com a seguidor de Crist. D'aquí el seu èmfasi en com de vital és una vida que reflecteixi la vocació d'elegir al Senyor i ser digne d'ella.

DE LES TENEBRES A LA LLUM

Llegeix 1 Pere 2:9 i 10. En quin sentit es manifesta la Gran Controvèrsia en aquests dos versicles?

Aquests versicles venen d'Èxode 19:6: “un reialme de sacerdots i una nació santa”, i Deuteronomi 7:6 (repetit a Deuteronomi 14:2): “un poble sant”, “escollit per ser un poble especial per a ell, d'entre tots el pobles que *hi ha* sobre la faç de la terra” (*SBT*). Aquesta certesa va ser donada durant l'Èxode, quan el poble de Déu estava sent alliberat de l'esclavatge i caminava vers la Terra Promesa. Pere veu un paral·lelisme entre el poble de Déu durant l'Èxode i l'església dels seus dies.

D'aquesta manera, les paraules de Pere no són una descripció del producte final sinó, més aviat, d'una obra en progrés. Hem estat elegits per ell i hem de lloar públicament a Déu per treure'ns de la foscor amb que Satanàs ha envoltat el món. Però això no ens fa perfectes, ni significa que hagem arribat a la perfecció (*veure* Filipencs 3:12). Al contrari, al seguir a Jesús, ens adonem de les nostres pròpies faltes i pecaminositat, i sentim la necessitat de la seva justícia a la nostra pròpia vida.

“Així és com cada pecador pot venir a Crist. ‘Ell ens ha salvat, no en virtut de les bones obres que hàgim pogut fer nosaltres, sinó per pura compassió’ (Títus 3:5). Quan Satanàs ens diu que som pecadors i que no podem esperar rebre la benedicció de Déu, diguem-li que Crist va venir al món per a salvar als pecadors. No tenim res que ens recomani a Déu, però la súplica que ara i sempre podem presentar és la que es basa en la nostra manca absoluta de força, la qual cosa fa que el seu poder redemptor esdevingui una necessitat. Renunciant a tota dependència de nosaltres mateixos, podem mirar la creu del Calvari i dir: ‘Cap altre asil hi ha, / indefens a tu acudeixo’” (*DTG* 283, 284).

Una manera segura de saber que hem estat cridats “de les tenebres a la seva llum admirable” (1 Pere 2:9) és la nostra percepció de quant som dependents de Crist, “el qui Déu ha constituït en la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció” (1 Corintis 1:30).

Què passa per la teva ment quan et sents aclaparat i desanimat pels teus actes, i fins i tot pel teu caràcter? Què fas quan aquests pensaments t'inunden? De quina manera pots transformar aquests moments per obtenir algun avantatge espiritual?

PRESSIÓ DELS CONGÈNERES

Llegeix 1 Pere 4:1 al 7. Per què són importants les nostres eleccions d'estil de vida, i com afecten en la nostra preparació per al retorn de Crist?

Pere comenta que els creients havien estat fent el que agradava als altres (1 Pere 4:3). Però ara les coses havien canviat: els creients eren considerats “estranyos” per no unir-se amb la multitud, i van ser objecte d'insults i humiliació (versicle 4). És en situacions com aquesta on Satanàs pot utilitzar a vells amics per a desanimar-nos en el nostre caminar amb Déu.

Pere anima al creients a no deixar-se intimidar per aquestes burles. Els “gentils” donaran compte d'ells mateixos davant Déu, qui és l'únic Jutge, de manera que no cal preocupar-se pel que ells pensin (1 Pere 4:5).

El punt és vital. Quants coneixes que s'han doblegat sota la pressió de les expectatives dels altres, en lloc de mantenir-se fermes en el que creien? Aquest tipus de circumstàncies són especialment difícils per als joves, doncs desitgen ser acceptats, però han de lluitar amb la “pressió dels grups”.

En lloc que es preocupin per ser acceptats pels altres, i es conformin a les seves opinions i les seves demandes, Pere amonesta als creients a que siguin bondadosos i amants amb aquells amb qui entren en contacte (1 Pere 4:8, 9). Aquest és un deure addicional que hem d'acomodar a la nostra llista cristiana de coses per fer. És el més important que hem de fer al interactuar amb les persones que ens envolten. Tal vegada aquesta sigui la raó per la que Pere diu que hem de pregar amb seriositat (versicle 7); Déu sap que, a vegades, podem ser més atents en l'afany d'agradar als “gentils” que al relacionar-nos bondadosament amb els que estan prop de nosaltres. Necessitem pregar no només per ells, sinó també demanant ser més sensibles a les seves preocupacions. Com “l'inatge escollit, sacerdoti reial”, se'ns crida a influir sobre ells per al bé, en oposició a permetre que influeixin en nosaltres per al mal. La història tràgica d'Israel era justament això: els pagans, en lloc de ser influenciats per Israel per al bé, van arrossegar a Israel al mal.

Amb quina mena de “pressions de grup” t'enfrontes? Com pots resistir? De quina manera les paraules “triomfa sobre el mal practicant el bé” [“venç el mal amb el bé”, *SB7*] (Romans 12:21) són apropiades en aquestes situacions?

LA PARAULA PROFÈTICA MÉS SEGURA

Llegeix 2 Pere 1:16 al 21. Què diu sobre la profecia que és tan important?

Pere esmenta quelcom del que ha vist: el baptisme de Jesús (2 Pere 1:17), la transfiguració de Jesús (versicle 18) i la confirmació de les profecies respecte a Jesús (versicle 19). Tot va impactar profundament a Pere, però ell s'atura més sobre el darrer punt, les profecies. Això tal vegada tingui a veure amb els seus fracassos. Quantes vegades Pere no va escoltar el que Jesús deia perquè es pensava que ja sabia el que anava a dir? Quantes vegades Jesús va predir el tracte que va patir a mans dels sacerdots, però quan les coses van succeir exactament com Jesús havia dit, Pere no estava preparat? Probablement el més dolorós de tots aquests “fracassos” hagi estat quan Jesús va predir que Pere el negaria. El deixeble estava tan segur que això no podria mai succeir que, quan va ocórrer, hauria estat el punt més baix de la seva vida.

Potser per això, Pere aclareix com ser un fidel seguidor de Jesús. Recorda els “preciosos i sublims béns promesos” per els quals ells podien ser “participants de la naturalesa divina”, a diferència d'aquells que estan presos en “la corrupció que hi ha al món, a causa de la concupiscència” (2 Pere 1:4). Per indicar com escapar de la corrupció, esmenta varies qualitats interconnectades que defineixen l'estil de vida cristià: fe, virtut, discerniment [“coneixement”, *SBT*], serenitat [“temprança”, *SBT*], paciència [“perseverança”, *SBT*], pietat, afecte fraternal i amor (versicles 5-7). Cadascuna es construeix sobre la característica anterior i, juntes, formen una unitat completa, com els ingredients d'un pastis. Pau anomena aquestes qualitats com a “fruit” en lloc de “fruits” (Gàlates 5:22, 23), perquè constitueixen una unitat que no es pot separar.

Pere diu que els creients no ensopegaran si aquests valors formen part de les seves vides i els demana que facin “segura la vostra vocació i elecció” (2 Pere 1.10).

Recorda que Pere dirigeix la seva epístola a cristians establerts en la fe. No suggereix que conformar-se a un conjunt de requeriments els asseguraria un passatge al cel. Només està contrastant les actituds i les conductes generalitzades en el seu temps, llançant el desafiament d'utilitzar les energies en coses positives en lloc d'utilitzar-les en coses negatives.

BURLADORS

Llegeix 2 Pere 3:3 al 7. Què diu Pere sobre el passat, que pot ajudar-nos a tractar tant en problemes del present com del futur?

La batalla entre la llum i les tenebres, entre els seguidors de Jesús i els promotors del mal, sembla que està per assolir el seu clímax. El diable, com un lleó rugint cercant a qui devorar (1 Pere 5:8), es ajudat per un cor de falsaris. Amb els seus arguments “racionals” i “científics” (2 Pere 3:3, 4), aquests burladors tracten de neutralitzar la fe dels creients i raonen que Jesús no està tornant, perquè tot segueix com sempre ha passat. Pere suggereix que els motiva el seu desig de mantenir l'estil de vida luxuriós (versicle 3; *veure també* Judes 18).

Hi ha un tret molt pertorbador respecte a aquesta burla. Jesús va dir: “Tornaré una altra vegada” (Joan 1:1-3), però els burladors estan dient: “Jesús no tornarà” (2 Pere 3:4). Això és un ressò de l'Edèn, on Déu va dir: “de l'arbre del coneixement del bé i del mal, no en mengis, perquè el dia que en mengis, certament moriràs” (Gènesi 2:17, *SBT*). Però Satanàs, mitjançant la serp, va dir: “I ca! No morireu pas!” (Gènesi 3:4). Aquí hi ha una contradicció directa de la paraula de Déu, ara repetida no només per una veu, com al jardí de l'Edèn, sinó també per un cor de veus, a tot arreu. Un tret interessant d'aquesta mentida és que Pere la va predir. Cada vegada que escoltem a algú burlar-se de la idea que Jesús tornarà, ell mateix està complint una profecia.

Tot i que la història va presenciar la destrucció de la Terra per un diluvi catastròfic, els burladors no volen reconèixer aquest fet. No volen admetre que Déu té quelcom a veure amb les seves eleccions a la seva vida personal. També volen evitar el fet que el mateix Déu que va emmagatzemar aigua per inundar la Terra tingui emmagatzemat, de similar manera, foc per escombrar la Terra per tal de destruir-la en el gran dia del judici (2 Pere 3:5-7). La seva equivocada esperança és que la naturalesa seguirà funcionant com sempre ho ha fet.

De quina manera nosaltres, a mesura que passen els anys, ens aferrem a la promesa de la Segona Vinguda? Per què és tan vital que fem això?

ACCELERANT EL DIA

Encara que l'espera de la Segona Vinguda sembla no acabar, el temps no preocupa a Déu. “Per al Senyor un dia és com mil anys, i mil anys, com un sol dia” (2 Pere 3:8). A les Escripures, la fi sempre està propera, ja sigui el dia del Senyor a l'Antic Testament o el retorn de Crist al Nou Testament.

Llegeix 2 Pere 3:8 al 14. Quina és l'esperança a llarg plaç que aquí s'ens ofereix? Veure també Daniel 2:34, 35, 44.

Segons les clàssiques profecies de temps, la quantitat de temps que es permetrà que el mal continuï i quant més esperarà Déu, tenen un límit. A les profecies, Déu fa un esbós de la seva estratègia per acabar amb el pecat i el patiment, i per restaurar la Terra a la seva perfecció original.

Si considerem la fi de totes les coses com les coneixem, això ens afectarà en la manera actual de viure (2 Pere 3:12). Si ens rebel·lem davant la idea que Déu pertorbi el nostre món, llavors serem cíncics i burletes. Si, per altra banda, veiem en això a un Déu misericordiós que finalment netejara l'abominable corrupció i els abusos als drets humans, aleshores podrem, amb confiança, esperar “un cel nou i una nova terra, on habiti la justícia” (versicle 13).

A més, Pere expressa la seva preocupació per les nostres actituds i conductes personals. Ens anima a que ens “afanyem” per a ser “trobat per ell sense taca i irrepressibles” (2 Pere 3:14, *SBT*). Al versicle que segueix, semblaria que Pere promogués “obres” religioses, però ell corregeix això amb la frase “considereu la longanimitat del nostre Senyor com a salvació”, confirmant les paraules de Pau als mateixos creients (versicle 15, *SBT*).

La nostra fita és ser irrepressibles, tal com es descriu a Job —era “reverent amb Déu i apartat del mal” (Job 1:1)— i com Crist ens presentarà davant el Pare (1 Corintis 1:8; Colossencs 1:22; 1 Tessalonicencs 3:13; 5:23). No tenir taques, estar absent de tares? Així hauria de ser l'anyell del sacrifici (*per exemple*, Èxode 12:5, Levític 1:3), així va ser Jesús (Hebreus 9:14; 1 Pere 1:19) i així ell presenta l'església davant el Pare (Efesis 5:27).

En el nostre esforç per vèncer el pecat, créixer en la fe, evitar el mal i viure vides “irrepressibles” o “perfectes”, per què hem de dependre de la justícia de Jesús, que se'ns acredita per fe? Què succeeix quan perdem de vista aquesta promesa?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Els burladors diuen: “Tot continua igual que al començament de la creació” (2 Pere 3:4, *SBT*). Res de nou: el mateix van dir abans del Diluvi: “A mesura que que transcorria el temps sense cap canvi visible a la naturalesa, els homes (el cor dels quals a vegades havien tremolat de temor) van començar a tranquil·litzar-se. Van raonar, com molts ho fan avui en dia, que la naturalesa està per sobre del Déu de la naturalesa, i que les seves lleis estan tan fermament establertes que el mateix Déu no podria canviar-les. Al·legant que, si el missatge de Noè hagues estat correcte, la naturalesa hauria de canviar el seu curs. [...] Van demostrar el seu desdeny per l'amonestació de Déu fent exactament les mateixes coses que havien fet abans de rebre l'advertiment [...]. Afirmaven que, si fos cert el que Noè havia dit, els homes de fama, els savis, els prudents i els grans ho haurien comprès” (*PP* 84). Avui, “els grans homes” diuen el mateix: les lleis de la naturalesa són fixes i tot segueix com abans. Això és el que ensenya la teoria de l'evolucionisme: la vida va aparèixer per mitjà de processos naturals que poden ser explicats, en principi, mitjançant l'operació de lleis naturals que un dia la ciència ens explicara plenament, sense necessitat d'una deïtat. Els “grans homes” de llavors es van equivocar, i també s'equivoquen els d'avui. Per això, pau va escriure: “Perquè la saviesa d'aquest món és fatuïtat davant de Déu” (1 Corintis 3:19). Així va ser en temps del Diluvi i en temps de Pere, i així passa, també, als nostres dies i succeirà en el futur.

PER ESTUDIAR I MEDITAR:

1. Malgrat totes les raons que tenia Pere per creure en Jesús, seguia emfatitzant “la paraula profètica més segura”. Per què és tant important la profecia per a nosaltres? De quina manera la profecia va ajudar a demostrar que Jesús era el Messies en la seva primera vinguda? Quina esperança ens dóna per a la seva segona vinguda? Després de tot, sense profecia, com podríem saber que hi ha una promesa i una Segona Vinguda?
2. A vegades pensem que la pressió del grup només la tenen els adolescents i el jovent. Però això no és ben bé així. Tots volem ser apreciats i acceptats pels nostres grups: “tindrem una oportunitat millor per a ser testimonis si ens aprecien”, i seria el contrari si no ens apreciessin. En el desig d'agradar, com podem protegir-nos per no entrar en martingales amb les nostres creences? Per què aquests compromisos són més fàcils del que pensem?

L'ESGLÉSIA MILITANT

Dissabte 12 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 2-1-7; Osees 2:13; Apocalipsi 2:8-17; 2:18-36; Isaïes:60:14; Apocalipsi 3:14-22 .

PER MEMORITZAR:

“Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi” (Apocalipsi 3:20).

Joan va ser el darrer apòstol en morir. A més d'escriure l'Evangelí i les epístoles que porten el seu nom, també va escriure l'Apocalipsi, que contribueix molt en la nostra comprensió de la Gran Controvèrsia. No obstant, ens concentrarem només en la seva descripció de les set esglésies. Les estudiarem des de la perspectiva dels destinataris originals, per obtenir el màxim possible de les paraules dirigides a ells.

Una cosa que es destaca és que Jesús personalitza el seu enfocament a cada església. Totes tenen necessitats diferents, i ell les satisfà totes.

Un desafiament és que aquestes esglésies es mostren lluitant amb la seva identitat, així com ens succeeix avui. Estan tots els seus membres alineats amb Jesús i llestos per testificar a un món moribund? O estan indecisos, tractant de semblar cristians però, en privat, sentint-se més còmodes amb els poders de les tenebres? Encara que ens veiem com l'última d'aquestes esglésies, i tot i que les circumstàncies siguin diferents, avui tenim els mateixos desafiaments que elles van enfrontar a través dels segles.

L'ESGLÉSIA D'EFES

A Apocalipsi 2:1 se'ns presenta a Jesús, mentre es dirigeix a l'església d'Efes, sostenint set estrelles a la mà i caminant entre lampadaris. Aquests símbols apunten a realitats importants. Els lampadaris són les esglésies i les set estrelles són àngels que guarden les esglésies (Apocalipsi 1:20). Amb altres paraules, hi ha una estreta connexió entre les esglésies i el Tron de Déu al cel. Les esglésies tenen una part vital que exercir a la Gran Controvèrsia.

Llegeix Apocalipsi 2:1 al 7. De quina manera es desenvolupa la Gran Controvèrsia en aquests textos?

El missatge a Efes comença amb una descripció del seu caràcter. Jesús està plenament conscient de les seves fortaleeses i les seves debilitats. La felicita per les seves activitats, la seva pacient perseverança i la seva intolerància davant els falsos mestres que existeixen al seu entorn (Apocalipsi 2:2, 3, 6), una clara advertència que no han de tolerar-se falses doctrines a l'església.

Sembla ser que l'església a Efes, originalment allistada per Déu per lluitar contra la foscor, va patir un contraatac de Satanàs. Aquest contraatac va arribar en forma de falsos apòstols, seguidors de Nicolau, tal vegada un dels set diaques originals (Fets 6:5), però que havia format un moviment separatista. Qualsevulla que hagués estat la seva heretgia, Jesús la detestava (Apocalipsi 2:6). El problema amb l'església d'Efes va ser que havia abandonat el seu “primer amor” (Apocalipsi 2:4). Això és molt semblant al llenguatge dels profetes de l'Antic Testament que van comparar l'apostasia d'Israel amb una persona que persegueix amants il·límits (*per exemple*, Osees 2:13).

La situació pot semblar desesperada, però Jesús s'especialitza en resoldre situacions sense esperança. Ell anima al seu poble, a Efes, a recordar d'on ha caigut i a tornar a fer el que feia en un principi (Apocalipsi 2:5). Aquesta no és una crida a considerar “els bons temps d'abans”; més aviat és utilitzar l'experiència passada per guiar-los al futur.

“Que has abandonat el teu primer amor” (Apocalipsi 2:4). Per què és tan fàcil fer això? Què ens passa, ja sigui individualment o com a església, que fa que el nostre amor a Déu es refredi? De quina manera podem mantenir una passió per Déu i la seva veritat cremant en nosaltres any rere any?

ESMIRNA I PÈRGAM

Jesús es presenta a l'església d'Esmirna com “el Primer i el Darrer, el qui fou mort i visqué” (Apocalipsi 2:8, *SBT*; veure Apocalipsi 1:17, 18). Per a l'església de Pèrgam, Jesús és qui té l'espasa afilada de dos talls entre les seves dents (Apocalipsi 1:16; 2:12). Quin significat tenen, per a cada una d'aquestes esglésies, les maneres en que és descrit Jesús?

Llegeix Apocalipsi 2:8 al 17. Els membres de l'església d'Esmirna també són coneguts pel seu dur treball; no obstant, no tenen molt per ensenyar-lo, tal vegada com a resultat d'una “sinagoga de Satanàs” en el seu medi (versicle 9). De manera similar, els membres de l'església a Pèrgam semblen estar fermes en la seva fe, tot i que “el setial de Satanàs” està entre ells (versicle 13). D'aquesta manera, la realitat de la Gran Controvèrsia també hi és allà.

A l'església d'Esmirna se l'adverteix que té pel davant temps difícils, incloent-hi la presó i, fins i tot, la mort (Apocalipsi 2:10). A Pèrgam, alguns ja han estat morts per la seva fe (versicle 13). És important fixar-se que els temps difícils tenen un límit en el temps, és a dir, al mal no se'l permet continuar més enllà de cert punt (versicle 10).

Preocupa saber que Déu té “alguna cosa” contra l'església de Pèrgam (Apocalipsi 2:14-16). Aparentment estaven tolerant algunes persones que “defensen la doctrina de Balaam” i “la doctrina dels nicolaïtes” (versicles 14, 15).

“Nicolau i Balaam semblen ser mots paral·lels; Nicolau és una paraula grega composta (*nikáō* i *laós*) i significa “allò que conquereix el poble”. Balaam pot derivar de dues paraules hebrees: *am* (“poble”) i *baal* (de *bela*, “destruir”, o “empassar”), i significa “destrucció d'un poble” (RANKO STEFANOVIC, *Revelation of Jesus Christ*, pàg. 111). Jesús adverteix a tota l'església que, si l'heretgia continua, ell vindrà en persona i lluitarà contra ells amb l'espasa en la seva boca (Apocalipsi 2:16).

Però, enmig d'aquestes advertències, Jesús dona a les dues esglésies un gran ànim (Apocalipsi 2:11, 17).

Llegeix Apocalipsi 2:14 i 15. Què ens diuen aquests versicles sobre la idea que la doctrina no té importància? Per què són importants, i de quina manera?

TIATIRA I SARDIS

Llegeix Apocalipsi 2:18 al 3:6. Quins són alguns dels problemes que hi ha en aquestes esglésies? De quina manera nosaltres estem lluitant amb les mateixes coses? Com se'ns revela la Gran Controvèrsia en aquestes lluites?

La introducció de Jesús a l'església de Tiatira (Apocalipsi 2:18) revela temps plens de proves i perplexitats per al poble de Déu. Les metàfores dels ulls com flames de foc i peus com el metall* incandescent, no només apareixen a Apocalipsi 1:14 i 15, sinó també a Daniel 10, on el profeta veu a Un del qual els ulls eren com “torxes de foc” i els seus peus “tenien l'aspecte del bronze polit” (Daniel 10:6). Aquest Ésser li diu a Daniel que ha estat lluitant contra el cap de Pèrsia (versicles 13, 20). Amb altres paraules, quan la situació és fosca pel poble de Déu, Déu mateix influirà sobre els assumptes humans, caminant enmig de les esglésies (Apocalipsi 1) i desafiant als líders nacionals (Daniel 10).

Jesús es presenta a l'església de Sardis com el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles (Apocalipsi 3:1; 5:6). Aquí veiem a un Salvador que està activament involucrat, allistant els poders del cel per donar seguretat a la seva església.

La descripció d'aquestes dues esglésies produeix gran preocupació. Tiatira, tot i que va millorant (Apocalipsi 2:19), ha estat com Israel sota la reina Jezabel. De manera similar, la gent de Sardis està espiritualment morta (Apocalipsi 3:1).

Malgrat això, Jesús anima a les esglésies. Reconeix que hi ha molta gent a Tiatira que “no han conegut [...] les profunditats de Satanàs” i els anima a “[retenir] ben fort allò que teniu fins que jo torni” (Apocalipsi 2:24, 25). També hi ha a Sardis “uns pocs noms que no s'han embrutat la roba” (Apocalipsi 3:4).

A aquests fidels Jesús els promet una benedicció especial. A Tiatira li promet donar-li “l'estel del matí” (Apocalipsi 2:28), que després trobem que és ell mateix (Apocalipsi 22:16). A Sardis li promet un lloc segur al cel i que proclamarà “el seu nom davant el meu Pare i dels seus àngels” (Apocalipsi 3:5).

“Retenguin i penedeixin-se”. Què has de retenir i de què necessites penedir-te? Com es relacionen entre si aquests dos conceptes?

* “els seus peus *eren* semblants a l'oricalc” (*SBT*); “y sus pies semejantes al bronce bruñido” [“i els seus peus semblants al bronze brunyit”] (*RVR*). (Nota del traductor).

L'ESGLÉSIA DE FILADÈLFIA

Llegeix Apocalipsi 3:7. De quina manera es presenta Jesús a aquesta església? Què ens diuen aquestes descripcions sobre ell?

Aquesta església és felicitada per guardar les paraules de Crist i per no negar el seu nom, fins i tot quan les seves forces semblen ser dèbils (Apocalipsi 3:8). Jesús fa una promesa que intriga: que els membres de la sinagoga de Satanàs aviat aniran a Filadèlfia i li retransmetran homenatge (versicle 9). Això està relacionat amb Isaïes 60:14, on descriu que els opressors del poble de Déu es postraran, amb reverència, contrastant amb el cruel tractament que prèviament havien donat al poble de Déu. Per això podem entendre que la sinagoga de Satanàs havia estat fent difícil la vida dels primers cristians. Com ja hem vist, algunes de les esglésies anteriors van lluitar amb aquells que ensenyaven l'error i causaven problemes: una de les maneres que Satanàs opera en contra de les esglésies. Filadèlfia sembla ser la que finalment es treu de sobre aquesta font de mal.

Llegeix Apocalipsi 3:10. Comprends la perseverança de l'església de Filadèlfia? De quina manera Jesús va prometre limitar les seves proves? Què significa això per a nosaltres?

Sembla que l'església de Filadèlfia, igual que les esglésies que la van precedir, havia passat per temps difícils, però amb una actitud diferent a les altres. Aquesta és la primera església a la que Jesús no li assenyala específicament cap falla que hauria de corregir. La seva fe i la seva cooperació amb Déu han estat observades i apreciades pel Salvador, malgrat la seva “força petita” (versicle 8, *SBT*).

Les promeses als vencedors en aquesta església inclouen: ser fets columnes del santuari de Déu, de manera que ja no necessitin sortir i entrar (Apocalipsi 3:12); i noms nous que els identificaran plenament com pertanyents a Déu, potser perquè ja s'han identificat prèviament amb ell en tots els aspectes de les seves vides.

■ Si de sobte anessim al cel, ara mateix, com de bé et trobaries allà?

L'ESGLÉSIA DE LAODICEA

També Laodicea rep algunes descripcions de Jesús: “L'Amén, el testimoni fidel i veraç, el principi de la creació de Déu” (Apocalipsi 3:14). Aquestes descripcions són aspectes clau de la divinitat de Crist. L’“Amén” és una referència a Isaïes 65:16, on la paraula “Amén” és traduïda com “el Déu veritable” [“el Déu de la veritat”, *SBT*] i vinculada amb el Pacte. Jesús és el gran Déu guardador del Pacte, el Déu que guarda les seves promeses de salvació i restauració. Jesús també és el Testimoni fidel que testifica al seu poble sobre com és Déu realment (Apocalipsi 1:5; 22:16; Joan 1:18; 14:8-10). Ell també és el Creador (Colossencs 1:16, 17).

Llegeix Apocalipsi 3:14 al 22. Què diu Jesús a aquesta església que faci? Què signifiquen per a nosaltres, avui, aquestes paraules?

Després d'aquests primers textos que ens diuen qui és realment Jesús, és necessari clarificar qui és aquesta església. Amb altres paraules, només podem realment conèixer-nos si primer coneixem a Déu. Les persones d'aquesta església han estat enganyant-se fins el punt de creure que són l'oposat al que realment són (Apocalipsi 3:17). Després, Jesús els prega que procurin tenir la claredat de visió necessària per veure les coses com realment són i que siguin transformats en allò que necessiten (versicle 18).

L'alternativa és el judici diví en dues fases. Primer, pot ser necessari una mica de l'antiga disciplina paterna (Apocalipsi 3:19); després, existeix la possibilitat que Déu els “vomiti” de la seva boca, com un glop d'aigua putrefacte (versicle 16).

A aquesta església que es troba tant a prop de ser foragitada de la presència de Déu se li donen les més grans promeses. Jesús vol demorar-se i menjar amb ells (Apocalipsi 3:20), quelcom reservat només pels amics íntims. Després, els promet l'oportunitat d'asseure's amb ell en el seu Tron (versicle 21).

Al fer un seguiment de les set esglésies, és interessant veure el refredament del poble de Déu i el seu allunyament d'ell. Com va succeir això? Semble que, tot i que la guerra ja està guanyada, algunes persones encara persisteixen en aferrar-se al mal i als poders de les tenebres. No hi ha dubtes que, quan mirem la història d'aquestes esglésies, es posa de manifest la Gran controvèrsia que allà s'expressa I seguirà sent així fins la segona vinguda de Crist.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La secció del dijous ha tocat la divinitat de Crist. Per què això és tan important? Ellen G. de White va escriure: “Ja que la Llei divina és tan sagrada com el mateix Déu, només un igual a Déu podria expiar la seva transgressió. Ningú sinó Crist podria salvar a l'home de la maledicció de la Llei i col·locar-lo una altra vegada en harmonia amb el Cel. Crist carregaria amb la culpa i la vergonya del pecat, que era quelcom tan abominable als ulls de Déu que anava a separar al Pare i al seu Fill. Crist va baixar a la profunditat de la desgràcia per rescatar la raça caiguda” (*MGD* 42). La lògica és senzilla: la Llei és tan sagrada com ho és Déu; per això, només un Ésser tan sagrat com Déu podia expiar la transgressió de la Llei. Els àngels, tot i que no tenen pecat, no són tan sagrats com el seu Creador, perquè, com quelcom creat pot ser tan sagrat com aquell que el va crear? No és estrany, llavors, que una vegada rere l'altra l'Escriptura ensenyi que Crist és Déu mateix. El sacrifici de Crist es centra al voltant de la sacralitat de la Llei de Déu. Per causa de la Llei, o més concretament per causa de la transgressió a la Llei, Jesús hauria de morir per nosaltres si hauríem de ser salvats. En realitat, la severitat del pecat pot veure's millor en el sacrifici infinit que va ser necessari per expiar-lo; aquesta severitat parla per si sola de quan sagrada és la Llei mateixa. Si la Llei és tan santa que només el sacrifici de Déu mateix podia donar resposta a les seves demandes, llavors tenim allà totes les proves que necessitem respecte a quan d'exaltada és.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitzeu a la classe les vostres respostes a la pregunta del dimecres. Quines repercussions tenen les respostes que vau donar?
2. “Molts que professen esperar el prompte adveniment de Crist s'estan conformant a aquest món i procuren més ferventment l'aplaudiment de qui els envolten que no pas l'aprovació de Déu. Són freds i formals, com l'església nominal de la que fa molt poc temps s'han separat. Les paraules dirigides a l'església de Laodicea descriuen la seva condició present perfectament” (*RH*, 10 de juny de 1852). Encara que aquestes paraules van ser escrites fa més de 150 anys, per què s'apliquen tan bé a nosaltres avui? Què ens diu això sobre el mite que, d'alguna manera, “els bons temps d'abans” eren millors?

LA REDEMPCIÓ

Dissabte 19 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 20:1-3; Jeremies 4:23-26; 1 Corintis 4:5; Apocalipsi 20:7-15; Filipencs 2:9-11; 2 Pere 3:10.

PER MEMORITZAR:

“Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà; ni mai més hi haurà dol, ni clams, ni penes, perquè les coses d'abans han passat” (Apocalipsi 21: 4).

La gent pregunta: *Per què va sorgir el mal?* La resposta és: *Per la llibertat*. La vertadera llibertat involucra riscos; perquè si els éssers són veritablement lliures, llavors tenen l'opció de fer el mal.

És raonable, però sorgeix una pregunta: *Per què Déu no els va eliminar quan van fer el mal, i a la resta ens hauria estalviat els terribles resultats de la rebel·lió?*

La resposta arriba al cor de la Gran Controvèrsia. Aquesta setmana veurem que Déu condueix una mena de govern “obert” i, tot i que hi ha molt misteri en això, ell resoldrà la Gran Controvèrsia de manera que, per sempre, acabaran les preguntes sobre la seva bondat, la seva justícia, l'amor i la Llei.

Tindrem mil anys per obtenir respostes sobre la sort dels perduts (i una eternitat per a la resta). Després de la Segona Vinguda, els redimits viuran i regnaran amb Crist per mil anys, i tindran una part activa en el Judici. Considerem les passes finals del drama de la Gran Controvèrsia, que ja va estar en operació durant massa temps.

SATANÀS LLIGAT

Llegeix Apocalipsi 20:1 al 3. En aquest text, què es descriu i quina esperança ens ofereix?

Lligar o ser lligat s'utilitza de moltes maneres a la Bíblia. En el nivell més senzill, s'aplica a un presoner. Jesús va alliberar a molts que havien estat lligats per Satanàs. També, l'acte de deslligar s'utilitza per descriure el poder sobre el mal que Déu dona a l'església, fent-lo un símbol de judici.

Quan es captura un perillós criminal, és necessari lligar-lo. Però quan a la Bíblia es lliga a la gent, moltes vegades no són criminals. Joan Baptista va ser encadenat perquè va denunciar els mals morals del rei (Mateu 14:3, 4). Jesús va ser lligat quan el van agafar a l'hort* (Joan 18.12), durant el seu judici (versicle 24) i a la seva mort (Joan 19:40). També van ser lligats Pau (Fets 21:33) i Pere (Fets 12:6).

Jesús va passar temps amb gent a qui Satanàs havia lligat. Hi havia un endimoniat lligat pels dimonis, però les cadenes i els grillons van trencar-se als seus canells i turmells (Marc 5:3, 4). Abans que Jesús l'alliberés, ningú podia refrenar el mal. Jesús va trobar-se amb una dona que anava encorbada sense poder redreçar-se del tot, i la va alliberar (Lluc 13:11, 12, 16). També va alliberar a Llätzer del sepulcre (Joan 11:43, 44). Després, va ser Barrabàs qui va ser alliberat perquè així va ser demanat per la multitud, de manera que va ser Jesús, i no Barrabàs, qui va ser crucificat (Marc 15:7-15). En tots aquests casos, veiem a Satanàs tractant de mantenir presonera a la gent amb afliccions, o lligant als innocents permetent que el mal floreixi. Però Jesús trenca els llaços de la mort per alliberar un món empresonat per Satanàs. Al final, aquest serà lligat i llançat a l'abisme (Apocalipsi 20:1-3).

A més, Jesús va donar poder als seus seguidors per alliberar el que Satanàs va lligar. Els va assegurar que Satanàs ("l'home valent" ["l'home fort", SBT]) podia ser lligat i la seva casa ser saquejada (Mateu 12:26-29). És a dir, Satanàs no té poder sobre Crist i els seus seguidors, perquè el Senyor va alliberar al seu poble dels llaços de Satanàs.

Com va observar Pau, "la paraula de Déu no està pas encadenada" (2 Timoteu 2:9). És el mitjà pel qual Jesús va silenciar a Satanàs (Mateu 4:4, 7, 10), i nosaltres podem utilitzar el mateix poder per resistir-lo.

Quines promeses pots reclamar que et lliuraran de qualsevol cadena amb la qual el diable et vulgui lligar?

* A l'original castellà, "Jardí". (Nota del traductor).

LES PREGUNTES DEL “PER QUÈ”

Gènesi 1:2 descriu la Terra com “sense forma i buida” (*SBT*). Jeremies utilitza la mateixa frase per descriure la Terra després de les set plagues i la Segona Vinguda, on les ciutats eren “assolades davant de Jehovà” (Jeremies 4:26). A Jeremies, els éssers humans no es veuen (versicle 25); a l'informe de Joan, Satanàs és incapaç d'enganyar a ningú (Apocalipsi 20:3).

Els efectes universals de la Segona Vinguda expliquen què succeeix aquí a l'Apocalipsi. Primer, Jesús porta als seus seguidors a un lloc que ell va anar a preparar quan va deixar la Terra (Joan 14:1-3). Pau afegeix que els seguidors inclouen als vius i als ressuscitats (1 Tessalonicencs 4:16, 17). Joan afegeix un altre detall: després de la primera resurrecció a la Segona Vinguda, la resta seguirà morta fins que hagin passat mil anys (Apocalipsi 20:5).

Llegeix Apocalipsi 20:4. Què es descriu en aquest text?

“Els fou confiada la facultat de judicar”. Com poden jutjar sense obtindre més informació? Abans de la destrucció final dels impius, els salvats tindran l'oportunitat que moltes de les seves preguntes siguin contestades. Encara més sorprenent, els redimits jutjaran als perduts.

“Juntament amb Crist jutjaran els malvats, comparant els seus actes amb el llibre de la llei, la Bíblia, i decidiran cada cas segons els actes que van cometre amb el cos. Aleshores es mesurarà el que els dolents hauran de patir segons les seves obres, i quedarà anotat davant dels seus noms al llibre de la mort” (*GC* 395).

Mentre els registres estiguin oberts, veurem les innombrables vegades que Déu va cridar als perduts amb paraules de bondat i amor. Com de pacientment ell va persistir, només perquè la seva veu fos ofegada per l'enrenou de les coses d'aquest món, presentades com desitjables. Com ell va esperar, anhelant una oportunitat per ser reconegut com qui va pagar un preu infinit per a que pogueren tenir vida; però ells, en canvi, van elegir la mort. Hi ha quelcom a la teva vida que t'impedeixi escoltar la seva veu? Ell encara t'està esperant amb paciència. Tria la vida.

Llegeix 1 Corintis 4:5. Què se'ns promet aquí respecte a la Segona Vinguda? Com pots recolzar-te ara en aquesta promesa, quan encara tens moltes preguntes sense resposta?

EL JUDICI FINAL

En tempos bíblics, hi havia dos llocs per jutjar: la porta de la ciutat i davant el tron del rei. Els ancians a la porta decidien tots els casos senzills, però era el rei qui decidia tots els problemes importants. La paraula del rei era final en assegurar justícia. De manera similar, la Bíblia descriu a Déu assegut en el Tron com a Rei de l'univers, el que garanteix que, finalment, es farà justícia (Apocalipsi 20:11-15).

Llegeix Apocalipsi 20:7 al 15. De quina manera entenem aquests majestuosos esdeveniments?

Apocalipsi 20 té a veure amb els mil anys; així, aquest judici especial succeeix en aquest marc de temps. No és la mateixa escena que es descriu al versicle 4, on hi ha molts trons, perquè al versicle 11 només n'hi ha un. Més aviat és al final dels mil anys, després de la segona resurrecció (Apocalipsi 20:5), i després que Satanàs hagues enganyat “les nacions dels quatre cantons de la terra” per assetjar la Santa Ciutat (versicles 7-9). El gran Tron blanc de Déu es veu per damunt de la ciutat en aquest temps. Hi serà present tota persona que va nàixer una vegada; uns, dins de la ciutat; altres, fora. Aquest és el temps del que va parlar Jesús quan va dir que haurien algunes persones que preguntarien per què no van entrar al Regne de Déu (Mateu 7:22, 23). També és el temps del que va parlar Pau quan va dir que un dia tot genoll “dels éssers del cel, la terra i l'abisme” serà doblegat davant Jesús, “i tots els llavis proclamïn que Jesucrist és Senyor” (Filipencs 2:9, 11).

El propòsit del Judici no és ensenyar-li a Déu quelcom que ell no s'abans: ell ja ho coneix tot. El propòsit és que cadascú sàpiga per què Déu va jutjar als perduts de la manera en que ho va fer. Cada persona, cada àngel, podrà dir: “Tu ets just, el qui és i el qui era, el Sant” (Apocalipsi 16:5). Els salvats i els perduts, tant humans com àngels, veuran la justícia i la rectitud de Déu.

L'acte final d'aquest drama és la destrucció de “la Mort i el seu Reialme”, i del qui “no es trobava registrat al llibre de la vida” (Apocalipsi 20:14, 15). Jesús té les claus de la mort i del seu domini (Apocalipsi 1:18). Cap d'ells té alguna raó per seguir existint. En comptes d'afrontar un turment etern, com s'ensenya majoritàriament, els perduts seran destruïts. Deixaran d'existir per sempre, l'oposat a la vida eterna.

CEL NOU I TERRA NOVA

El pecat i la rebel·lió han estat intrusos no benvinguts. Mai va ser la intenció que estiguessin aquí. Van produir molt de mal, però ara que la causa d'aquest dolor ja no existeix és temps de restaurar tot a la perfecció. La Gran Controvèrsia no estarà completada fins que això no passi.

Llegeix Apocalipsi 21:1, 2, 9 i 10; i 22:1 al 3. Quins són els trets principals de la descripció de Joan? Què signifiquen?

Quan Joan descriu un cel nou com també una Terra nova, està repetint el que va dir Pere: “el cel desapareixerà amb gran estrèpit, els elements, amb una flamarada, es desintegraran” (2 Pere 3:10). Com sabem molt bé, la Terra té una desesperada necessitat de ser reparada. Tot el que hi ha aquí serà completament destruït a fi de donar lloc a tota una existència nova.

Joan també parla de que no hi haurà mar (Apocalipsi 21:1). Ell va escriure això des d'una illa-presó (Patmos), on el mar impossibilitava la fugida. Fins i tot amb un vaixell modern, es triguen hores en arribar a l'illa on Joan va escriure aquestes paraules. En la Terra feta de nou no hi haurà cap mena de barrera que impedeixi als redimits moure's lliurement d'un lloc a un altre, o vegin als seus estimats.

La descripció de la Nova Jerusalem té una sonoritat increïblement espectacular. Tot i que se la presenta de l'estil de les ciutats del temps que va viure Joan, perquè era el que ell coneixia, les imatges dels artistes que l'han representat amb una arquitectura romana del segle I la desfavoreixen, doncs és una ciutat “de la qual Déu és l'arquitecte i el constructor” (Hebreus 11:10).

Les nostres ments tot just poden captar les descripcions de la ciutat i les seves enormes dimensions ens diuen que allà no hi ha problemes d'espai: hi haurà lloc per a tothom. Amb prou feines podem començar a imaginar-la, però que divertit és deixar que la nostra creativitat s'esplai amb el que ens espera!

Mira al teu voltant la bellesa del món natural i el que et diu respecte al caràcter de Déu, malgrat la devastació provocada pel pecat. De quina manera el que veiem ara pot inspirar-nos a confiar en el que encara no veiem?

NO MÉS LLÀGRIMES

Llegeix Apocalipsi 21:3 al 5. Què signifiquen les llàgrimes?

Tots hem experimentat el que significa plorar. Estem familiaritzats amb l'acció d'assecar les llàgrimes dels ulls dels altres: una mare consolant al seu fill, un amic que consola a un company, o un pare que dona consol a un altre enmig del dolor o la tragèdia. Però generalment permetem que només unes poques persones toquin el nostre rostre o ens abracin al donar-nos consol. Llavors, què pot significar que Déu ens toqui el rostre si no és que tenim un vincle íntim amb el nostre Faedor?

És difícil imaginar un món sense mort, tristesa o plor. El dolor, les llàgrimes i la mort han estat la norma per a la humanitat des de la Caiguda (Gènesi 3:16-19). No obstant, Déu va assegurar a la raça humana que el fracàs i les pèrdues no són l'únic que podem esperar. Déu, al llarg de la història, ha dit que un dia ens redimirà i ens beneirà amb la seva presència.

Primer, la promesa d'un Redemptor (Gènesi 3:15); després, la seguretat de la seva presència en un tabernacle (Èxode 25:8); més tard, la realitat de la Paraula feta carn i habitant (“tabernaclunitzant”, podria ser una *traducció literal* [sic] de l'original grec) entre nosaltres (Joan 1:14); i finalment, posant el Tron de l'univers entre nosaltres (Apocalipsi 21:3).

Molts versicles de la Bíblia donen aquesta seguretat del Pacte, utilitzant paraules com “seré el seu Déu”, “sereu el meu poble”, i “jo habitaré entre vosaltres”. Un exemple és: “Habitaré enmig d'ells i m'hi passejaré, seré el seu Déu i ells seran el meu poble” (2 Corintis 6:16).

Jesús va venir la primera vegada per neutralitzar els efectes del Pacte trencat. Jeremies va descriure les conseqüències del Pacte trencat d'aquesta manera: “Per què et queixes de la teva fractura? El teu mal no té remei. És a causa de la teva iniquitat i per haver acumulat tants de pecats, que t'he fet això” (Jeremies 30:15). Gràcies a Jesús, això ha quedat ara en el passat. Apocalipsi 21:3 ens mostre la culminació de la història. Potser les llàgrimes les vessarem sobre l'aniquilació dels perduts, però Déu mateix les assecarà, i la tristesa i el patiment hauran “passat” per sempre.

Aquests texts impliquen que, quan estiguem al cel, viurem en veritable intimitat amb Déu. Però no necessitem esperar fins llavors per tenir una relació amb ell. Com pots caminar, ara mateix, molt a prop del Senyor?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Pensa sobre el mil·lenni i la manera com l'entnem. Encara que no se'ns expliqui molt, es diu el suficient com per saber algunes coses. Primer, el mil·lenni succeeix *abans* de la destrucció dels perduts. Segon, abans de la destrucció final, els salvats passaran aquest temps obtenint resposta a moltes preguntes. Tant és així que ells mateixos participaran en aquest judici. És a dir, ells mateixos estaran jutjant. “No sabeu que els sants* jutjaran el món?” (1 Corintis 6:2, *SBT*). I: “No sabeu que jutjarem els àngels?” (versicle 3, *SBT*). També, com hem vist aquesta setmana, durant aquests mil anys “els fou confiada la facultat de judicar” (Apocalipsi 20:4); és a dir, els sants la van rebre. D'aquesta manera, aquests dos aspectes junts revelen una veritat important: cap dels perduts afrontará el Judici Final fins després del mil·lenni, fins que els salvats no només entenguin per què els impius es perden, sinó també que compleixin una funció al pronunciar sentència sobre ells. Pensa en el que això ens diu respecte al caràcter de Déu i la transparència del seu govern: abans que una sola persona afronti el destí final dels perduts, el poble de Déu podrà veure amb claredat la justícia i l'equitat del judici final de Déu sobre ells. Serà dolorós, certament, però quan estigui acabat, com ja hem vist, cridarem: “Tu ets just, el qui és i el qui era, el Sant” (Apocalipsi 16:5).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera la realitat de la Gran Controvèrsia ens ajuda a comprendre millor per què existeixen ara el patiment i la mort, encara que moltes preguntes difícils quedin sense resposta?
2. Si algú et demanés: “Com puc tenir un caminar més íntim i estret amb el Senyor?”, que li diries?
3. Medita en la idea d'estar ara preparat pel cel. Què significa això? Com entenem aquesta idea a la llum de l'evangeli?
4. Quines són algunes de les preguntes que t'agradaria veure contestades? Fins que això no succeeixi, de quina manera aprens a confiar en la bondat i la justícia de Déu enmig de tanta tragèdia?

* “creients”, a la versió *BEC*. (Nota del traductor).